

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 115

Dijous, 25 de març de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 74, segona i darrera reunió, i 75

S U M A R I

Sessió núm. 74.2

Interpel·lació

al Govern sobre la situació viscuda a Catalunya a conseqüència de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 300-00272/08) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la realitat social dels catalans (tram. 302-00222/08) p. 8

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 302-00223/08) p. 13

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a la dependència (tram. 302-00224/08) p. 19

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament territorial de la televisió digital terrestre i l'apagada analògica (tram. 302-00225/08) p. 25

Sessió núm. 75

Sessió

commemorativa del 30è aniversari del restabliment del Parlament de Catalunya (tram. 401-00049/08) p. 30

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 74.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, i de Política Territorial i Obres Públiques.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació viscuda a Catalunya a conseqüència de la nevada del 8 de març de 2010 (tram. 300-00272/08)

Ho fem amb l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la situació viscuda a Catalunya a conseqüència de la nevada del 8 de març de 2010. Té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Bon dia a tothom. Honorable conseller, estem aquí per parlar de la gestió de l'emergència en el cas de les nevades passades.

Començaré amb una nova definició d'emergència que potser ens situarà i que explicarà la gestió que n'ha fet aquest Govern. És una definició que dona el senyor Boada. El senyor Boada diu que «l'emergència és posar ordre al caos i a l'excepcionalitat». Fins aquí podríem estar d'acord. El diccionari diu: «Estat d'emergència: situació social greument anòmala que requereix mesures excepcionals pels poders públics.» Resposta. Emergència, situació d'emergència..., resposta excepcional, cosa que aquí no hem vist. A on està la discrepància amb el senyor Boada? Que la seva resposta és a l'emergència: posar ordre a l'excepcionalitat, que ningú espera que s'arregle al moment. Doncs, comencem malament. Si no hem d'esperar resposta... Clar que tenim excepcionalitats, però no hi ha respostes excepcionals. Podríem parlar de l'«ordinarietat» de la resposta, perquè sempre han donat la mateixa resposta davant de tantes excepcionalitats.

No és la primera; han passat quantitat de desgràcies des que estan en el Govern. Que no els les imputem, però sí la resposta. Amb les ventades, també va ser excepcional; els focs d'Horta, per descomptat. I què ha fallat allí? Després arriben a unes conclusions que sempre són les mateixes, sempre són les mateixes respostes ordinàries a problemes excepcionals. Quines respostes? Si no hi ha protocol, «el farem». En el cas de les ventades: «No en tenim» –que hi havia el Procicat–, «el farem. Ens ha fallat la comunicació, ho millorarem.» Ara que sí que tenen protocol, també diuen que el volen revisar, i també diuen que els ha fallat la comunicació, perquè

és veritat. «I subvencionarem.» La pena és que ni han fet el primer, ni han fet protocol, ni han millorat la comunicació, i encara els mateixos ajuntaments afectats per les ventades van rebre les ajudes de Madrid i estan esperant rebre les ajudes del Govern català. Ja vam veure com es va gestionar també el tema dels boscos. Estem exactament en el mateix. Sembla *El Dia de la Marmota*. Tots els dies ens passa el mateix i no donem resposta i sempre és la mateixa resposta.

Però és que el pla Neucat existeix. I la població ho ha de saber, perquè s'ho estan preguntant. Avui mateix s'ho preguntaven els usuaris de Renfe: «–Hi ha un pla d'emergències? –Doncs, sí, el Neucat. –I què diu el Neucat? –Doncs, si l'haguessen seguit, no estaríem aquí. Primer, informació de risc i mesures preventives. Segon, preveure i disposar d'una estructura organitzativa. Tercer, aplicar els procediments d'actuació. I quart, la comunicació.»

Anem per la primera. Veurem com van aplicar vostès el Neucat, que sembla que no sàpiga que el tinguin. Perquè diu que l'han de millorar, que l'han de revisar. No el van aplicar. Avisos. Van donar avisos? Sí. El servei de meteorologia de Catalunya, des del dia 5, va començar a donar avisos del risc que hi havia. Dia 5, dia 6, dia 7... Diumenge a la nit, TV3 obre informatius amb el tema del risc de nevades, i entrevista en directe el director general de Protecció Civil, que en aquell moment ja es trobava a casa seva. Treballant, volem creure-ho, però a casa seva, el diumenge a la nit. Li preguntem: «–És veritat que hi ha risc? –Sí, és veritat.» Doncs, estava a casa seva, d'acord. Nota informativa del servei de meteorologia: «El dilluns la nevada s'estendrà i podrà afectar qualsevol punt de Catalunya i la cota de neu podrà baixar fins al nivell del mar.» Més clar... Claríssim.

Mesures preventives. El conseller Saura agafa l'avió a les nou de la nit i se'n va a Palma de Mallorca. Com a prevenció, per al conseller, està molt bé. A les nou de la nit, amb alerta, ja, se'n va a Palma de Mallorca. Està sopant al restaurant Bahía Palma, i em diuen que fins i tot comenta les previsions del temporal que s'espera per a Catalunya. Ja m'explicarà quines mesures preventives són aquestes del màxim responsable d'un pla –que sí que existeix–, que és el director del Neucat, que és vostè. Aquesta era una mesura preventiva? Quines mesures preventives van prendre? Què preveien que passaria? Ja ens ho explicarà, que per això l'interpel·lem. Però el conseller Saura va explicar al president Montilla quines mesures..., i com ho tenia tot previst? Per què marxava a Palma a la sisena reunió de trobades de presidents autonòmics, quan a la cinquena, que es va fer a Sevilla, no hi va anar i es va excusar? En la cinquena no hi havia cap emergència, i en aquesta, que es podia haver excusat, vostè se'n va a Palma. Clar, aleshores anem a la segona. Mesures preventives, no les veiem, aquí.

El dilluns. El dilluns, que és el dia de disposar de l'estructura organitzativa. El dilluns és el dia del caos. Pla Neucat: «Disposar d'estructura organitzativa, unitat de comandament!» Cada u va anar a la seva. Això diu el Neucat. És el dia el caos. Comença a nevar al dematí; els camions, que ja estaven aturats preventivament a Montmeló i a la Jonquera; la frontera, tallada –a les

onze ja sabem que la frontera està tallada. Més de catorze comarques ja han suspès el transport escolar. Neva força. Ja no se sap, els que baixen per l'autopista –era el dia de la comissió d'Horta–, el dilluns..., no sabem què ens trobaríem. Escoltem la ràdio, perquè el Govern no ens diu res, i la ràdio diu que «el director general està atrapat en un tren». Caram! Això és la resposta que van donar des de la conselleria, senyor Saura. Havia d'entrar en directe a RAC 1. RAC 1 anava informant, però el director general no va aparèixer. I si estava a la conselleria, tampoc va contestar. El ridícul. També l'esperaven a TV3: no hi havia contesta. I vostè, a les nou, a Palma de Mallorca. Tot el dematí a Palma de Mallorca.

I mentre, cada vegada més caos –cada vegada més caos–: els camions ja aturats, les carreteres col·lapsades, a la xarxa viària han caigut arbres... Bé, no li faré el repàs de tot. Més de 300.000 persones afectades aquell dia. La gent no tenia resposta del Govern. A on estava el centre de comandament o el centre d'emergència? No hi havia resposta, i tenien obligació de donar-la, i de tenir els dispositius en marxa, i la unitat de comandament. Quin comandament? L'autogestió: un èxit, senyor Saura. L'autogestió de la informació i l'autogestió de l'emergència. Que cadascú faci el que pugui. Per descomptat, és un govern d'esquerres autogestionari, és clar que sí.

Però el més fort, el caos en la població. La gent amoïnada, la gent sense resposta, les mares que esperaven els nens que havien de tornar del col·legi. I res. De tot això, res. I el president Montilla el continua avalant. I diu: «Hem fet la feina.» Quina feina? Quina feina? Deixar la gent a la carretera? No tenir resposta per als alcaldes? Els alcaldes, tots es queixen. Els comencen a arribar grups de persones que els han de col·locar com poden en els poliesportius, sense avituallament. Sense resposta. Fins el mateix Hereu aquí a Barcelona, diu: «Escolti'm, que ens falta la resposta unitària del Govern.» Fins i tot l'Hereu.

Bé, anem a l'altra fase. Segons el Neucat, havien de preveure i aplicar procediments d'actuació i coordinació dels mitjans disponibles. Bombers: estaven els caps d'emergència –llevat del de Girona– amb l'Olga Lanau, aquí. Queden atrapats també a la Diagonal. Hem passat ja..., a les set de la tarda se decreta emergència 2. Bé, els bombers, fins a les onze de la nit, no. No ho entenem. I després, quan ha caigut tota la llum, quan la gent no té telèfon, quan la gent té dificultat, la gent gran en les residències... Molta gent ho va passar fatal, sense resposta. La gent s'havien d'ajudar els uns als altres, els veïns traient la neu, la mateixa Pia Bosch ahir recordava el cas de la masia i d'aquella senyora Quimeta. Tots allí havien de col·laborar.

Bé, doncs, mentre tot això passava, continuem decretant l'alerta de la fase emergència del Neucat. Però si el tema de la neu ja l'hem deixat darrere! El que tenim són cinquanta quilòmetres de cues de camions a l'autopista, perquè les carreteres no estan donant resposta. Tres dies els camioners aturats; cues a la nacional II; la gent sense llum més d'una setmana. Es va parlar, pel president Montilla, de quatre dies. Quatre dies. Quatre dies van ser els que van passar els del Priorat o la Conca

de Barberà el mes de gener, que d'això no n'he parlat. Però allí ja van tenir problemes i tampoc van donar resposta. Potser els hauria servit per aprendre allí, ja que no han après d'unes altres coses.

Bé, els bombers, també sembla, en aquest cas..., la manca de coordinació, el fet que no estava classificat, el que sigui. No saben quins plans de protecció d'emergència hi ha? Perquè, des del departament continuen amb Neucat i el Procicat no l'activen –que és el que toca quan no hi ha subministrament elèctric– fins al dia 12.

Mossos d'Esquadra també: manca de previsió, no hi ha informació, els mossos es troben atrapats on poden... Un exemple: amb sabatetes planes i amb pantalons de pinces. Els mossos, allà on es troben, van i actuen. Hem d'agrair-ho a tothom, a mossos, a bombers. Tots van fer el que van poder, però cada un pel seu costat, sense instruccions d'on havien de venir, sense que vostè, que és el màxim responsable, digués res. Perquè sí que ve de Palma, i se suposa que està en el comitè d'emergència a la tarda. Però vostè no surt a donar la cara. Fa sortir el senyor Boada, que, la veritat, si no fos perquè era tan penós tot el que estava passant, semblava un programa de circ. Perquè ell deia que no hi havia problemes, que no hi havia ningú a les voreres, i a darrere entraven les trucades en directe dient: «Escolti, que hi ha dos trens, que estem aturats aquí.» Una altra senyora: «Escolti, queestic a l'aeroport de Girona» –en directe, que ho vaig escoltar–, «a l'aeroport de Girona. Hi estem més de..., mils de persones» –deia– «i no ens donen resposta, i ens haurem de quedar aquí.» Bé, aquesta va ser la seva resposta. I hi havia resposta per a això? I tant, el pla Neucat li ho diu. Un gabinet d'informació, que forma part de l'estructura i que dona resposta segons la fase de l'emergència. Clar, les van activar totes tard. Alerta quan havia de ser emergència 1. I emergència 2 quan havia de ser... Tard...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Garijo

...en emergència 1 havia d'estar en emergència 2. Continuarem. El 112 no li va funcionar. Les llevaneus: cada administració, la seva, en la seva carretera. La pena és que estaven totes les carreteres tallades.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Garijo

I els bombers, si els demanaves..., diu: «No, és que vinc a veure si hi ha algun cotxe atrapat.»

Ara hi tornem. Gràcies, president.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, si el seu grup no hagués ajornat la compareixença que vaig demanar per a demà, hi hauria hagut l'oportunitat d'escoltar l'explicació, s'hauria evitat afirmacions falses i sobretot molta demagògia. Falses i molta demagògia. No entenc per quina raó una compareixença que estava concertada per a demà, vostès diuen que s'ajorni. No ho entenc, encara. Per què l'ajornen? Si volen informació, per què l'ajornen? (*Remor de veus.*)

No acostumo a llegir mai les interpellacions. Llegiré aquesta interpellació perquè vull precisar, ser rigorós i concretar al màxim tres aspectes fonamentals d'aquest incident: quins van ser els mecanismes de previsió, què va fer el departament quan ja hi va haver l'emergència i quines són les lliçons a treure.

Sobre la previsió, dues qüestions de sentit comú. La primera, ningú dubta –sembla que excepte vostè– que hi ha hagut una situació excepcional. Vostès ho dubten. Ningú ho dubta. El mateix senyor Rodríguez Picó parla –que crec que és una autoritat que no és d'Iniciativa– que hi va haver una tempesta de neu més important de l'esperada i molt difícil de preveure, que va arribar a nevar amb força al litoral on la previsió de neu era molt baixa. En tres o quatre articles, possiblement la màxima autoritat meteorològica diu..., d'una situació «excepcional». I diu més. Diu que «Catalunya està preparada per afrontar situacions de risc pròpies del seu clima, no les pròpies de països nòrdics». De totes maneres, m'agradaria recordar que finalment va ser només la manca de subministrament elèctric la incidència més important que va allargar la manca de serveis bàsics a molts ciutadans i ciutadanes. Sense aquest fet greu, en parlaríem de forma molt diferent, d'aquesta emergència. Primer –primera qüestió–, una situació excepcional que m'agradaria que vostè reconegués, no perquè ho diu el Departament d'Interior sinó perquè ho diu tota la gent que hi entén.

Segona, què vam fer davant d'aquesta situació? Miri, vam fer tres coses. Primer, abans de la nevada, prevenir i avisar. Vostè ha intentat fer veure que no havíem avisat. El divendres a les 13.56 hi ha un preavis al Neucat. El dissabte 6 a les 10.46, s'envia als mateixos destinataris una comunicació de prealerta. Quins són els destinataris? Consells comarcals, ajuntaments, organismes, entitats de serveis, Administració, ACESA, transportistes, Renfe Rodalies. Des del divendres, s'està fent això. El dissabte es fa una prealerta i una alerta. I el diumenge, a les 11.50 del matí, s'envia ja una comunicació d'alerta del pla Neucat –a les 13.37– i s'alerta del pla Neucat i del Procicat –senyora Elena Ribera, del Neucat i del Procicat. I a les 20.56 del diumenge –a les 20.56 del diumenge– es convoca el comitè tècnic de seguiment de risc el dilluns a les 9.30 del matí. És a dir, el diumenge es convoca el comitè tècnic. Qui hi ha en el comitè tècnic? Miri, hi ha el secretari general del departament –el director general de Protecció Civil hi assisteix–, FECSA-Endesa, Adif, Renfe, Generalitat-Carreteres, Carreteres-Estat, carreteres-diputació, servei meteorològic, Creu Roja, Agents Rurals, servei d'emergències mèdiques, Bombers, Civicat i Educació. És a dir, que davant que vostè diu que no s'ha previst res, el diumenge es convoca..., a les 9.30 aquest comitè tècnic, que es reuneix amb la presència del secretari general i del director general.

El diumenge a la tarda es convoquen també..., les decisions de convocar els operatius a les set del matí del dilluns. I, per tant, a les set del matí del dilluns es convoquen els Agents Rurals, els Bombers de la Generalitat, Carreteres de la Generalitat, el Civicat, la Creu Roja, Mossos d'Esquadra i el SEM. I també –i també–, el mateix diumenge, es truca per telèfon als consells comarcals afectats perquè valorin si suspenen o no el transport escolar. Tot això passa el diumenge, quan vostè diu que no s'ha avisat ningú.

A la tarda-vespre del mateix diumenge es prenen mesures de trànsit. Vostè sap perfectament que els francesos no deixen circular camions del dissabte a les deu de la nit al diumenge a les deu de la nit. I el diumenge a la tarda, els francesos ens comuniquen que no obriran la frontera, i es fa una operació des del Servei Català de Trànsit per tal d'aparcar els més de dos mil o tres mil camions que puguen per l'autopista, tant al pàrquing de Vilamalla com al pàrquing de Montmeló. I durant tot el diumenge a la tarda hi ha un contacte absolutament intens entre el Servei Català de Trànsit i les associacions de transportistes. El mateix diumenge, a les set de la tarda, hi ha una entrevista del director general de Protecció Civil a Catalunya Ràdio, que es va repetint en tots els informatius, de les notes de prevenció –tot el diumenge a la tarda. I al *Telenotícies* de TV3 del diumenge al vespre hi ha una entrevista del director general de Protecció Civil, on alerta. I el dia següent, el dilluns mateix, alguns mitjans de comunicació, en portada, comuniquen l'alerta de direcció civil.

Què vol dir que no hem avisat? Podíem avisar millor? Segur que sí. Però vostè no pot dir que no hem avisat. Des del divendres estem avisant: des del divendres, des del dissabte, des del... I el diumenge posem en marxa els mecanismes de previsió, de prevenció: consells comarcals, ACESA, Renfe, Rodalies –des del diumenge–, i el diumenge es convoca els operatius a les set del matí del dilluns, i el comitè tècnic el dilluns a les 9.30 del matí. Per tant, podem parlar que és millorable la informació. Segur. Possiblement des del punt de vista que em deia ahir un alcalde, l'alcalde de Sabadell: de la densitat de la informació, d'explicar més què pot passar. Però no ens poden acusar que no vàrem avisar. Dit d'una altra manera, des del divendres 5 fins al dia 8 es van fer quaranta comunicats de premsa –quaranta comunicats de premsa. És a dir, que qui digui que no s'ha avisat, menteix.

Segon, què vam fer durant la nevada? He de dir que durant la nevada, el comitè tècnic, com he dit, es reuneix el dilluns a les 9.30, connecta amb la Direcció General de Trànsit per dir que no deixin entrar camions a Catalunya des del País Valencià i des d'Aragó, perquè tenim l'autopista AP-7 col·lapsada –per culpa del tancament de les autoritats franceses, no per culpa del tancament de la nostra autopista–, i es decideix constituir dos centres de

coordinació, un a Manresa i un a Girona. I paral·lelament es convoca l'emergència 2. I es decideix, al matí –el comitè tècnic ho decideix–, a la vista de la urgència i de la imprevisió de la gravetat, del que no estava previst, convocar el consell assessor a dos quarts de cinc de la tarda. Consell assessor que presideixo jo mateix, senyora Elena Ribera, eh? Que jo mateix presideixo el consell assessor, el màxim organisme, en definitiva, quan es declara l'emergència 2.

«Durant aquesta emergència» –vostè em diu–, «què es va fer?» Home, es van mobilitzar 13.000 efectius: bombers, mossos d'esquadra, agents forestals, operaris d'obres públiques, personal del servei d'emergències, del Servei Català de Trànsit, tècnics de Protecció Civil, més de 2.100 vehicles, 96 especialistes de la UME i empreses privades i voluntaris de la Creu Roja. I vull aquí fer un reconeixement especial a tots els recursos operatius, i molt especialment als ajuntaments que, com vostè ha dit, van jugar un paper absolutament importantíssim.

En col·laboració amb els ajuntaments, es van habilitar una desena d'espais municipals per acollir les persones que es veurien afectades pels talls de la xarxa viària i la ferroviària. He de dir que es van rescatar pràcticament tres mil persones, o bé d'evacuacions de trens que estaven espatllats o persones que estaven atrapades en els cotxes.

Després de la nevada es va treballar per aconseguir la normalitat. Miri, de vint-i-quatre a trenta-sis hores després de la nevada, el país estava pràcticament normalitzat, excepte la xarxa elèctrica. I quan vostè em pregunta: «Què és el que van fer el dimarts al vespre?» –no havien passat trenta hores de la gravetat de l'emergència–, la xarxa viària bàsica estava tota normalitzada, excepte la frontera amb França. I no estava normalitzada no per culpa nostra, sinó perquè els francesos havien decidit només un carril. I vaig haver de fer una gestió amb el ministre de l'Interior perquè parlés amb les autoritats franceses perquè el dia següent obrissin els dos carrils de la frontera francesa. I la xarxa ferroviària només tenia dos problemes: el ramal Vilassar-Mataró, per onatge, i la zona de Portbou a Girona, per falta de tensió. És a dir, en vint-i-quatre i en trenta-sis hores, estava tot normalitzat. Què és el que ens va fallar? La xarxa elèctrica. Amb totes les conseqüències que té això, tant des del punt de vista de les necessitats bàsiques de la gent com des del punt de vista de les comunicacions. Si no hi hagués hagut la fallada de la xarxa elèctrica, Catalunya s'hauria normalitzat en vint-i-quatre i en trenta-sis hores. *(Veus de fons.)*

No, no dic que si no hi hagués hagut la nevada no hauria passat res. La nevada, la nevada... Vostès és possible que arribin a la conclusió que les torres caigudes les va tirar el Departament d'Interior. *(Rialles i remor de veus.)* O que els arbres que van tallar la via del tren, va ser una... *(Persisteix la remor de veus.)*

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau, si us plau.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

O que els arbres que van tallar les vies del tren..., va ser una planificació d'Interior. Em preocupa la resposta de la senyora Elena, perquè potser pot arribar a aquesta conclusió, que gairebé l'ha dit, ja, no? És a dir, que la caiguda de les torres elèctriques, o les caigudes dels arbres, és culpa d'Interior. *(Remor de veus.)*

Per tant, el que vull resumir és el següent. Primera, hi va haver molta informació. Tota? No. Millorable? Segur. Però no es pot dir que no hi va haver informació des del divendres: per fax, per SMS, per mitjans de comunicació públics. Segona, el mateix diumenge es van preveure aquells organismes que preveu el Neucat –tant del comitè tècnic, amb la presència del director general, com del consell assessor– i es van prendre mesures, mesures tant des del punt de vista operatiu, que van significar la normalització de la xarxa viària bàsica i de la xarxa ferroviària pràcticament en vint-i-quatre hores... I vam tenir, evidentment, el gran problema de la xarxa elèctrica, que va significar no només dificultats en serveis bàsics de la ciutadania, sinó problemes de comunicació. Com ahir els va dir el senyor Castells, hi ha un expedient informatiu obert a les companyies elèctriques, que es pot convertir en un expedient sancionador si hi han responsabilitats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, senyora Ribera, té vostè la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies. Per respondre al tema de la compareixença, senyor conseller, lamentablement després d'allò d'Horta vostè no té gaire credibilitat, perquè va venir i va fer dos compareixences, i vam haver de demanar una comissió d'investigació per assabentar-nos del que va passar.

Però, a part d'això, vostès mateixos han forçat tant les lleis en moments en què la utilitat és molt dubtosa –el tema de la Llei de vegueries per al mateix divendres, que col·loquen divuit compareixences allí, quan n'havíem demanat quasi cent, obligant aquí a unes maratons– que, la veritat..., la resposta la necessitava la gent quan estava a la carretera. Ara, en aquest moment, vostè pot esperar una setmana tranquil·lament. O potser és que volia marxar de vacances tranquil·lament? Doncs, ja en parlarem, ja vindrà i ens ho explicarà. I avui ens pot resumir els punts més importants, com està fent, però la seva resposta ja arriba tard.

Hi havia molta emergència i estava tothom avisat. Excepcionalitat, sí, ja la hi reconeixem. El que no reconeixem és l'excepcionalitat de la resposta. La resposta ja li hem dit que és la de sempre: dolenta, manca de previsió... No responen. Avisos, sí. El senyor Picó té tota la raó. Però amb tanta excepcionalitat, vostè per què marxa a Palma de Mallorca? Com se'n va a sopar allí, a Palma? Què fa allí, vostè, que és el màxim responsable? *(Remor de veus.)* En el 2001, que vam assumir els errors, el senyor Pomés va dir: «Jo sóc el responsable.» A vostè no li ho hem sentit dir mai. I el senyor Ribó, en

aquell moment, li deia: «No, no, vostè no. Ja està bé que vostè es faci responsable» –vostè encara no se n'ha fet–, «que respongui el president Pujol.» Doncs, ara aquí no respon ningú, aquí no respon ningú. I no només no se'n fan responsables, sinó que no donen solucions.

Jo mateixa vaig trucar al 112, quan el senyor Boada estava parlant per la televisió. La primera vegada em vaig avorrir d'esperar, m'ho passaven en tots els idiomes. Però la segona vaig dir: «No, hi tornaré i m'esperaré el temps que sigui.» Vaig estar gairebé deu minuts al 112, esperant. Vaig escoltar en tots..., i vinga, i una altra vegada, i una altra vegada. I al final, quan em responen, em diuen que truqui al 012. Però no m'estranya. Però si els mateixos Mossos demanaven instruccions a la sala central i els deien que truquessin al 112! Però si és que el 112 tenia molta informació, però no la passava a Protecció Civil. Per això després el senyor Boada no donava les informacions. I què fa el 112 amb la informació? Si truca un ciutadà i li diu: «–Escolti, queestic atrapat. –Molt bé, en prenc nota. La passo.» A qui la passa? Mentre la podia passar, a qui la passava? Això és una gestió de l'emergència? I diu que van avisar a tothom? Doncs, a molts alcaldes els va arribar allò de les onades de Roses. I aquí hi ha molts alcaldes. Aquí no només..., sinó a tot arreu. I el senyor Hereu, i la regidora també... Doncs, escolti, que nosaltres ens queixem que Catalunya és tot, no és només Barcelona. Però és que aquí se li ha queixat tothom, fins i tot l'alcalde de Barcelona! Tanta emergència, tanta emergència, i resulta que tothom havia d'estar en el comitè assessor i teníem tots els caps regionals d'emergència de bombers aquí al Parlament! I després, atrapats a la carretera! Escolti, això és una evidència, perquè jo els vaig veure, perquè van venir tots els dies amb la senyora Lanau.

Quan diu: «En vint-i-quatre hores ho teníem tot solucionat», doncs, escolti, deu ser vostè, perquè a mi el que m'arriben són problemes encara fins al dia d'avui. Encara he sentit el director general d'Endesa dient que trauran els generadors que encara queden. (*Remor de veus.*) I les cues, les cues que diu de França, que vostè va parlar amb el ministre de l'Interior. No m'estranya que hagués de parlar amb el ministre, el que m'estranya és que se li posés al telèfon. (*Rialles i remor de veus.*) Perquè el senyor Boada va dir: «És que la culpa la té un senyor que en el costat de França es diu prefecte, que ho ha reduït tot a un sol carril de trànsit», diu. I encara se permet la broma, que graciós ell, de dir: «Que és *prefecte*, que no *perfecte*.» (*Rialles.*) Home, fent amics. Ja hem tingut problemes amb Itàlia. Amb França, no sé el conseller què li va dir. Després passen coses molt greus i ens n'hem d'estranyar, eh?

Tothom es va trobar sol, eh?, tirat. I el bo és que vostès, en aquell moment... Parlaven de nosaltres en el 2001 –miri com donen les voltes les coses, eh, senyor conseller?– i parlaven que nosaltres érem «un govern en descomposició». Doncs vostès són *tres governs en un* en descomposició. Però, a més, que les enquestes ja els donen que fa tuf, eh? (*Rialles i remor de veus.*) Ja me dirà –ja me dirà– si aquesta és la resposta. Les enquestes els van molt malament, però vostès vagin fent.

Però el tema ja no és només l'enquesta, el tema és la gent gran, que estava en un cinquè pis i no tenia llum, i no tenia per a menjar, i tenia fred. Molta gent es va trobar així, molta gent. (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau.

La Sra. Ribera i Garijo

Mirin, aquest país... (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau. Perdoni, senyora Ribera. Senyora Ribera, un moment, si us plau. Demano, demano una mica de silenci. (*Pausa.*) Pot continuar, senyora diputada.

La Sra. Ribera i Garijo

Aquest país necessita un canvi. Perquè vostè ha dit: «No tirem les torres.» Bé. Al que no han ajudat mai és a aixecar-ne cap. I una altra cosa que el senyor Boada va dient –va dient–: «A mi, que diguin, l'oposició ja pot dir. Fins que hagin cridat tant al darrere d'una pancarta com jo, els queda molt. A mi...» Tot això no és seriós. I vostès estan al Govern i no donen resposta.

Però hi hauran unes eleccions, i el poble (*veus de fons*), ja els ho vaig dir un dia, el poble està esperant un canvi, perquè tenen dret a esperança, tenen dret a esperança. I el que sí que saben és que nosaltres responem. I si hi ha un avís, nosaltres estem allí. I el Neucat ja el vam fer nosaltres, i vostès el revisen el 2008..., que encara deien que el que havia de respondre era el conseller de Justícia i Interior. Però si des del 2003 no hi era! Quina resposta podem esperar d'un govern així? Cap.

Apello a l'esperança, perquè nosaltres no l'hem perdut, perquè vostès no aprenen dels seus fracassos. Nosaltres sí que n'hem après. En l'oposició s'ha après molt. Dels errors, en vam aprendre. Tornarem i ho farem millor que abans. I el que sí que és segur és que els millorarem a vostès, perquè pitjor, impossible. (*Forta remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Senyora Ribera, veig que li té molta estimació i molta dedicació, al senyor Boada. Per tant, li comunicaré això, no?

Miri, qui governarà aquest país ho dirà la gent dintre d'uns mesos. De moment, les dues últimes eleccions, amb enquestes també favorables a vostès..., vostès no governen. I crec que el seu to tampoc és d'un partit de govern de..., de govern. Jo crec que si la gent veu el to que vostè utilitza, semblaria un altre tipus de partit, no un partit que aspira a governar, sobretot per la demagògia i per les mentides que diu. Per la demagògia i per les mentides que vostè està dient. (*Remor de veus.*)

I, en primer lloc, se situa a la defensiva la compareixença. Em parla de la Llei de les vegueries. Escolti, però què més normal que jo pogués comparèixer demà per explicar amb temps això, què més normal? Ja estava convocada, estava convocada la comissió i vostès (*persisteix la remor de veus*), estava convocada la comissió i vostès...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

...la desconvoquen.

El vicepresident primer

Perdó, senyor conseller. Per favor, per favor. Per favor... (*Veus de fons.*)

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Possiblement, igual que han fet amb la comissió d'investigació... (*Veus de fons.*) Possiblement perquè, igual que han fet amb la comissió d'investigació de bombers, l'objectiu no és aclarir, l'objectiu és intentar erosionar el Govern.

I miri, hi han moltes diferències entre el 2001 i ara. Jo no estava en una discoteca, senyora Ribera, no hi estava. (*Forta remor de veus.*) Jo estava treballant...

El vicepresident primer

Si us plau. Perdoni, senyor conseller, un moment, un moment...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

No es posin nerviosos, no es posin nerviosos.

El vicepresident primer

Un moment, senyor conseller. Per favor, per favor, de-mano silenci, si us plau.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

No es posin nerviosos, perquè estava en una discoteca, el senyor Mas. Jo no estava a cap discoteca, jo estava en una reunió amb sis comunitats autònomes fent una cosa que vostès no havien fet mai. Per exemple, acordar un conveni de col·laboració en el tema dels incendis forestals, amb nou comunitats de l'Estat espanyol. (*Remor de veus.*) I, per tant, del 2001..., no hi té res a veure.

Segona qüestió, el tema de la normalitat del país. Clar, vostè diu: «És que el senyor Saura diu que es va normalitzar tot el país.» Jo no he dit això, jo he dit que la xarxa viària bàsica, que la xarxa ferroviària i que els serveis bàsics de salut van funcionar i van estar normalitzats en vint-i-quatre hores. I he dit també –he dit també– que l'únic problema el vam tenir a l'AP-7, perquè les

autoritats franceses van decidir només obrir un carril, i vam haver de fer una gestió, a través del Ministeri de l'Interior –que, per cert, és molt amic meu, no sé si ho és seu–, perquè fes una gestió amb les autoritats franceses (*veus de fons*) per obrir –per obrir–, en definitiva, el carril de l'autopista. I el dimarts al vespre pràcticament tot funcionava, excepte la xarxa elèctrica. Per cert, una xarxa elèctrica que avui diu el director general d'Energia que està igual que fa vint-i-cinc anys. No sé si té a veure amb la privatització d'Endesa, que en un determinat moment el PP i CiU hi van votar a favor. No sé si era possible haver mantingut des del sector públic una empresa elèctrica que invertís com no s'ha invertit en Endesa i Fecsa des de fa molt de temps.

I li vull dir una altra qüestió: hem reconegut les millores que cal, les millores del Neucat. El Neucat cal millorar-lo, i evidentment el revisarem. I les millores d'informació i comunicació. Perquè hi estic d'acord, quan el president de la federació de municipis i de l'associació em deien: «Hem rebut molta informació, però és difícil copsar la intensitat de la informació»... Perquè, com vostès saben, el servei meteorològic ens diu..., ens qualifica la situació de «possible», «probable» i «molt probable». «Possible», el 30 per cent; «probable», del 30 al 70, i «molt probable», del 70 cap al 100. Si diu «probable» –del 30 al 70–, quina és la reacció dels ajuntaments? És difícil. Per tant, millorarem la informació, millorarem la comunicació, revisarem els protocols, però estic satisfet de la resposta dels cossos operatius, de la societat civil catalana, i estic insatisfet de les companyies elèctriques, que espero que amb aquest expedient informatiu puguem demanar responsabilitats del que va ser el gran problema de les nevades: la fallada del servei elèctric.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la realitat social dels catalans (tram. 302-00222/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la realitat social dels catalans, presentada pel Grup Mixt. I per a la seva exposició té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, les invito a leer con detenimiento la moción y que olviden apriorismos, esto es, que fundamenten su posición en función del contenido de la misma y prescindan de ideas preconcebidas.

¿Qué dice la moción? Que en el año 2011 se elaborará el censo de población y viviendas –como saben ustedes, el censo se realiza cada diez años–..., y que el Gobierno haga las gestiones necesarias para que se incluyan en el cuestionario preguntas específicas de contenido lingüístico. La metodología del censo,

como saben ustedes, la elabora el INE –el Instituto Nacional de Estadística; por cierto, presidido por un catalán–, que puede contar con la colaboración de ayuntamientos y del Institut d'Estadística de Catalunya para elaborar este cuestionario.

¿Y qué preguntas son las que se proponen? Es cierto, no son ninguna novedad, son las que se incluyeron en la encuesta sobre usos lingüísticos elaborada por el Idescat y la Secretaría General de Política Lingüística..., en las encuestas sobre usos lingüísticos del año 2008. Se pueden dividir en dos bloques. El primero hace referencia a la lengua de identificación de la población de Cataluña –lengua inicial, es decir, la lengua materna; la lengua de identificación, la lengua que se siente como propia– y la lengua habitual, la que se utiliza con mayor frecuencia. El segundo, sobre el grado de conocimiento de las lenguas, tanto de las lenguas oficiales –es decir, el catalán, el castellano y el aranés– como el de las lenguas no oficiales. Es decir, sobre las cuatro habilidades lingüísticas sobre las que se suele preguntar: comprensión, habla, lectura y escritura.

La importancia del conocimiento de la realidad social lingüística es imprescindible para el planeamiento lingüístico, y los estudios sociolingüísticos son muy frecuentes en Cataluña. Buena prueba de ello es que la Ley de política lingüística, en su artículo 39, dispone que el Gobierno de la Generalitat ha de elaborar un mapa sociolingüístico de Cataluña que debe ser revisado cada cinco años para adecuar a la realidad su acción política lingüística y al mismo tiempo para valorar la incidencia de las actuaciones hechas. Solamente se han hecho, que me conste, dos mapas sociolingüísticos, en el año 96 y en el año 2001.

El censo es el instrumento adecuado para ello. La inclusión en los cuestionarios de preguntas diferentes sobre aspectos sociolingüísticos –es decir, conocimiento y uso de la lengua materna, aptitud para hablar otros idiomas– figura entre las recomendaciones de las Naciones Unidas y es frecuente en países multilingües. De hecho, decenas de países utilizan el censo para conocer la realidad sociolingüística.

La realización de censos lingüísticos vinculados a los censos generales de población permite hacer una recogida exhaustiva de los datos de la población de un territorio y hacer un tratamiento sistemático de las variables lingüísticas en relación con el resto de las variables censales: demográficas, económicas y sociales. Insisto en el carácter exhaustivo de los censos, que significa que los datos obtenidos no están sujetos a limitaciones de tipo estadístico. El censo, respetando los requisitos metodológicos pertinentes, es un instrumento estadístico mucho más completo que cualquier encuesta o estudio de muestreo, los resultados de los cuales están condicionados por las limitaciones derivadas de la teoría de la probabilidad estadística y, por tanto, sus posibilidades de desagregación conceptual o territorial son mucho más reducidas.

La novedad de las preguntas que se proponen en el cuestionario que hoy les someto a votación radica en el hecho de que por primera vez se preguntará sobre la lengua de las personas –se hizo en una ocasión en el

Valle de Arán– y sobre las habilidades lingüísticas en general, no solo sobre las del catalán, como hasta ahora se ha venido haciendo en los distintos censos, tanto en el del año 91 como en el del año 2001. Varias razones hacen muy conveniente la inclusión de estas preguntas. Primera, los cambios demográficos no se perciben a ojos vista y es necesario analizarlos detenidamente y hay que valorar la incidencia que tienen. El fenómeno migratorio: con frecuencia se dice que en Cataluña se hablan más de trescientas lenguas y se apela a su plurilingüismo, y sin embargo nunca se ha preguntado a la población, con carácter general, sobre ese fenómeno –me refiero con carácter integral, censo. Los efectos de la oficialidad de las lenguas: ahora mismo en este Parlamento se está tramitando una ley sobre el aranés, y contiene también transcendentales aspectos lingüísticos del Proyecto de ley de acogida de inmigrantes. Y los efectos de la inmersión lingüística, teniendo en cuenta que desde el año 1993 ya se aplica este modelo educativo en Cataluña.

En definitiva, es una moción que pretende facilitar el conocimiento de nuestra realidad social en sus aspectos lingüísticos de una manera integral, que permitirá hacer completa y exhaustivamente el mapa sociolingüístico de Cataluña y dar cumplimiento a la Ley de política lingüística.

Voten a favor. Sin duda, la sociolingüística catalana se lo agradecerá.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmena... En nom del Grup Popular té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Domingo... Nosotro hemos presentado un par de enmiendas, señor Domingo, en el sentido de intentar mejorar el texto.

¿En qué sentido? Básicamente en dos sentidos: primero, el garantizar que las lenguas de signos, tanto catalana como española, que también son lenguas propias de Cataluña, propias de muchos catalanes... Por cierto, ahora estamos haciendo una regulación –y supongo que a usted no se le escapará– de la lengua de signos, y, por tanto, también la lengua de signos la hemos de incluir, para conocer a la población «signante». Creo que es importante, cuando hacemos la valoración científica al nivel que usted nos comentaba, también conocer los derechos de la población «signante», que muchas veces también se conculcan. Por tanto, la primera de nuestras enmiendas va a garantizar los derechos también de la población «signante».

Y después venía otra enmienda importante. No solo lo tenemos que conocer científicamente, que es importante, y no solo a nivel de encuestas. El censo es una oportunidad básica para conocer cuál es la realidad sociolingüística de Cataluña. Fíjese, muchas veces se nos acusa a los partidos políticos de estar obsesionados con la lengua, se nos acusa a los partidos políticos de hacer

política con la lengua. Pero, en cambio, cuando se tiene la oportunidad de conocerlo científicamente fuera del debate político, algunos partidos votan en contra. ¿Por qué? Porque no se quiere conocer la realidad. ¿Porque no será, señor Domingo, que aquellos que acusan más fuertemente a otros de utilizar la lengua son los que no quieren conocer la realidad para seguir instalados en una serie de falacias y de inexactitudes científicas?

Mire, le voy a poner un ejemplo..., y usted hablaba de las cuatro vertientes del uso de la lengua. La lengua, a parte del conocimiento, a parte de la capacidad de uso, tiene diversos niveles: la lengua propia, la lengua familiar, la lengua de preferencia y la lengua de uso. Es importante. Cuando estamos hablando aquí, muchas veces, sobre los procesos de sustitución lingüística –y hace poco teníamos oportunidad de hablar de ese tema en la Comisión de la Corporación de Medios Audiovisuales con una diputada–, cuando hablamos de los procesos de sustitución lingüística es muy importante realizar ese paso entre la lengua propia, la lengua familiar y la lengua de uso. ¿Sabe por qué? Porque al final, pese a que el nacionalismo se empeña, la sustitución lingüística no se produce entre lenguas, sino que se produce entre una lengua..., entre el monolingüismo y el bilingüismo. Fíjese qué fácil. ¿Qué pasa? Que ellos denuestan el bilingüismo, aparte de que dicen que una persona no puede ser bilingüe, cosa que nosotros defendemos, que a nivel intelectual hay solidez de la defensa de la capacidad de bilingüismo. Fíjese que cuando se pregunta muchas veces se habla de «la lengua». ¿Se ha dado cuenta? «–¿En qué lengua...? –No, no, perdone, puede ser “lengua” o “lenguas”, porque la gente normalmente es bilingüe, y sobre todo en aquellas zonas que son bilingües.» Eso es nuestra primera aportación, en la primera enmienda.

La segunda aportación, importante: el conocimiento tiene que producir derechos. Usted sabe muy bien que la jurisprudencia del Tribunal Constitucional –hemos debatido ampliamente en esta cámara sobre el tema–..., ese concepto de «bilingüismo perfecto» que establece la Constitución en los puntos territoriales tiene que producir, primero, obligaciones a las administraciones, y derechos a los ciudadanos. Lamentablemente, las leyes de política lingüística, ¿qué hacen? Crean derechos a las administraciones y obligaciones a los ciudadanos. Y estamos viendo cómo estamos tramitando algunas leyes que hacen eso precisamente: obligaciones a los ciudadanos; en cambio, derechos a las administraciones. La jurisprudencia del Tribunal Constitucional es absolutamente contraria.

Pues nosotros queremos garantizar esos derechos lingüísticos en Cataluña. Que no se nos diga, como tenemos que escuchar en esta cámara, señor Domingo, que para garantizar la cohesión social..., solo se puede garantizar en una lengua. Fíjese qué abuso: para garantizar la cohesión social..., solo se puede garantizar en una lengua, y se quedan tan tranquilos. Parece ser que siendo bilingües no se puede garantizar la cohesión social. ¿Por qué? Porque se necesita una base pseudocientífica para conculcar el bilingüismo real de la población. Y como nosotros estamos a favor de este bilingüismo real de la población, ¿qué decimos? Estamos de acuerdo con el

censo, pero eso también tiene que servir para los procesos de preferencia lingüística. Y los procesos de preferencia lingüística también son con la Administración de la Generalitat –cuidado, también con la Administración del Estado– y con las administraciones locales. Vemos que hay muchos reglamentos –y ahora acabamos de ver, por ejemplo, el del Ayuntamiento de Barcelona– que abusan y que van en contra de los derechos de los ciudadanos a poder elegir en qué lengua la Administración..., se les comunican las cosas. Fíjese qué fácil: pedimos un bilingüismo real en la Administración, como existe el bilingüismo real en la calle. Por tanto, es eso, y es el cumplimiento de esos derechos.

Uno de los derechos básicos: el derecho a la primera educación en la lengua que quieran las familias. Nosotros siempre hablamos de que tenemos que pasar del poder centralizado de las administraciones al poder de las familias, y siempre hemos defendido, sobre todo en el ámbito educativo, las mayores libertades posibles, y también las mayores libertades posibles en el ámbito lingüístico.

Por tanto, yo creo, señor Domingo, sinceramente, que estas dos enmiendas complementan..., primero, para garantizar también (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –y acabo, señor presidente– los derechos de la población «signante» y, segundo, para que ese conocimiento científico se transmita y se traduzca en garantizar los derechos lingüísticos de la población de Cataluña, hablen en la lengua que hablen.

Gracias, señor Domingo, señoras y señores diputados, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Carles Puigdemont.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ens demana que fem un exercici que almenys a aquest diputat no li costarà, que ens alliberem dels apriorismes, dels prejudicis. Jo crec que, venint de vostè, i havent fet un esforç aparentment tècnic per desproveir la seva moció de qualsevol missatge que ens pogués portar a aquest apriorisme que a vostè li fa tanta por, jo li he de començar reconeixent i agraint aquest petit esforç.

Deixi'm dir-li, però, que venint de vostès, que recordem perfectament, per exemple, quines van ser les seves valoracions quan el Govern va decidir fer una cosa que sembla que vostès proposen ara a partir del cens, que va ser conèixer els usos lingüístics en l'àmbit sanitari..., la contundència de la seva càrrega quan es va descobrir que hi havia l'interès de l'Administració de saber els usos lingüístics en l'àmbit sanitari em sembla que es contradiu amb aquest esperit aparentment tècnic que vostè li vol donar a la seva iniciativa. Però ja li ho admeto, tot i que l'esmena que acaba de defensar el Partit Popular crec que desmenteix bastant aquest intent asèptic que vostè volia donar a la proposta.

El que proposa, de tota manera, això ja existeix per altres vies. Vostè ja ho sap, això. Hi ha els censos, que ja fan preguntes de tipus lingüístic, i són preguntes que ens ajuden, que ens van bé, i les ha de continuar fent, sí. Hi ha sobretot l'enquesta d'usos lingüístics, que finalment el Govern la va presentar –amb retard però la va presentar–, i que té una periodicitat, per cert, més freqüent que els censos de població. I existeix l'estadística demogràfica del 2007, que el que pretén és donar, a partir dels padrons –de les dades estadístiques dels padrons–, continguts de tipus sociolingüístic que ens ajudin, al costat de les dades que ens dóna el cens, al costat de les dades que ens dóna l'enquesta d'usos lingüístics, a fer una fotografia molt més enfocada, i em sembla que suficient, per saber quin és l'estat dels usos lingüístics en general, per arribar a conclusions sòlides sobre llengua pròpia, llengua familiar i llengua d'ús.

Però, miri, en tercer lloc, jo li voldria dir que al cens –en el cens de població– no li hem de demanar i no és bo que faci les funcions d'enquesta d'usos lingüístics. En primer lloc, perquè no li hauria de passar per alt que l'autoritat màxima, qui té les competències plenes sobre llengua a Catalunya, no és l'autoritat que fa el cens, sinó que és la Generalitat. I a la Generalitat se li haurien de donar, si vostè troba que fan falta, els instruments –si vostè troba que fan falta– per arribar a completar la nitidesa d'aquesta fotografia sociolingüística que vostè vol per a Catalunya. En segon lloc, perquè ampliar el qüestionari lingüístic del cens de població per arribar a abastar més profundament tot allò que vostè diu que fa falta abastar, això té un cost –això té un cost important–, i em sembla que, vaja..., vostès haurien d'explicar-ho bé, però em sembla que vostès, especialment, no haurien de demanar al conjunt dels espanyols que paguessin el cost que té arribar a unes conclusions que la Generalitat, que en té les competències plenes, ja hi arriba pels canals que li són propis. I, finalment, per si fossin poques aquestes dues consideracions primeres, és que ens portarà a un resultat que ja coneixem, redundant.

I, escolti, en aquest context, seriosament, «amb la que està caient» –per utilitzar una expressió que vostè acostuma a utilitzar quan és en aquesta tribuna–, vostè creu que li hem de demanar a l'Estat aquest esforç econòmic més per arribar a conclusions que ja sabem, d'una administració que no és la pròpia, en matèria lingüística? Francament, senyor Domingo, jo crec que el que més sentit tindria, el que més entendrien els espanyols –que ja prou prejudicis tenen, alimentats per vés a saber qui, sobre les despeses econòmiques que el nostre Govern destina a la protecció de les llengües a Catalunya; ja prou en tenen, de prejudicis–..., que els demanéssim, a sobre, que l'Estat pagués el més cost que té –perquè en té, a vostè no se li escapa que el qüestionari del cens és un qüestionari complex, de gestió complicada, de costos molt elevats–..., que fessin aquest esforç econòmic per arribar a unes conclusions, hi insisteixo, que tots tenim perfectament clares.

Jo, si vol, li puc fer saber el detall més exacte de l'ús de totes les llengües, no només de les oficials, de la resta de llengües que es parlen a Catalunya –dades 2007. A mi em serveixen, i jo crec que en el Govern li han de servir per fer política, i al país li serveixen per saber

exactament quina fotografia tenim. Cal, sincerament, que, en el temps que corre, l'Estat hagi d'incrementar la seva despesa a aconseguir, a través del cens del 2011, unes conclusions sociolingüístiques que tenim perfectament contrastades?

Ep, si confiem i creiem en la solvència de la ciència estadística. Jo hi crec, jo crec que és un bon instrument que tenen els governs. Si vostè considera que en aquests temps el que cal és ampliar el cens de població, està en el seu dret. Nosaltres, òbviament, hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom dels tres grups que donen directament suport al Govern, té la paraula la senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, senyor president. Diputades, diputats... Senyor Domingo, vostè, en les seves intervencions, sempre té molta tendència a alligonar-nos a tots, i jo me'n guardaré molt, eh?, de fer cap lliçó. Però sí que li vull recordar, perquè em sembla molt important, quin és el concepte de «llengua pròpia» d'un territori, perquè em sembla que vostè, interessadament, no l'acaba d'entendre. Per això vostè diu, en la seva intervenció última, en to de burla, que per nosaltres el concepte de «llengua pròpia» és «una gran troballa». (*Veus de fons.*) Vostè va dir-ho, vostè va dir-ho. Vostè diu que moltes persones que viuen a Catalunya tenen com a llengua primera, o llengua pròpia, o llengua familiar, el castellà, i és veritat. I moltes persones, també, que viuen a Catalunya, tenen com a llengua primera l'àrab, o moltes d'altres.

Però no parlem d'això, parlem del català com a llengua que s'ha format al mateix temps que s'ha format el territori. No és cap troballa ni és cap invent d'ara mateix, la llengua catalana ha nascut aquí i s'ha anat configurant en un país que s'ha configurat alhora amb la llengua. Li ho repeteixo: podran haver-hi milions de persones a casa nostra que tinguin com a llengua primera o familiar qualsevol dels centenars de llengües que es parlen avui dia aquí, però només el català és la llengua pròpia, només el català és la llengua territorial de Catalunya.

I després una altra cosa, senyor Domingo: el Govern de Catalunya no «cola», com vostè diu, mai res, eh? Vostè diu que, d'amagat, a cada projecte de llei, el Govern «hi cola» la política lingüística. Al contrari: a cada llei, el Govern –no pas d'amagat, sinó al descobert i amb molt d'orgull– compleix el seu deure de defensar la llengua que té problemes actualment a Catalunya. Les polítiques lingüístiques vénen sempre derivades de l'existència de més d'una llengua en un territori, i és obligació del Govern garantir l'equilibri entre les dues llengües. Això és precisament el que obliga el Govern a legislar.

Pel que fa concretament a la seva moció, que no cal dir que no acceptarem, d'una banda li hem de dir que és l'Institut Nacional de Estadística qui té la competència exclusiva per a la realització de censos de població. De l'altra banda, dir-li que el sistema estadístic de Catalunya, des de l'any 2003 –i ja s'ha dit–, disposa

d'estadístiques oficials molt rigoroses sobre els usos lingüístics dels residents a Catalunya, de tots els residents a Catalunya. De tots, eh?, perquè el immigrants hi són plenament representats, perquè a nosaltres saber no ens fa cap por. Al contrari, volem saber com està la llengua, i les llengües, a casa nostra.

I, finalment, si l'Administració estigués interessada a obtenir informació sobre possibles desavinences lingüístiques, hauria de fer enquestes de satisfacció de l'atenció ciutadana o de l'escolarització, i això aniria per unes altres vies. I la veritat, vostès, que sempre parlen de la Catalunya real i que sempre diuen que coneixen tant la Catalunya real, haurien de saber que les xifres de queixes i de recursos que s'han presentat no mostren de cap manera el sentiment que diu vostè que hi ha, d'indefensió i de greuge dels castellanoparlants de què vostè parla.

I sap què passa, senyor Domingo?, que al darrere de totes les seves propostes hi ha sempre l'intent de demostrar la seva tesi, que és que el castellà està discriminat a casa nostra, i això no és, evidentment. Vostè vol atiar un foc lingüístic i resulta que no hi ha ni brases.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, senyor Domingo, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Decía Einstein que es más fácil desintegrar un átomo que un prejuicio. (*L'orador riu.*) Viéndole, y oyéndoles a ustedes, desde luego, hoy confirmamos al sabio científico.

Miren, ¿por qué me contestan con cosas de las que yo no he hablado? Yo no he hablado ni de *llengua pròpia*, ni de discriminación del castellano ni nada. ¡Hoy no, hoy no he hablado de eso, a ver si se enteran! (*Veus de fons.*) ¡Hoy he hablado de otras cosas, y he dicho que la competencia es del INE! ¿Y saben ustedes –si estudiaran un poco más– que en el año 1991 el Idescat –bueno, el organismo correspondiente de estadística– colaboró con el INE en las preguntas, pero en el año 2001 ya no lo hizo? Es decir, lo que le estoy preguntando, precisamente..., que el INE, que es el órgano competente, sea instigado, instado por la Generalitat para que haga preguntas de usos lingüísticos. ¡Como hacen en el País Vasco, y no se rompen las vestiduras! En el País Vasco preguntan por la lengua de identificación de las personas, ¿saben? ¡Y tienen un mapa sociolingüístico, y ustedes están incumpliendo la norma! ¿Dónde está el mapa sociolingüístico catalán que hable, por ejemplo, de la «primera lengua», por si no quiere usted utilizar el concepto de «lengua propia» asociado a las personas, que tampoco es tan escandaloso? Pero, bueno, la «primera lengua», «lengua materna». Pues se dice y se pregunta, clarísimamente, ¡y la gente contesta con naturalidad en las encuestas, en los censos! ¡Y lo hacen! Y no se escandaliza nadie.

Miren, yo creo que realmente ustedes, y lo ha dicho el señor López, tienen un concepto preconfigurado de

país y no quieren cambiarlo, no les interesa y no quieren saber, efectivamente no. Y hoy, su voto negativo a esta moción demuestra que no quieren saber, porque no quieren. Y no me vengan diciendo que ya se hacen encuestas de usos lingüísticos. Me las he estudiado todas –todas–, enteritas. La de 2008. ¿Sabe cuánta gente entrevistaron en el 2008? Siete mil cuatrocientas personas, mediante encuesta. ¿Y saben lo que viene a decir la propia Secretaría General de Política Lingüística cuando habla de encuestas y censos? Dice –se lo voy a leer literalmente–: «Les dades del cens lingüístic i l'enquesta demogràfica 2007 són tènicament comparables, si bé cal precisar que es tracta de fonts diferents. La diferència principal» –«la principal», mire qué diferencia– «és que els censos de població es realitzen de forma exhaustiva a tota la població i l'enquesta demogràfica es fa a partir d'una mostra representativa de la població.»

No, no me hable de costes. ¡Si dedican millones y millones de euros al tema lingüístico! ¿Y no quieren saber la realidad social lingüística de Cataluña? No, ustedes..., lo que pasa es que no les interesa. Porque, ¿saben?, tienen miedo de que exista la configuración de un grupo lingüístico diferenciado, aquí, y bueno, existirá o no. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Sobre las enmiendas, señor presidente, y termino ya...

El vicepresident primer

Sí, perquè en realitat...

El Sr. Domingo Domingo

Acepto las dos enmiendas de...

El vicepresident primer

...era per al que tenia l'ús de la paraula, senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Ya sabe usted que tiene nudo..., planteamiento, nudo y desenlace. El desenlace es las enmiendas, en este caso. (*L'orador riu.*)

El vicepresident primer

D'acord. Amb rapidesa.

El Sr. Domingo Domingo

El desenlace es las enmiendas. Y vengo a decir que acepto las dos del Partido Popular, primero porque completan –la primera–..., en la medida en que introduce la lengua de signos. Y, en lo que hace referencia a la otra, evidentemente, ya ve usted, señor López, no quieren saber. Acepto su enmienda, pero votarán en contra de que se sepa lo que quiere la población en Cataluña. Son así.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, doncs, aquesta moció amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 13 vots a favor i 112 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 302-00223/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques de salut, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora Belén Pajares.

(Pausa. Remor de veus.)

El vicepresident segon

Si us plau, senyores diputades, senyors diputats, els prego silenci. Endavant, senyora Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Presentem avui aquesta moció desglossada en cinc punts, que corresponen a allò que ja vam expressar durant la interpellació que vam presentar en el passat Ple.

El motiu d'aquesta interpellació era el canvi de legislació pel que fa a la dispensació de la píndola de l'endemà, aquest canvi que va comportar que a partir del mes de setembre es pogués adquirir a les farmàcies sense recepta mèdica i sense límit d'edat. I, per tant, entenem que sense cap mena de control. Les dispensacions, no tan sols a Catalunya sinó també a la resta d'Espanya, han augmentat al voltant d'un 300 per cent. A Catalunya, per exemple, ens diuen les dades que s'ha dispensat el mateix en quatre mesos sense recepta mèdica que en vuit mesos quan la receptaven els metges.

Tots vostès saben que aquest mètode anticonceptiu és un mètode anticonceptiu d'emergència, no un mètode convencional, i que ha de ser utilitzat en determinats supòsits, i també cal dir que no protegeix contra les infeccions de transmissió sexual. És obvi que si no existeix la visita al metge, si no existeix aquesta prescripció mèdica, tampoc hi haurà una valoració de cada cas, i tampoc el seguiment posterior. I això no deixa de ser un medicament amb una elevada càrrega hormonal, i potser és assumible si es pren d'una manera puntual, però pot ser perillosa si es pren per costum i s'acaba convertint en un mètode anticonceptiu habitual. I vostès saben que en molts casos les dosis de repetició són, bastant sovint, sobretot en les franges d'edat més joves. Fins i tot una de les marques que es ven a les farmàcies així ho avisa –ho adverteix–, en el cas de les noies menors de setze anys.

Penso que hem d'evitar que determinades decisions polítiques s'acabin convertint a la llarga en un problema de salut pública, perquè això no deixa de ser un medicament que té efectes secundaris i que no serveix per prevenir els contagis de malalties de transmissió sexual, i de la mateixa manera que es porten a terme campanyes per a l'ús prudent dels antibiòtics, amb aquest anticonceptiu –que és l'únic, per cert, que es ven sense recepta mèdica–, doncs, fomentem l'automedicació. Això, per tant, és el que recull el punt número 1 d'aquesta moció.

En aquest moment cal dir que la responsabilitat de la dispensació recau en els farmacèutics. Vagi per endavant que tenen tota la nostra consideració –en cap moment dubtem de la seva capacitat professional, tot el contrari–, però considerem que se'ls trasllada una feina que no els pertoca, que no és la pròpia, que és la de fer de metges o infermeres. I fent política del «per si de cas», el Consell General de Col·legis de Farmacèutics ha subscrit una pòlissa de responsabilitat civil davant la possibilitat de les denúncies, per exemple, per efectes adversos al medicament –per allò del què passa, si passa alguna cosa, i de qui és la responsabilitat. Per tant, pensem que aquesta moció la mantindrem amb aquest sentit, en aquest punt, i la sotmetrem a la seva consideració.

Respecte als altres punts que vam expressar en la interpellació, i com passa en molts àmbits, existeix una transversalitat en les actuacions, i en el programa «Salut i escola», que és una de les coses de què vam parlar, pensem que les polítiques de prevenció i de formació n'han de formar part, però que ha de ser alguna cosa més que fer accessibles anticonceptius als adolescents. Ha de ser una formació responsable –basada en la coresponsabilitat, millor dit, entre home i dona–, i també perquè puguin actuar els joves amb criteri i amb sentit d'aquesta responsabilitat. Els hàbits que s'adquireixen en aquesta edat pensem que acaben condicionant la forma de vida d'aquests joves quan es facin persones adultes.

També –i ja per acabar, perquè veig que em vaig quedant sense temps– penso que els números no els acompanyen, els números parlen per si sols. El nombre d'avortaments augmenta any rere any, també augmenten les dispensacions de la píndola, també augmenten les malalties de transmissió sexual. I, per tant, davant d'aquestes xifres, com és el cas dels avortaments..., el que comporta és un drama darrere de cada cas, i pensem que el que cal és valorar la implementació d'aquests programes per incidir en aquests aspectes deficitaris que han de millorar. I els números han de servir per a alguna cosa més que per fer estadístiques, no?, han de servir per portar a terme polítiques efectives que solucionin el problema dels ciutadans, en lloc de crear-los.

Em permetran que acabi amb una reflexió, perquè durant el mes de maig, quan es va produir l'anunci d'aquest canvi d'estatus de la píndola de l'endemà, es publicaven a *La Vanguardia* dos articles, dos articles de dues persones d'àmbits molt diferents i de professions molt diferents, que eren, un, el doctor Padrós, del Col·legi de Metges de Barcelona, i l'altra la senyora Rahola, que no és precisament del Partit Popular. Jo els

recomano la seva lectura, perquè el que reflecteixen és la no-oportunitat de determinades polítiques i l'opinió de moltes persones, per no parlar de la preocupació dels pares, o d'entitats com són la SEGO o la Societat Espanyola de Metges d'Atenció Primària. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Perquè, en definitiva, pensem que per sobre de la ideologia hi ha les persones, i quan parlem de la salut encara prenem més sentit aquesta consideració.

Per aquest motiu –i acabo ja, senyor president–, s'ha lliurat a la Mesa la transacció de dues esmenes, de la 2 i la 4 –esmenes en què hem arribat a acords–, i em reservo el segon torn per posicionar-nos respecte a la resta dels punts que ens han presentat els grups que conformen el Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades en nom dels grups que donen suport al Govern, té la paraula l'honorable diputada senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, per fixar la posició del meu grup, Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la Moció subsegüent a la interpellació del Govern sobre polítiques de salut.

La posició del meu grup sobre aquesta moció subsegüent vol ser constructiva. Hem intentat no aprofundir en aquells desacords, que hi són, i en canvi, doncs, posar en relleu allò que en política de salut sexual i reproductiva i afectiva podem fer en comú. Sap vostè que la consellera ha intentat que arribéssim a un acord sobre salut maternoinfantil, i per tant nosaltres en aquesta moció subsegüent el que volem és mirar els punts en què estem en acord.

Amb relació al punt 1, en què vostès demanen la supressió de..., la prescripció mèdica obligatòria, doncs, hem de dir que és veritat que la píndola del dia després és i ha de ser una forma d'anticoncepció excepcional i que és ben cert que les formes d'anticoncepció hormonal, que tenen la seva base hormonal –aquesta i totes les formes d'anticoncepció de base hormonal–, tenen efectes secundaris per a les dones. I, a més a més, és una evidència que no fan prevenció de les malalties de transmissió sexual. Al meu grup..., i penso que científicament està claríssim que anticoncepció més prevenció de transmissió de malalties sexuals vol dir preservatius, preservatius i preservatius, i mai farem prou campanya sobre aquest tema, això està claríssim. Ara bé, la utilització de la píndola del dia després com a anticonceptiu excepcional d'emergència és possible a Catalunya des del 2004, i des del 2004 tenim accés en aquesta píndola tant en els centres d'atenció sexual, afectiva i reproductiva, com en tots els centres d'urgència. Aquest accés és gratuït, i a més a més amb explicació a les persones que ho utilitzen.

Ara, amb la dispensació farmacèutica, el que fem és augmentar l'accessibilitat de les dones, augmentar aquesta accessibilitat, i ho fem amb garanties. Ho fem

amb garanties des de dos punts de vista: amb garanties perquè els farmacèutics són professionals de la salut i a Catalunya especialment col·laboren d'una forma molt especial amb el Departament de Salut –i, per tant, el fet que el dispensin els farmacèutics no li treu cap..., de la seva seguretat– i, en segon lloc, perquè hem de tenir tots i totes present que del que estem parlant és de la píndola del dia després, no de la setmana després. I, per tant, determinats requisits el que poden fer, segons quins siguin els professionals que ho dispensin, és fer inútil aquesta forma d'anticoncepció.

Amb relació als punts 2 i 4 hem signat una esmena transaccional perquè estem d'acord a seguir promoció la salut sexual, afectiva i reproductiva de la gent, i sobretot fer un èmfasi especial en la gent jove i en els adolescents. I també volem treballar, i seguim treballant, i estem treballant el millor que sabem i amb tots els recursos que tenim a l'abast, perquè realment el nostre objectiu és reduir els embarassos no desitjats i les infeccions de transmissió sexual. I precisament per reduir aquests embarassos un dels elements excepcionals, però molt efectiu i que volem posar a l'abast de tothom, és la píndola del dia després.

Amb relació al punt 3 hem presentat una esmena de substitució perquè nosaltres donem també –i creiem que tots els grups d'aquesta cambra– una importància cabdal a l'educació. Volem analitzar els resultats del programa «Salut i escola» del curs 2009-2010 i, a més a més, informar del pla d'avaluació.

I, finalment, també hem proposat una esmena de supressió del punt 5, en què es parla de l'objecció de consciència. Creiem que el departament ja hi està treballant, i hi està treballant seguint les recomanacions del Comitè de Bioètica de Catalunya en aquest àmbit. És cert que s'ha de garantir l'objecció de les persones, que això és un dret constitucional, però no és menys cert que el Govern té la responsabilitat de posar a l'accés dels ciutadans aquells drets que té per llei.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Per fixar posició en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustríssim diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyores i senyors diputats. Deixin-me començar dient-li a la il·lustre diputada Belén Pajares que ja l'altre dia, quan va fer la interpellació –és a dir, en la seva exposició–, nosaltres trobàvem grans coincidències amb la seva preocupació i en la seva exposició. Amb matisos, amb matisos –i també vull dir això de «matisos» perquè em sembla que és important. Ens passava una cosa, que després quan escoltàvem la rèplica i el que ens contestaven des del Govern, també resulta que trobàvem coincidències, també amb molts matisos. Però resulta que trobàvem coincidències a un cantó i a l'altre. De fet, quan ens llegim la moció i el que se'ns proposa ens passa exactament el mateix. És a dir, trobem coincidències a un

cantó, trobem coincidències a l'altre i probablement el que ens agradaria discutir i és difícil discutir són precisament aquests matisos que li dic, no?

Li ficaré un exemple. Quan parlem de «fomentar les conductes responsables i els hàbits saludables relacionats amb la salut afectiva, sexual i reproductiva», doncs, no hi podem menys que estar d'acord. Però és que, per l'altre cantó, quan llegim l'esmena ens trobem que diu: «Continuar impulsant les polítiques de promoció de la salut i prevenció en salut sexual i reproductiva, amb especial èmfasi en jòvens i adolescents, orientades a la promoció de comportaments sexuals segurs i a la consolidació de l'accessibilitat a la contracepció.» Tampoc «podem per menys» que estar-hi absolutament d'acord. Perquè precisament estem jugant amb conceptes on l'important és què volem dir en cada una de les coses. És a dir, quan parlem de conductes responsables el moll de la qüestió és què volem dir amb «conductes responsables». És evident que tots estem d'acord a fomentar entre els jòvens conductes responsables. Però la gran importància i la gran discussió és què volem dir cada un de nosaltres amb «conductes responsables», aquí està la discussió.

Per tant, la gran discussió avui no està ni en la proposta de la moció ni en les esmenes, sinó en el que hi ha darrere. I el que hi ha darrere..., a mi em sembla que val la pena explicar que tenim mecanismes parlamentaris, tenim trobades al nivell de Parlament a on els acords són possibles, entre altres coses perquè s'ha de dir que aquests matisos... Quan parlem de matisos, quan parlem de responsabilitat en conductes sexuals, hem de saber que són conceptes canviants al llarg de la història i que han canviat en funció de moltes circumstàncies: des de la percepció social, des dels conceptes ètics, però també des de l'accessibilitat, des de les possibilitats socials, des de determinats conceptes científics que ens han anat a millorar la contracepció o nos han anat a millorar la seguretat en determinades pràctiques. I, per tant, aquest aspecte canviant fa que l'important sigui arribar a l'acord. L'important en aquests temes és arribar a l'acord en el mateix concepte i en el matís que hi introduïm. I aquí el nostre grup sempre hem volgut tindre aquest paper, aquest paper d'entendre totes les sensibilitats.

La veritat és que sí que ens preocupa alguna cosa que està damunt de la taula, no? Perquè, clar, quan parlem de «conductes responsables» en parlem en molts d'aspectes, no només respecte a l'embaràs, no només respecte a la maternitat, sinó també respecte a la seguretat i a les malalties de transmissió sexual. I és cert que avui ningú pot discutir la necessitat que els nostres jòvens tinguin mètodes contraceptius segurs, però també és veritat que, depenent de quin mètode s'utilitzi, resulta que les pràctiques sexuals..., que seran responsables vers l'embaràs deixen de ser-ho vers les malalties de transmissió sexual. I aquí està la gran discussió.

Nosaltres..., per això ja els ho dic, la nostra posició serà: esperem la transacció que ens han anunciat. Suposem..., no suposem, estem segurs que la podrem subscriure i, per tant, ja els ho anunciem, que votarem a favor de la proposta de la moció, però esperant el resultat de la transacció. Perquè és evident: si en una discussió

d'aquestes el substancial són els matisos, suposo que dintre la transacció a algun d'aquells matisos acabarà clarificant-se on està el punt d'acord entre els grups. I ben segur que si estan d'acord els grups del Govern i el Partit Popular nosaltres ens sentirem absolutament còmodes, com ens sentim sempre còmodes amb els acords en aquest tema.

Però volem ficar la mirada i volem insistir que aquest és un tema d'alta sensibilitat social i d'alta sensibilitat..., jo diria social, bàsicament, perquè no crec que sigui política. És a dir, aquí hi ha una discussió, substancialment, de la sensibilitat social i que realment no crec que ningú estigui lluny d'un altre. És a dir, tots estem d'acord a fomentar les polítiques d'accés a la contracepció i també alhora estem d'acord a fomentar les conductes responsables. El gran problema és com definim les conductes responsables, què és el que diem als nostres jòvens per tal que tinguin una orientació clara respecte a què és allò que des del Govern i des dels grups parlamentaris i des de la política considerem com a responsable, i quina és la nostra capacitat d'anar-nos adaptant als avenços científics i als canvis de percepció per part de la societat. Aquesta és la gran tasca que tenim, no?

I, per tant, més enllà de la discussió d'avui, el que a nosaltres ens interessa és tindre la seguretat que tindrem la capacitat de continuar tots els grups parlamentaris, més enllà de les concepcions polítiques o dels enfrontaments ideològics, per a saber definir clarament en cada moment, respectant la sensibilitat social, incorporant els avenços socials..., ser capaços d'arribar a acords que realment afavorisquen aquestes pràctiques de sexualitat responsable.

Només una cosa. És a dir, l'últim matís que introduïrem serà que nosaltres, evidentment, quan parlem de donar suport a alternatives sòlides a la interrupció voluntària de l'embaràs també ho fem, aquí sense matís. És a dir, pensem que això és important fer-ho sense matís. No es tracta..., quan parlem de maternitat lliure, evidentment que parlem de maternitat lliure, però parlem sobretot de maternitat. Aquest és l'últim matís que nosaltres volíem introduir.

Dit això, esperarem la transacció per acabar de fixar clarament la nostra posició, però ja intuïxo que probablement..., no probablement, amb tota seguretat, en l'acord entre el Partit Popular i els grups del Govern ens hi trobarem absolutament còmodes i, per tant, la votarem a favor.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Bé, moltes gràcies, senyors i senyores diputats. Bé, senyora Pajares, vostè ha presentat una proposta de moció que no és nova. Vostè en reiterades ocasions ha portat aquí, al Ple del Parlament de Catalunya, un debat que en realitat és un debat de fons, eh? Vostè fa un esforç per

intentar embolcallar-lo, per intentar revestir-lo de mesures que aparentment poden semblar lògiques o poden semblar purament, doncs, assistencials o d'acompanyament, però en realitat hi ha un debat de fons important.

Concretament en el punt 4, on vostè planteja «portar a terme les mesures necessàries per tal de donar suport a la dona embarassada tot establint alternatives sòlides a la interrupció voluntària de l'embaràs». I aquí és el punt clau on s'evidencia tot el pòsit ideològic que hi ha darrere d'aquesta moció. I és per això que no hi podem estar d'acord i per això presentem una esmena. No ha de semblar en cap cas que el Govern de la Generalitat o que els grups que li donem suport no estan, evidentment, per donar tot el suport a la dona embarassada, només faltaria. Nosaltres no estem per incentivar pràctiques avortistes o que la dona faci la interrupció voluntària de l'embaràs, en cap cas. Nosaltres volem donar suport a la dona embarassada, però al mateix temps també donar un suport a la lliure decisió de la dona respecte a la seva maternitat. Aquesta és la clau de volta de tot el que estem aquí plantejant. Nosaltres volem una maternitat lliure, volem una maternitat decidida, perquè és l'única via per aconseguir una maternitat volguda –una maternitat volguda per la mare–, que al cap i a la fi és la garantia del dret dels infants a tenir la millor infància possible. Una maternitat volguda és el dret per garantir la millor infància possible.

Per tant, aquí estem defensant els drets de la infància a tenir una infància el màxim de feliç possible i el dret de la dona, de la mare, de tenir una maternitat lliure i decidida per ella mateixa. Per això no podem donar suport en aquest punt 4. Per això hem presentat una esmena que ens agradaria que reflexionés al voltant d'ella i la pogué acceptar.

I després vostè rebla el clau, ja, en un aspecte més concret d'aquest vessant, d'aquest pòsit ideològic que vostè mostra en el punt 4, que és aquest punt que diu que..., la «prescripció mèdica com a condició necessària per a la dispensació de la píndola postcoital». En definitiva, darrere la paraula «prescripció mèdica» –o darrere del concepte «prescripció mèdica»– el que vostè ens vol dir és fer menys accessible la píndola postcoital, és a dir, allunyar-la el màxim possible de la persona que en un determinat moment es troba en una situació, doncs, complicada, es troba en una situació no desitjada, i vostè el que vol és allunyar-la de tal manera que la hi faci menys accessible, sota uns pressupòsits que no compartim.

Nosaltres pensem que l'accessibilitat de la píndola postcoital s'ha de millorar, l'hem de fer més accessible. Evidentment, aquest és l'últim recurs –l'últim recurs– que ha de poder utilitzar una mare o una possible mare –una jove–, perquè evidentment abans ha d'haver-hi totes unes polítiques de prevenció de la salut. Evidentment que nosaltres hem d'apostar i apostem per una cultura de la sexualitat segura. Aquest és el centre de la qüestió, i ho sabem: ha d'haver-hi una cultura de la sexualitat segura, que s'ha de, realment, aconseguir que tots els joves la comparteixin. Però vostè no pot posar dificultats a aquest últim recurs quan al final una persona, en la majoria dels casos jove, es troba en una situació delicada, amb risc d'un embaràs no desitjat.

Per tant, hem presentat una sèrie d'esmenes, també com a mostra que nosaltres no estem plantejant una posició dogmàtica –el que estem plantejant és una posició viable–, i que esperem que vostè les pugui atendre.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. El primer que voldria deixar clar és que el meu grup parlamentari no nega, i accepta, que hi ha molts àmbits –força generals, però hi ha àmbits– on és possible l'apropament entre tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament, i en aquest cas amb el Partit Popular, que va presentar aquesta interpellació. Per tant, no neguem que hi ha un espai, un possible espai comú, i per això secundem les esmenes dels grups que donem suport al Govern, que s'han presentat amb aquest ànim de fer una aproximació per trobar aquest espai comú, amb una reflexió que necessàriament, perquè l'espai sigui comú, ha de ser molt general respecte a un tema com el que parlem.

Perquè, clar, si les posicions són diferenciades, legítimament diferenciades, amb caràcter general –i ara parlo del seu grup, Partit Popular, i el meu, en aquest cas: amb caràcter general són posicions distanciades, i que la gent entén que siguin distanciades i diferenciades–, doncs, això, quan anem a l'àmbit de la salut s'accentua, quan anem a l'àmbit de la salut sexual encara s'accentua més i quan anem a l'àmbit dels drets de les dones i la contracepció, dins del que és la salut sexual, evidentment, s'accentua molt més. Però si hi ha un espai comú, nosaltres som partidaris de treballar-lo i explorar-lo. Vull que quedí clar.

El que succeeix és que, comprensiblement, aquest espai comú, doncs, dóna de si el que dóna de si, i és poc –i és poc. Perquè, clar, en una matèria com l'atenció afectiva, sexual i reproductiva, doncs, ens trobem que hem presentat aquestes esmenes els grups que donem suport al Govern, amb aquest ànim de parlar-ne, de buscar l'espai comú i, clar, ens trobem que transaccionarem amb el Partit Popular –i ens sembla bé fer-ho, eh?, hi insisteixo– però haurem de renunciar a coses com que nosaltres volem la consolidació de l'accessibilitat a la contracepció –que això és una cosa que teníem prevista en l'esmena nostra del punt número 2– i això, doncs, bé, en bé de l'acord ho haurem de retirar. D'acord, però nosaltres seguim defensant, evidentment, una consolidació de l'accessibilitat a la contracepció. O ens haurem d'empassar «assegurar a les dones el dret a una maternitat lliurement decidida». Ho traurem en bé de l'acord, però nosaltres clarament treballarem perquè pugui assegurar-se que les dones tenim el dret a una maternitat lliurement decidida. Amb això vull posar sobre la taula, vull fer evident que l'espai comú..., d'acord, però que és limitat, que dóna de si el que dóna de sí, que és molt poc.

Perquè, clar, si anem a la interpellació de l'altre dia, home, vostès qüestionen la dispensació a les farmàcies de la píndola postcoital. Nosaltres no; nosaltres fa molts anys, precisament, que hem estat al darrere de la reivindicació de les màximes facilitats en la dispensació. I a més Catalunya, ja el 2004, va tenir clar que als centres de salut es dispensaria aquesta píndola de forma gratuïta, i amb acompanyament de les dones. Aquesta és la nostra posició.

Vostès es recorden de les infeccions de transmissió sexual quan parlen de la píndola, però no esmenten aquest argument en altres àmbits a on també seria tractable la qüestió. Per exemple, eh? –un exemple–, quan es planteja que una extensió generalitzada de la vacuna contra el virus del papil·loma humà també ens pot generar un indesitjat relaxament en la prevenció de les infeccions de transmissió sexual, allà vostès no se'n recorden, de les infeccions. Per tant, és com sospitós, l'argument, francament. Vostès culpen el sistema de salut del suposat relaxament que existeix en els costums i que, per tant, aquest relaxament incrementa l'ús d'anticonceptius..., tots els altres aspectes relacionats. Però són reticents que donem realment una formació en els centres escolars respecte a la sexualitat, i aquí contínuament demanen: «Oh!, que siguin els pares que intervinguin en els programes "Salut i escola"», etcètera, com una manera de frenar aquesta efectiva formació.

Per tant, el que succeeix és que vostès –i queda clar, i no passa res, però penso que està bé que intentem ser clars respecte a les posicions que defensem cadascú–..., el gran handicap que tenim per arribar a acords en matèria de salut sexual, afectiva i reproductiva és que vostès volen explícitament satisfer els interessos dels sectors més conservadors d'aquesta societat, que introdueixen la religió dins de la seva mirada sobre quin és el diagnòstic en aquesta matèria i què hem de decidir entorn del que és l'afecte, la sexualitat i la reproducció en la nostra societat. I això és incompatible, des del nostre punt de vista, amb la perspectiva dels drets de les dones com a autèntics drets humans que tenim nosaltres. De manera que deixem clares les coses.

Pactarem aquestes esmenes modificades, etcètera –cap problema–, però l'espai comú que tenim és petit i, per tant, nosaltres seguirem lluitant perquè en el si del Govern, amb els grups que donem suport al Govern (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), realment es produeixin avenços en aquesta matèria, i ara tenim l'oportunitat que després d'aprovar la Llei 2/2010 al Congrés dels Diputats..., és realment el moment d'avançar clarament a Catalunya en la...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...formació dels professionals, en la formació..., en el sistema educatiu dels nostres «nanos», en una major racionalitat i objectivitat en la prestació de les interrupcions voluntàries de l'embaràs i un millor accés i un millor finançament dels diversos mètodes d'anticoncep-

ció. Això és..., el que seguirem lluitant, creiem, en el si del Govern, perquè més enllà d'això l'espai comú que podem compartir, que està bé...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...que compartim, doncs, és petit.

Gràcies.

El president

Senyor Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Que haya espacio común ya es una nota positiva en esta materia, y el hecho de que haya sido posible, a la vista de las transacciones de las que hemos tenido conocimiento, pues nos felicitan... No será este diputado el que rompa ese mínimo espacio común, pero que existe. Y en ese sentido ya manifiesto por anticipado que prácticamente daré a casi todos los puntos el voto afirmativo.

Quizá hubiera cambiado el orden de los puntos, en el sentido de haber –lo digo cronológicamente, para señalar la cronología de los acontecimientos–..., cuál es la principal política que tiene que hacer en esta materia el Departamento de Salud y el de Educación, y de ahí que sea un programa mixto, el de «Salut i escola» el que se aplica. Pues lo dice perfectamente la moción, igual que lo dijo brillantemente en la interpellación: la formación, la información y la prevención para disminuir el número de embarazos, para reducir los contagios por enfermedades de transmisión sexual y para fomentar las conductas responsables. Yo creo que esa labor es la labor fundamental que tiene que hacer el departamento, y debía ser la prioridad. Porque, si eso fuera así, realmente no nos encontraríamos en tantas ocasiones y con tanta frecuencia con la problemática general –punto 1 de la moción, que es el relativo a la píldora del día después.

Yo realmente no soy partidario de la reforma que hubo en su día de la Ley 29/2006, porque a mí el modelo catalán que había antes me gustaba. Creo que era el adecuado, en cuanto que permitía, en primer lugar, realmente la gratuidad; es decir, que todas las personas tenían un acceso gratuito a la píldora del día después, puesto que se facilitaba en el centro. Ahora ya no es así, ahora el hecho de que se tenga que adquirir en las farmacias, pues lo hace económicamente desfavorable para los usuarios de la sanidad pública. Además permitía un cierto control, pero no un control moral sino un control sanitario, que es importante a la hora de valorar también los efectos hormonales evidentes que tiene un uso abusivo de la píldora del día después. Porque sí que es cierto que es un método anticonceptivo de emergencia. Pero también es cierto, y buena prueba es que si examinamos la frecuencia con que se daba en los centros de atención primaria..., es que mucha gente entendía que era un método anticonceptivo habitual, y eso es

realmente contrario a la filosofía y a la naturaleza de la propia píldora del día después. De ahí que este control, que se realizaba tanto por médicos y enfermeras –control, insisto, sanitario, que no moral–, era adecuado y me parecía el pertinente. Por lo tanto, desde luego sería partidario de la reforma en los términos planteados, si esos son los términos con que se piensa plantear por parte de la proponente.

Hay aspectos que cuentan lógicamente con el apoyo de este grupo, que son los relativos al fomento de los métodos anticonceptivos, y fundamentalmente aquí se ha hecho especial incidencia en el preservativo como la fuente, digamos, máxima de protección en las relaciones entre jóvenes, que es la principal preocupación de la moción. Y fundamentalmente también he de incidir –aquí también se ha hecho referencia– en el tema de la corresponsabilidad.

Por lo tanto daré apoyo, en los términos de la transacción, a las propuestas que se han planteado y no así al último punto, al punto 5, no porque esté en contra del respeto al derecho constitucional de la objeción de conciencia de los facultativos –de médicos, de los profesionales sanitarios en general– sino sencillamente porque creo que le falta un añadido, que es hacerlo compatible con la prestación sanitaria pública. Creo que, si bien es cierto que la voluntad de los colegios de médicos, que tan reiteradamente reclaman el derecho a la objeción de conciencia..., a veces falta un matiz, o no suficientemente se garantiza, el hecho también de la asistencia sanitaria integral al paciente, que ha de prevalecer siempre sobre el de la objeción de conciencia, a nuestro juicio. Por lo tanto en este punto procederé a abstenerme.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyora Pajares, es pot posicionar sobre l'esmena.

La Sra. Pajares i Ribas

Sí, gràcies, senyor president. En aquest segon, primer de tot, agrair la disponibilitat de la doctora Mieras, en nom dels tres grups que conformen el Govern, doncs, per arribar a acords.

Perquè, clar, cal dir –i a més és com he acabat la meua intervenció, no?– que per sobre de la ideologia hi ha les persones, i quan parlem de la salut d'aquestes persones, doncs, aquest concepte encara pren més sentit. Clar, malgrat que no compartim moltes coses –és obvi, senyora Clavell, que en quasi tot, pel que he vist, de la seva intervenció, estem a les antípodes; segurament amb la doctora Mieras ens passaria el mateix–..., però el que és veritat és que hem arribat a acords, hem arribat a trobar aquells punts en comú perquè es... *aquello de que «lo cortés no quita lo valiente»*, i aquesta és la feina que hem de fer en aquest Parlament.

Per tant, respecte a les esmenes és obvi que no li podrem acceptar ni el punt 1 ni el 5, perquè és el gruix de la nostra intervenció, de la interpellació. Però sí que hem arribat a aquesta transacció, que s'ha lliurat ja finalment a la Mesa, sobre els punts 2 i 4, i li acceptem directament el punt 3, que és el de la presentació del

programa «Salut i escola» per tal de fer una valoració i un seguiment. Vostè parlava en positiu de buscar les millores, nosaltres en parlàvem en negatiu, que eren les deficiències, però en qualsevol cas hem arribat a un acord.

Per tant, demanarem aquesta votació separada en dos blocs: primer bloc, punts 1 i 5, i segon bloc, el 2, 3 i 4. És un acord de mínims, hi estem d'acord, però, bé, hem arribat a un acord.

Sento no disposar de més temps per a alguna de les qüestions que aquí s'han plantejat, no?, perquè jo penso que aquests programes i mesures, sense alguna cosa més al darrere, no poden obtenir cap resultat positiu, i la preocupació dels pares, senyora Clavell, és real. I la implicació en aquests programes és molt necessària, no per frenar res, sinó perquè és que al cap i a la fi són els seus fills i és lògic que estiguin preocupats. I l'educació sexual, i ho he dit abans, és alguna cosa més que fer accessibles els anticonceptius als joves. Perquè la doctora Mieras ens ho estava dient, no?: l'accessibilitat a Catalunya ja existia, perquè la píndola es dispensava a centres d'atenció primària i també als serveis d'urgència hospitalària. Per tant, això ja existia i no calia fer, des del nostre punt de vista, cap reforma.

Em permetran també que acabi amb una altra reflexió, no?, que és el suport a la infància digna que ens deia al senyor Bertran. Miri, jo potser penso que el primer pas seria que aquests nens arribessin a néixer, i aquí està el problema: que no, que no ho poden fer.

Per acabar, agrair al doctor Sancho també el seu vot a favor i les seves paraules. I al senyor Domingo... pues, en lo que tenga a bien votarnos, también le agradezco su intervención.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

M'imagino que els grups... (*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*) Senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente, a efectos de ordenación de la votación, el punto 5 debería ser votado separadamente.

El president

Alguna altra votació separada? (*Pausa. Veus de fons.*) Transacció, punt 5, i la resta. O sigui, la transacció...

La Sra. Pajares i Ribas

Sí, transaccionem, senyor president, els punts 2 i 4; acceptem directament el 3. Per tant, podríem fer un bloc...

El president

Per tant, transacció i punt 3, punt 5 i punt 1.

La Sra. Pajares i Ribas

I aleshores punt 1 i punt 5 separats, perquè el senyor Domingo... O sigui, serien tres blocs de votació.

El president

Queda clar. Gràcies.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta moció. Farem tres votacions.

En primer lloc votarem el punt número 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 68 vots en contra i 2 abstencions.

Votem seguidament el punt número 1.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 68 vots en contra.

Votem finalment la transacció més el punt número 3.

Comença la votació.

Que ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a la dependència (tram. 302-00224/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el desplegament de la Llei de... (*Veus de fons. Pausa.*) Doncs, passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre el desplegament de la Llei de l'Estat 39/2006, relativa la dependència, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des del Grup de Convergència i Unió defensem aquesta Moció subsegüent a la interpel·lació sobre el desplegament de la Llei de la dependència.

Com molt bé saben, el nostre grup defensa que es compleixi la llei. Nosaltres no la vam votar, que això inquietava la consellera, però nosaltres defensem sempre la legislació que està vigent i, per tant, per això volem que es compleixi. Però que quedi clar: Convergència i Unió va votar la *seva* llei i, per tant, nosaltres vam defensar que es creés un sistema de protecció del sistema de la dependència, però d'una forma diferent. Se'n va aprovar una altra, i ara demanem que s'apliqui. L'actual Govern no l'està aplicant.

I és sorprenent que nosaltres demanem a la consellera, per segona vegada, un acord global per tirar endavant el desplegament de la llei a Catalunya –és la segona vegada, aquesta legislatura, que ho demanem–, i que el Govern no ho vulgui fer, sembla, perquè vam parlar-ne aquests dies amb la consellera i sembla que no ho vol fer. Però el que potser ens hem de preguntar és si ho pot fer la consellera. Perquè ella domina com s'està aplicant

la Llei de la dependència? Cada vegada veiem més clar que no. Hi ha dos departaments, un departament governat per un partit, que és Esquerra Republicana, i un altre departament que està governat pel Partit Socialista. I cada vegada el diàleg entre la Direcció General de l'ICASS i la consellera és menys fluid i és més enfrontat. I potser per això no es pot arribar a acords, perquè hi ha un enfrontament a dins de la mateixa consellera.

I, a més a més, hi ha discrepàncies dins del Govern. El senyor Montilla, el diumenge, fa un acte amb gent gran –aquell acte que algunes emissores de ràdio han explicat que hi va anar gent enganyada– i, en aquest acte (*remor de veus*) –en aquest acte que es va dir que hi va anar gent enganyada–, resulta que es diu que hi haurà més ajudes per a la dependència, que hi haurà més places de residència. Però, en canvi, el senyor Martí Carnicer surt el dimarts i diu que, amb el pla d'austeritat que han pactat el Govern de l'Estat i les comunitats autònomes, s'haurà de alentir l'aplicació de la Llei de la dependència. Com ens entenem, aquí? Qui els entengui, que els compri, perquè es veu ben clar –es veu ben clar– que hi ha contradiccions.

I, després, li podem dir al president de la Generalitat, home, que no cal que esperi tan enllà. Si vol concertar places, hi ha molts ajuntaments que estan disposats a concertar places. Però no les vol concertar, perquè la Direcció General de l'ICASS, segons el color polític de l'ajuntament, resulta que no fa l'informe favorable, i aleshores no concerten places. Les places ja existeixen, només cal concertar-les o fer-les col·laboradores.

Per tant, veiem un departament que no funciona de forma global –funciona, en aquest cas, de forma bipartida; són dos que no s'entenen, cadascú va a la seva– i, a més a més, contradiccions i incoherències en el mateix Govern. Nosaltres això ho diem des de fa temps, aquestes incoherències, i hem fet una llista. Jo li vaig brindar a la consellera que si volia la llista la podíem deixar pendent i posar un marge d'uns mesos –d'un parell de mesos, d'un mes– per fer un acord, i la consellera no contesta. No interessa fer un acord, en aquest Parlament, per desplegar la Llei de la dependència, que tots anem a l'una, respectant el que marca la llei? Respectar els terminis que marca la llei, donar places de residència, donar serveis en lloc de prestacions econòmiques, donar assistents personals, que a tot Catalunya n'hi ha vint-i-quatre, amb les últimes dades que ens va donar la consellera, davant de 67.000 cuidadors familiars? Tota aquesta situació és la que nosaltres diem des de fa temps.

Vostès no hi volen entrar, però qui està patint les conseqüències d'aquesta falta d'acord, d'aquesta falta de voluntat, són els ciutadans i ciutadanes. I, una vegada més, amb el que va dir el senyor Martí Carnicer –que és la consellera d'Economia, que és la que posa els diners al final–, es veu com la crisi, el Govern tripartit, la fa pagar a les polítiques socials. I vostès no ho volen reconèixer, però és una evidència que és patent. I, per tant, nosaltres hem posat una llista llarga. La consellera diu: «La llista és molt llarga.» Home, perquè tenim voluntat d'arribar a acords. Però la llista es pot fer més llarga o més curta en funció de la voluntat d'acord que hi hagi.

Creiem que proposar un acord..., seria una cosa interessant que el Govern tripartit la volgués acceptar. Una vegada més, per segona vegada aquesta legislatura, sembla que diran que no.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, que ha presentat les esmenes, té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Cleries, el primer que constatem, amb la moció que vostè ha presentat, és que des de Convergència i Unió volen arribar a un acord per a l'aplicació de la Llei de la dependència. És el primer que constatem.

Jo els diria que benvinguts. Fa molt temps que nosaltres també plantegem, a nivell autonòmic i a nivell estatal, un acord per a l'aplicació de la Llei de la dependència. Ho dic perquè, fins ara, vostès estaven més en la línia de dir que s'envaïen competències de la Generalitat, o si no envaïa competències de la Generalitat, i plantejaven fins i tot, doncs, el problema de les dues carteres i la prioritització d'una i no de l'altra. Per tant, nosaltres contents que vostès parlin avui d'acord per a l'aplicació de la Llei de la dependència a Catalunya. Perquè vostè ho ha dit: al final, els grans perjudicats de la Llei de la dependència no som els que estem aquí, sinó que són els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. No dic que nosaltres no som ciutadans i ciutadanes de Catalunya, sinó que..., sobretot aquells que tenen menys recursos.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, li hem plantejat, a una llarga moció, una llarga llista d'esmenes. Per què? La nostra aportació a aquest acord. I això s'ha d'entendre. Nosaltres plantegem dotze esmenes a una moció d'onze punts perquè volem participar en aquest acord. I si aquest acord ha de sorgir des d'un escrit, des d'una moció de Convergència i Unió, doncs, nosaltres hi plantejarem esmenes des d'aquest plantejament.

Segona constatació que fem: el Govern no està per l'acord. Jo crec que això és el que podem veure. És a dir, un esperava, fins i tot amb cert interès, quines serien les aportacions que faria el Govern perquè des del Parlament de Catalunya..., no per fer del Parlament de Catalunya el seguidisme del que fan els departaments –perquè aquest és el legislatiu i els departaments són l'executiu–, i no perquè alguns portaveus o alguns diputats siguin més portaveus del departament que no pas diputats d'aquest Parlament, sinó perquè des del legislatiu construïm entre tots aquest acord. És a dir, la segona constatació que fem: el Govern no vol acord.

I, per tant, quines són les nostres esmenes, que hem presentat? Primer, vostè parla d'acord entre grups parlamentaris. Nosaltresensem que ha de ser entre grups parlamentaris i el món local. Perquè sap molt bé que és cert: els ciutadans i ciutadanes de Catalunya són els que pateixen la greu..., la irresponsabilitat d'aquest Govern

en la gestió de la Llei de la dependència. Però també sap molt bé, senyor Cleries, que els governs locals són els que pateixen també la manca de recursos que hi ha per a l'aplicació de la Llei de la dependència.

Per això, si s'hi fixa, una de les dues esmenes que nosaltres li presentem és: primer –importantíssim–, un pacte local sobre el finançament de la Llei de la dependència, perquè sap molt bé que hi han molts ajuntaments que han hagut de derivar recursos –per exemple, desatenent altres temes importants d'àmbit social: per exemple, el tractament a la gent amb discapacitats– per poder atendre correctament la Llei de la dependència. I, segon, pagar la factura, pagar la factura que han hagut de pagar els ajuntaments durant aquests tres anys. Ajuntaments que han estat molt crítics. Només cal veure, doncs, les declaracions de l'Associació Catalana de Municipis o de la Federació de Municipis de Catalunya, d'algun consell comarcal amb el vot favorable de tots els grups representats a la cambra, que són els mateixos que estem aquí –excepte el Grup Mixt. Per tant, el món local hi ha de ser.

Segon, terminis, per descomptat. Complir el «tres més tres» que sempre dèiem: tres mesos per a valoració i tres mesos per al PIA. Però també el sentit del silenci –important–, perquè sap molt bé que si no es compleixen aquests terminis les garanties les dona el sentit del silenci.

Dret d'escollir, per descomptat, aquí i en... I vostè sap que aquest diputat, que sempre diu que és liberal –perquè ho és i perquè n'està convençut–..., el dret a escollir els serveis és importantíssim i el dret a escollir també els serveis de benestar és encara més important –encara més important. Per tant, dret a escollir, però també hem de remoure les ordres que impedeixen aquest dret a escollir, hem de crear la figura de l'assistent personal –que vostè diu vint i escaig, però si mira les dades del ministeri a Catalunya només en donen divuit. Qui diu la veritat? Encara no ho sabem.

Els equipaments privats, el pagament, la garantia dels seixanta dies i, com deia, el pacte local.

Però fixi-s'hi, vostè comentava el debat entre el senyor Carnicer i el senyor Montilla. Ja han fet una cosa molt important, ja han destinat més diners al departament. No sé si vostè avui ha agafat el *Diari Oficial de la Generalitat*. Si vostè agafa el *Diari Oficial de la Generalitat* veurà una cosa, senyor Cleries. Fixi-s'hi, que ja fan coses. Licitació d'un contracte de serveis. Per a què és aquest contracte de serveis? Descripció: «Creativitat i producció d'una campanya institucional sobre els ajuts a la dependència.» Quant? Dos-cents vint-i-tres mil vuit-cents seixanta, coma quaranta, euros. És a dir, 37 milions de dependència per fer una campanya de creativitat sobre la Llei de dependència. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Aquesta és la imatge que, lamentablement, té de la gestió de la Llei de la dependència –i acabo, senyor president– aquest Govern: molta publicitat, moltes paraules i pocs fets.

Gràcies, senyor Cleries, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre posicionament és de rebuig. A més a més, senyor diputat, senyor Cleries, sincerament crec que la seva insistència en la qüestió de l'atenció a la dependència neix de la impotència o la incapacitat que té Convergència i Unió de resituar-se en una llei que sí s'està desplegant, malgrat el seu vot contrari en aquesta llei. Impotència, incapacitat de resituar-se en una llei que sí que s'està desplegant i s'està desplegant bé. A més a més, i també sincerament: seguint les seves intervencions, senyor diputat, no hi veig arguments seriosos. Veig casos que s'eleven a categories, veig frases fetes molt buides de continguts, repetitives.

Jo he de dir també avui que estem situats en marcs diferents, i que ho vull demostrar i per tant parlaré de política. Quin és el marc de Convergència i Unió? La subvenció graciabla, els ajuts subjectes a la disposició pressupostària, un sistema assistencial i benefactor en què els ciutadans han d'agrair al Govern quan reben un ajut. I, per contra, quin és el nostre marc de referència? Un marc basat en un sistema de drets i, com a drets, els ciutadans poden exigir a l'Administració el seu compliment, un sistema d'igualtat d'oportunitats, un sistema de progrés enfront d'aquest altre marc de CiU on els ciutadans, si reben un ajut, han de donar les gràcies al Govern.

A més a més, li demostraré la diferència entre aquests dos marcs. El «Viure en família», aquell programa que van establir vostès, era un programa, no era una llei; eren uns ajuts en funció del pressupost, no eren uns drets. A més a més, vostès, que ara tant critiquen –que tant critiquen– els assistents no professionals –els assistents familiars–, varen fer un programa que, precisament, es deia «Viure en família», on posaven l'atenció en el suport als cuidadors –cuidadores, millor dit– familiars en l'atenció a la dependència, familiars que no cotitzaven en aquell moment.

Li he de dir que la subvenció màxima que rebien les persones –qui arribava abans que s'acabés el pressupost– era de 240 euros, quan amb la Llei de la dependència és de 487 euros en el 2007, i 519 euros en el 2009. Sí que vostè em pot dir que només faltaria que en aquests set anys no haguéssim avançat, però és que no només hem augmentat el pressupost. Entre el 2008 i el 2009 arribem als 1.100 milions d'euros que es destinen a la promoció de la vida autònoma i a l'atenció a la dependència; no a «viure en família», sinó a la promoció de la vida autònoma.

Però és que, en aquests set anys, senyor diputat, estem canviant el sistema: la Llei de serveis socials, la Llei de promoció de la vida autònoma i l'atenció a la dependència. I sí, li tornarem a dir que van votar-hi en contra, quan tenien l'oportunitat de sumar-se a aquest gran acord que ara ens reclama. Era en aquell moment,

l'oportunitat de sumar-se a aquest canvi de sistema. I jo crec que d'aquí vénen els seus complexos i les seves insistències. Nosaltres apostem per aquest sistema de drets i no graciabla, per un sistema de progrés, un sistema d'igualtat d'oportunitats, un sistema que crea llocs de treball, un sistema que posa atenció en la persona, un sistema que dona eines a les persones, a les administracions, un sistema, en definitiva, que consolida el nostre estat de benestar.

Algunes xifres que també ja li va dir la consellera en la seva interpellació: 23.000 llocs de treball –o sigui, també és un sistema dinàmic que crea riquesa, que crea ocupació–; 126.000 PIA –programes individuals d'atenció–; 85.000 persones que ja s'estan beneficiant d'ajuts i de serveis, i, sobretot –i és una qüestió que també preocupava al Partit Popular–, en el 91 per cent dels casos s'estan fent les valoracions en els tres mesos establerts. Hi torno a insistir, el Govern està desplegant aquesta llei, tot i tenint en compte que necessita tot un procés perquè el seu desplegament sigui del tot acabat.

Li demanem, per tant, senyor diputat, que no torni a acusar mai més que aquest Govern no té política social, perquè per molt que ho prediqui pertot arreu –per molt que ho prediqui pertot arreu– l'evidència és una altra. I repensi's si la seva insistència és per aquesta incapacitat de resituar-se en una llei que sí que s'està aplicant.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el grup parlamentari que ens proposa aquesta moció s'ha caracteritzat –i em sembla que a ningú li estranyarà aquesta afirmació– per exercir durant els últims tres anys, i probablement ens podríem allargar més enllà, una oposició ferotge a l'aplicació –i remarco el matís– del *sistema català* d'atenció a la dependència. Remarco el matís perquè no deixa de sorprendre que un partit com el seu, que sempre ens acusa de «sucursalistes» tituli la seva moció «sobre el desplegament de la Llei de l'Estat 39/2006», quan resulta que en aquest Parlament, a més a més amb el suport del seu grup parlamentari, es va votar a favor d'una llei de serveis socials que establia un sistema únic català d'atenció a la dependència.

En tot cas, malgrat la seva oposició –oposició inicial a l'aprovació de la llei a nivell de l'Estat, tot i que per primera vegada significava una implicació econòmica de l'Estat en aquesta matèria; la seva oposició en el desplegament de la llei mateixa–, tot i això la llei s'ha acabat desplegant. I de quina forma han exercit aquesta oposició? Doncs, de la forma més irresponsable: utilitzant un tema sensible, elevat a la categoria de norma moltes vegades casos lamentables però en tot cas aïllats, utilitzant dades moltes vegades que no provenen del mateix departament ni tampoc d'aquella comissió mix-

ta que vostès, en aquesta cambra parlamentària, varen proposar i que es va votar per unanimitat, i en definitiva contribuint a una cerimònia, durant aquests últims tres anys, de la confusió.

En tot cas, vostès han fet aquesta croada, i l'han fet al llarg del territori, no només l'han fet en aquesta cambra parlamentària. Vostès en el territori han anat proclamant, per dir-ho d'alguna forma, la mala nova de la llei, i la mala nova d'aquesta aplicació del sistema català d'atenció a la dependència. I vostès, entre línies, en aquesta moció d'avui –ho dic, «entre línies», perquè apareix..., ben bé al principi de la seva moció–, ens proposen un acord. I la primera cosa que hauríem de fer és: per què Convergència, després de tres anys –després de tres anys–, persistentment insistint..., criticant la llei i el desenvolupament d'aquest sistema català de la dependència, per què proposen un acord? Doncs, jo li proposo una possible explicació: perquè a desgrat –a desgrat– de la seva pressió, a desgrat també del que estan fent –i hi faig una petita referència, si m'ho permet– a algunes comunitats autònomes governades pel Partit Popular, que precisament es caracteritzen per fer una mala aplicació de la llei –Comunitat de Madrid i País Valencià, i reitero aquí el que li vaig comentar al diputat fa només una setmana, que ens porti aquí un mapa en el qual se'n vegi el desenvolupament a nivell de totes les comunitats autònomes–, a desgrat de tot això la llei està avançant i s'està aplicant. I cada vegada són més els ciutadans que estan entrant a dintre del sistema. Hi han 210.000 valoracions fetes i 120.000 plans individuals d'atenció.

I aquesta és la realitat que vostès..., aquell discurs que mantenien fa alguns anys avui és difícilment mantenable. I aquesta és la crua realitat. No és que vostès de cop i volta s'hagin despertat dient: «No, no, és que en aquest tema hem de proposar un acord.» Perquè és que a més a més, si resseguim el contingut de la seva moció, vostès, al marge d'aquesta referència indirecta a l'acord, no fan sinó reiterar les mateixes mitges veritats, falsedats que vostès han anat remarquant sempre. I quines són aquestes mitges veritats o falsedats? Primera falsedat que vostès volen transmetre: la gent no té dret a triar. Jo a vostè, si us plau, senyor diputat, li dic: doni'ns aquí alguna prova –alguna prova evident, estadística– d'aquesta realitat. Perquè jo en tot cas n'hi donaré una, i em sembla que bastant inapel·lable: només un 0,3 per cent de les persones que tenen un PIA efectuat han presentat recurs i, per tant, s'han oposat a la resolució que s'havia fet. I per tant, quan vostè vulgui fer allò que fa sempre habitualment, que és elevar a la categoria de norma casos aïllats, li demanaria si us plau que comencés per donar dades mínimament fiables.

Vostè remarca també el retard. Home, estem parlant a hores d'ara d'un desenvolupament de més del 91 per cent que està dintre dels terminis. I, per tant, ho repetixo, aquest discurs que vostè comentava no és creïble. Vostè no és creïble, en definitiva, perquè ha estat durant tres anys bramant, com aquell pastor que comentava, doncs, que venia el llop, que venia el llop, i al final aquest missatge avui dia no resulta creïble.

Però jo li proposo una cosa: si vostè vol un acord, jo li plantejo tres punts d'un acord. Punt número 1: si volen

un acord, compromís del seu grup parlamentari de no utilitzar aquesta matèria tan sensible des d'un punt de vista de desgast electoral. Si vostè creu en les persones –si vostè creu en les persones–, li reitero: no les utilitzi en benefici..., en rèdits electorals.

Segon punt: el compromís d'utilitzar dades verídiques i contrastades. I em remeto a aquesta comissió mixta que vàrem crear a proposta del seu grup parlamentari. El que no pot ser és que resulta que tinguem una comissió mixta i vostès i el Partit Popular vinguin a fer-hi de convidats de pedra. I no només –no només– no intervinguin, no facin propostes a la comissió, sinó que a més a més resulta que no utilitzen les dades que s'hi utilitzen.

I una última qüestió a nivell d'acord: el compromís que, malgrat tot, la llei s'aplicarà. Aquest grup parlamentari serà una garantia d'aplicació de la llei. I estic convençut que ho seran també la resta de grups que en aquest moment formen el Govern. I el màxim perill, en tot cas, és el seu grup parlamentari i el Partit Popular, que ens està demostrant arreu de l'Estat espanyol com realment no s'aplica la llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, poc li queda a dir, a aquesta diputada, després de l'exposició de motius per no donar suport a la seva moció.

I de fet, a mi, quan l'escoltàvem, em semblava indignant que el senyor Cleries digués que aquest Govern no realitzàvem polítiques socials. Ens sembla que una característica d'aquest Govern, i en uns moments com aquests, ha estat fer de la política social el seu principal valor. I ara no em remuntaré a pactes de l'habitatge, els quals vostès no van signar perquè deien que el mercat ja es regula sol, i no em remuntaré a parlar dels trenta compromisos en els quals la preocupació per les persones és evident, i no em remuntaré a explicar que aquest Govern està fent dues escoles cada setmana.

A partir d'aquí, podríem parlar del que em podria tocar parlar. Crec que la diputada Prados ha fet un històric, ha fet una comparativa de política social. Evidentment, comparteixo l'explicació de la senyora Prados, i és la política que ha fet aquest Govern. Crec que això, concretament en política social, i com a departaments..., comparar el que feia el Departament de Benestar del seu Govern i el que fa aquest Departament d'Acció Social.

I el senyor Bosch ha explicat el que hem explicat en tantes comissions, en tants plens, en què hem de tornar a parlar de mocions que nosaltres, com a grup..., i a donar suport a la moció en què deia que creàvem una comissió mixta d'aquest Parlament –dels grups d'aquest Parlament, de tots els grups d'aquest Parlament– amb el

Govern, on ve la consellera, on ve la principal direcció del Departament d'Acció Social, allà on és l'espai per debatre..., ens hàgim de trobar aquí, setmana de ple sí, setmana de ple no, amb mocions. Amb mocions que, com deia el diputat Bosch, algunes vegades no se sustenten en fets verídics sinó que se sustenten en programes de ràdio o en altres qüestions.

No obstant això, a mi m'agradaria..., i el que em pertocaria, i el que crec que em ve de gust fer és parlar de futur. I de fet el senyor Bosch ho deixava una mica aquí, no? Quin serà el futur? Jo proposo un futur immediat, que seria –i ho vaig dir en el darrer Ple– aquest de retornar a la comissió, i aquest de retornar a la comissió per parlar, doncs, del que està passant realment, però també per parlar d'aquest futur. Per parlar, per exemple, d'una qüestió que a vostè li preocupava, que eren els professionals del sector. Eren els professionals, era el conveni. A nosaltres també ens preocupa. Però pensem: «Per què no parlem de per què aquests professionals tenen el conveni que tenen, que és incomparable amb altres convenis?» Això és així perquè és un sector que no està valorat. Posem, doncs... Es comprometen, com a grups, que posaran en el centre l'atenció a les persones, i que per tant faran de l'economia no productiva, de la cura –de la cura dels altres–, un valor, i per tant això serà una qüestió important per als seus governs, si mai hi són? Pels seus grups...? Com ho faran? Ho faran reduint impostos, que és el que proposen? Com es pot mantenir, en aquest sentit, un estat del benestar?

Tenim que actualment hi ha trenta mil o més treballadors d'aquest sector. Això és important. Estan cobrant 779 euros, amb altes taxes de temporalitat. I això realment ha de canviar. I tenim també una altra preocupació, nosaltres –que ja la vam parlar en l'espai de la comissió–, que és la formació de les persones que estan fent de cuidadores i també dels professionals del sector. És un tema que teníem per parlar, no el toquem mai. Crec que és una bona proposta per parlar-ne a la nostra comissió. Hi hauria d'haver un pla. Parlem d'això, i parlem-ne en la comissió.

També seria interessant saber, i parlar, i tractar en veu alta, què passa amb grups de pressió, amb grups de poderosos que estan posant en qüestió la sostenibilitat de la llei. Per què no en parlem, d'això, alguna estona? Ens comprometem, com deia el diputat Bosch, també a dir que aquesta llei es mantindrà perquè és una llei que atorga drets? Farem que la llei desaparegui perquè grups potents, bancs, cambres, diguin que en moments de crisi aquesta llei s'ha de suspendre? El nostre grup diu que no. I d'això ens agradaria també fer un possible debat amb els grups.

Hi ha una qüestió que vostè comentava. Bé, no són, les polítiques, graciabils, com comentava la senyora Prados. Jo, sap què? Me n'alegro, que inclús s'hagi arribat a la judicialització d'alguns casos. Penso en el cas del senyor Moreno. Me n'alegro, perquè això vol dir que tens un dret i que el pots exigir.

Pel que crec que hem de vetllar, i el marc on ho hem de fer..., és en aquest marc potent que és aquesta comissió mixta, que nosaltres hi anirem com sempre amb ganes de col·laborar, que expliquem..., si és que alguna cosa

hem explicat des d'aquest Ple és les coses bones que té aquesta llei que vostès, el d'aquesta llei..., el nostre sistema de serveis i el nostre sistema català de dependència; que les xifres de persones que se n'estan beneficiant són molt altes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*); que les persones que hi treballen..., i que com a filó d'ocupació és molt potent, si el posem en valor i el posem en el centre, com altres economies; que hi ha molts beneficiaris que ho seran molt properament, i que és una llei i que és un sistema, el nostre, el de Catalunya, que s'ha d'anar enfortint, i que el que crec que, com a grups, si realment ens preocupa aquesta atenció a les persones...

El vicepresident primer

Senyora diputada.

La Sra. Massana Mas

...ens preocupa –sí, acabo, president– la política social. Confrontem –confrontem– i també diguem en els papers qui són aquells que no la volen i qui són aquells que l'aturarien, purament per qüestions mercantilistes i economicistes, i que no han cregut mai que les persones han de ser el centre.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Señores diputados, de nuevo se trae a debate la Ley de dependencia que está aplicando el Govern. A mí no me parece que esto sea contribuir a una ceremonia de la confusión –el plantear problemas–, y que por eso se traen aquí, y por eso se debaten y se solicita una moción de este Parlamento para el apoyo a esto. No lo veo así. Nosotros ya lo hemos dicho en alguna que otra ocasión: cuanto más debate genera el modelo o el sistema, es que menos eficiente está siendo la actuación pública. Porque, si no, ¿qué habría que debatir?

Hay muchos problemas, están habiendo muchos problemas. Sabemos que se está desarrollando una ley y entendemos que hay un plazo hasta el 2015 para que se desarrolle. Pero lo cierto es que en la etapa que llevamos no se ha producido este desarrollo como se debería haber producido. Durante la interpelación previa a esta moción se mostraron muchos aspectos en los que falla la aplicación de esta ley. Desde luego, se han puesto de manifiesto aquí: retrasos en los pagos y en las prestaciones, que se han denunciado tanto por parte de Convergència i Unió como por parte del Partido Popular. También se han reconocido –también se han reconocido– por la parte que da apoyo al Govern.

Pero no solo eso, sino también se han puesto de manifiesto errores en la propia elaboración de la ley, y errores que pueden acentuarse durante su despliegue. Así, por ejemplo, hemos visto, se ha comprobado y ha sido reconocido que no se respetan los plazos regu-

lados para los programas de atención individual. Por eso, nosotros entendemos y nos parecen adecuados los puntos, por ejemplo, 2 y 3 de la moción. Entendemos que también hay falta de información entre usuarios y empresas del sector, y eso se podría mejorar, sin duda. Hay, y se ha hecho patente y se ha puesto de manifiesto, y nosotros lo sabemos, indefinición entre el sistema de atención a la dependencia y el sistema de servicios sociales, lo que hace que haya personas usuarias que no saben qué sistema utilizar o que utilizan ambos en sus solicitudes, lo que provoca también un enlentecimiento y un retraso a lo mejor en aprobar estas prestaciones.

¿Qué solución proponemos? ¿Qué solución se propone desde Ciudadanos? Pues, un modelo integrado. Y la mejor manera para abordarlo –o de abordar esta tarea– sería simplificar el marco normativo, integrando tanto la Ley de dependencia como la Ley de servicios sociales.

Coincidimos también con Convergencia y Unión en que se está abusando de la figura del cuidador familiar, que debería ser, en cualquier caso, de auxiliar.

Y respecto..., yo no sé si es este momento procesal para pronunciarlo, pero respecto a la moción y a la enmienda presentada por el Partido Popular nosotros estamos de acuerdo y esperamos que la acepte Convergencia y Unión. Porque nos parecen adecuadas las enmiendas que se han interpuesto, sobre todo porque hay que implicar a los gobiernos locales, porque es necesario ese silencio administrativo positivo y porque nos parece importante que se garanticen los sesenta días.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, senyor Cleries, té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. És sorprenent que alguns vulguin donar lliçons de com desplegar i aplicar una llei. Si és patètica l'aplicació de la Llei de la dependència a Catalunya, si no compleixen els terminis, si no hi ha una regulació establerta global, i ho va reconèixer la mateixa consellera! I aquí els establim coses que són realitat.

Per exemple, vostès diuen: «Exemples.» Si els en puc donar els exemples que vulguin. Mirin, en tinc un que acaba d'arribar d'una persona amb gran dependència, cuidador familiar: zero euros –zero euros, zero euros. I sap què més? Aquesta persona volia assistent personal. Li pertoca, la Llei diu que la persona amb gran dependència ho pot triar. Li ho concedeixen? No. Li ho concedeixen? No. Perquè vostès no l'han regulat, l'assistent personal, l'han limitat.

I, per tant, Convergència i Unió respecta les lleis vigents, però també tenim un model alternatiu que era respectuós amb el sistema de serveis català..., cosa que el que van aprovar els grups que donen suport al Govern no respecta el catàleg de serveis de la Llei de serveis socials, perquè és molt més ampli, i no el respecta. I

vostès prioritzen la llei estatal, amb una consellera independentista limitada perquè qui gestiona és una directora general del Partit Socialista –que no s'entenen, i això ho sap tothom. Preguntin-ho, vagin al departament, li preguntin a la persona que trobin a la porta, i ho sap tothom. I això és impossible de gestionar. I vostès vénen a donar lliçons quan no saben gestionar.

Llocs de treball. Aquesta setmana es va aprovar –o fa pocs dies– una proposició de Convergència i Unió perquè respecti la generació de llocs de treball a nivell de l'Estat, i sap quants llocs de treball va dir la ministra que s'havien generat a tot l'Estat? Vint mil. I la consellera ens diu que Catalunya sol n'ha fet vint-i-tres mil. Els números no quadren, els números no quadren. La consellera s'equivoca amb els números que dona. Per tant, ho diré així: «S'equivoca.» I, per tant, vint mil a tot l'Estat i la consellera ens diu que a Catalunya sol vint-i-tres mil. Els números no quadren.

Nosaltres, per tant, quan diuen: «Vostès han fet una oposició ferotge»... Sí, a la seva gestió, no a la Llei de la dependència, no a l'atenció de les persones en dependència. (*Remor de veus.*) Fem una oposició... I jo no dic a ningú que brami, senyor diputat –i li demanaria més respecte–, quan intervé, sinó que el que li dic és que a nosaltres el que no ens agrada és la nefasta gestió de la Llei de la dependència que fa el tripartit. (*Veus de fons.*) I això és així, amb homes i dones. També s'equivoquen amb els homes i amb les dones, amb tots. Per tant, és així. I el que els demanem és que rectifiquin.

Nosaltres acceptarem les esmenes que proposa el Partit Popular, que van més enllà del que nosaltres proposàvem. No hi tenim cap inconvenient. Però el que els demanem és que... Senyor Bosch, la mala nova no és la llei, la mala nova són vostès, i com l'estan desenvolupant arreu del territori. I aquest és el gran canvi que han de fer. I els veig molt preocupats pel futur –tots només parlen de futur–, els veig molt preocupats pel futur. A nosaltres el que ens preocupa és el present i el futur de les persones que necessiten els serveis socials, perquè vostès amb aquesta mala aplicació de la Llei de la dependència estan hipotecant tot el sistema de serveis socials. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I ho podem dir ben clar: avui vostès només parlen de política social el dia que nosaltres sortim aquí a fer-los parlar de política social. Van començar parlant de «catalanisme social», i avui no en parlen perquè no ho estan fent bé –no ho estan fent bé. I han deixat ja la pancarta, perquè, com els dic sempre, darrere la pancarta no hi ha re, i això és el més lamentable, perquè qui hi surt perdent...

El vicepresidente primer

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...són els ciutadans i les ciutadanes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. *(El Sr. Bosch Cuenca demana per parlar.)* Senyor Bosch, suposo que per allusions? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. No tinc per costum contestar, però la veritat és que veient la intervenció del senyor Cleries, que a més a més no ha fet allò que diu el Reglament, que és pronunciar-se sobre les esmenes –que no ha presentat cap grup dels que donem suport al Govern, sinó, a més a més, el Partit Popular–, però en canvi ha destinat una bona part de la seva intervenció a contestar-nos –a utilitzar aquest torn d'una forma que jo no crec que sigui reglamentària–, en tot cas em veig obligat a contestar.

La mala nova, l'única mala nova que hi ha aquí és que hi ha un grup parlamentari que no va donar suport, no va aprovar la llei, i que a hores d'ara, per mala consciència, intenta restituir la seva posició. Aquesta és la mala nova. La màxima garantia és aquest Govern, que està destinant més de 1.000 milions a atenció a la dependència. Jo repto el senyor diputat que ens digui, en època de Convergència i Unió, què es destinava a atenció a la dependència. Que ens ho digui, que vingui en aquesta cambra i en comptes de fer safareig explicant històries, que a més a més no són veritat, a nivell del departament, que ens expliqui...

El vicepresident primer

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch Cuenca

...què destinava Convergència i Unió a la dependència i què s'hi destina ara.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Un aclariment: sí que s'ha pronunciat sobre les esmenes, eh?, ha acceptat totes les esmenes presentades pel Grup Popular. *(El Sr. Cleries i González demana per parlar.)* Senyor Cleries, per contradiccions, té trenta segons.

El Sr. Cleries i González

No, senyor president, només dir al senyor Bosch, com molt bé vostè diu, que jo m'he pronunciat sobre les esmenes. I l'altre dia, precisament, la consellera d'Acció Social, en lloc de contestar la meua interpellació el que va fer va ser interpellar-me a mi. Ja sé que s'imagina ben aviat a l'oposició, i per això ja comença a agafar el seu nou rol i ja es va preparant i entrenant. *(Forta remor de veus.)*

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posarem a votació... *(Persisteix la remor de veus. Pausa.)* Posarem, doncs, a votació la moció amb les esmenes acceptades.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament territorial de la televisió digital terrestre i l'apagada analògica (tram. 302-00225/08)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el desplegament territorial de la televisió digital terrestre i l'apagada analògica. Té la paraula la il·lustre senyora Joana Ortega, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquesta moció hem volgut recollir l'esperit i el sentiment de la interpellació que vàrem fer fa justament dues setmanes, i també reconèixer l'oportunitat de la interpellació i també de la mateixa moció en vigílies d'aquesta tercera i darrera fase de l'apagada analògica. Una fase que, com deia, culmina tot aquest procés de transició analògic-digital i que no ha estat exempt de complicacions, de dubtes, de queixes, d'incerteses, de malestar i fins i tot de desconcert també.

Jo recordava al conseller Ausàs, en la interpellació, que els ciutadans havien fet els deures. Els havien fet en una conjuntura econòmicament difícil i s'havien adaptat tecnològicament. Per tant, havien fet els deures. Però no tots ells tenien garantit el senyal. Ras i curt, no tots tenien garantida la TDT. I des de Convergència i Unió som molt conscients de la importància de les telecomunicacions, no únicament com una eina de desenvolupament i de cohesió social, que també, sinó també com una eina de reequilibri territorial, tan necessari en el nostre país. I, per tant, també..., alhora que garanteix crec que un dret fonamental, com és el dret a la informació i al servei públic dels mitjans audiovisuals.

I és en aquest sentit que hem elaborat aquesta moció, que recull quatre punts. Un primer punt que jo creia que..., volia recollir, en un sentit coincident del conseller Ausàs –potser no del Govern en la seva totalitat, donada la seva dependència a Madrid, però sí del conseller Ausàs i d'Esquerra en particular–, volia recollir la manca de flexibilitat de l'Estat en la data de l'apagada i en tot el procés –en la data de l'apagada analògica. Recordem que a Europa l'apagada no és fins al 2012. I, per tant, que no s'hagués fet l'apagada fins garantir el correcte desplegament de la TDT arreu. Segurament, deixi-m'ho dir, no vaig interpretar prou bé la resposta del conseller Ausàs, que em va semblar crítica amb aquesta actuació de l'Estat. Deixem-ho aquí, no ho devia interpretar bé. No hi posarem més problemes. Però, escolti, per nosaltres el que és important és que no es quedi cap persona sense poder rebre aquest servei públic que és la televisió.

Nosaltres també –i en el segon punt de la moció– el que volem és garantir que el senyal de la TDT arribi a tota

—a tota— la població de Catalunya, perquè creiem que aquest és un dret que hem de poder garantir a tots els ciutadans independentment d'on visquin, i així hi feia esment el conseller quan reconeixia que hi havia en aquest moment una part del país que quedava despenjada..., però que el mateix conseller deia que «hem de garantir que tothom tingui l'accés als serveis públics, també a la TDT, visqui on visqui». I, per tant, el nostre grup comparteix aquesta afirmació que va fer en seu parlamentària el conseller Ausàs, i el que volem és que les seves paraules no quedin en paper mullat i, per tant, que es tradueixin en fets. Per tant, és en aquest punt que garantim, doncs, que el senyal de la TDT arribi a tota la població, com diem.

El tercer punt és una demanda al Govern perquè resolgui tots aquells casos que sabem que existeixen de manca de recepció de senyal a les zones fosques, i que ho faci abans de l'apagada analògica, que és dimarts que ve, dia 30, a les dotze. I no són pocs aquests casos, perquè encara hi han moltes persones que no poden veure ni la TDT ni la televisió analògica, que vol dir que no poden veure la televisió.

I el secretari general, en els mitjans de comunicació —el secretari general de Telecomunicacions—, afirmava que estaven preparats tècnicament perquè el senyal arribés al 100 per cent de la població —paraules del secretari general de comunicacions. Doncs, si estem preparats, fem-ho. I, per tant, això és el que pretenem en aquesta moció.

Perquè vostès ens poden dir: «Escolti, doncs, hi ha alguna excepció.» Bé, sí, alguna excepció sí. Però, escolti, miri, tenim Tordera, Begur, Cadaqués, Calafell, Castellans a les Garrigues, Tivissa, Garcia, Casserres, Freginals, Vilalba dels Arcs, la Pobla de la Massaluca, passant per altres municipis, doncs, del Garraf, del Maresme, del Berguedà... Per tant, sap què passa? Que vostès acaben fent de l'excepció una norma —de l'excepció una norma. I tornant al Berguedà, escoltin bé, mirin, l'apagada analògica va tenir lloc el dia 14 de desembre amb tant encert que es va quedar tot un municipi a les fosques.

El quart punt de la nostra moció el que pretén és instar el Govern a prendre mesures per evitar que no passi el que ha passat a Castellar de n'Hug, que s'ha quedat totalment sense televisió digital, i dimarts sense digital i analògica. I, per tant, que s'eviti, que s'intensifiqui..., poder evitar aquesta esclatxa digital i que, per tant, s'hi pugui garantir un accés universal i igualitari arreu del país. Per tant, que no tinguem ciutadans que en l'època i en l'era de la velocitat vagin a diferent velocitat.

Com veuen, és una moció feta amb un esperit totalment constructiu, que pretén cercar compromisos, solucions ràpides i eficaces per resoldre no únicament els dubtes que tenen els ciutadans, sinó aquells problemes que avui els impedeixen veure la televisió. No oblidem, com els deia abans, que dimarts vinent a les dotze del migdia serem analògics o no serem. Vull dir, o veurem la televisió per TDT o no veurem la televisió. Jo crec que nosaltres no podem deixar ningú a les fosques.

Gràcies.

El president

Han presentat esmenes els tres grups que donen suport al Govern, i per defensar-les té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats... Senyora Ortega, un acaba... (*Veus de fons.*) Estava parlant amb la senyora Ortega, senyor Pelegrí, si no li importa. Senyora Ortega, un acaba pensant que en aquest país, al final, el que fa falta, tot plegat..., una punteta de generositat, només.

Perquè en el tema de la TDT... Jo ja entenc que vostès hagin de fer feina d'oposició i hagin d'assenyalar aquelles coses que no van, i vostè n'ha assenyalat algunes que el mateix conseller li va reconèixer en la interpellació. Va dir: «Hi ha aquestes mancances que no tenim solucionades, que estem treballant per solucionar.» Però, diguéssim, tenint en compte la magnitud de l'empresa, estaria bé que els grups de l'oposició donessin, en certa manera..., reconeguessin la magnífica feina que el Govern de la Generalitat ha fet en aquesta qüestió, tant la conselleria de Governació i Administracions Públiques i la Secretaria de Telecomunicacions, com vostè deia, com la conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació.

Jo no tinc ganes de refregar-li a ningú res per la cara, però hi ha realitats objectives. Sap que el territori del nostre país, precisament, Holanda no és. Vull dir, tenim una sèrie d'accidents geogràfics, i en alguns casos molt pronunciats. I això va portar, per exemple, que a la demarcació de Lleida, que sap que és d'on provinc jo..., jo anava a Artesa de Segre no fa gaires anys, volia sentir Catalunya Ràdio —no fa gaires anys, fa cinc o sis anys— i no se sentia Catalunya Ràdio; ara se sent Catalunya Ràdio. No té res a veure amb la TDT, però li recordo que la corporació va nàixer l'any 83, i l'any 2002 encara no se sentia Catalunya Ràdio a Artesa de Segre. Diguéssim, un temps dilatat.

Ho dic per comparar una feina amb una altra. I perquè la feina del Govern en aquest sentit entenem que ha set molt responsable, emparada en una òptica nacional..., i mobilitzant i esmerçant els recursos d'una forma intel·ligent. Amb l'entrada de la TDT també hem portat la telefonia mòbil i la banda ampla rural a tot el territori. Hem aprofitat el fet que havíem d'impedir de la millor de les maneres possibles que hi hagués fractura digital en el nostre país, perquè tots sabem el que representen les noves tecnologies, i hem aprofitat un mandat, que era el de posar la TDT en marxa, per donar uns serveis complementaris també molt necessaris, com era internet per banda ampla i telefonia mòbil.

Ja parlaré de les esmenes. L'esmena número 1, home, era aquesta punteta de generositat que li deia. Vostès posen èmfasi que el Govern de l'Estat ha estat poc flexible. Escolti, la Generalitat de Catalunya va acceptar uns determinats terminis. En alguns moments ha parlat de modificar-los —concretament, el de la fase 1 el va modificar l'Estat a petició de la Generalitat de Catalunya— i ara ens trobem que en aquest moment actual també

s'ha fet una reflexió i s'està treballant perquè l'Estat actuï en conseqüència, que és, diguem-ne..., l'apagada analògica coincideix que el 30 de març està al mig de Setmana Santa i els instal·ladors de telecomunicacions molt probablement una bona part facin vacances. Retardem-ho fins després de Setmana Santa –estem parlant d'una setmana– perquè la ciutadania..., aquell que es trobi que la «tele» no li va tingui la possibilitat de cridar l'instal·lador i que li faci l'arranjament convenient. I, en aquesta línia, estem convençuts que l'Estat apagarà Collserola després de Setmana Santa. En aquest sentit s'està treballant.

Ara, posar èmfasi en això amb una moció que..., com vostè assenyalava, hi havia autèntic *fair play*, ens semblava que era inapropiat. I per això nosaltres hem optat per fer una esmena reconeixent la feina feta pel Govern de la Generalitat en aquest àmbit. I els agrairíem que ens acceptessin aquesta esmena. L'escmena 2, ja ho ha dit vostè, l'hem transaccionada, i hi ha la voluntat de garantir aquest servei i s'està treballant fefaentment perquè això sigui així a tota la població del país. Per tant, la transaccionem amb vostès amb molt de gust.

L'altra és..., ens l'han acceptada; per tant, estariem en aquesta línia.

La 4 no ens l'han acceptat per una qüestió d'adjectiu. Vostès diuen «intensificar». Difícilment pots «intensificar» quan has anat al límit, quan has arribat..., has modificat 462 centres emissors –2.910 nuclis de població, 857 dels quals tenen menys de cinquanta habitants, tindran el servei–, i quan s'arribarà, d'entrada, al 99,19 per cent de la població. Difícilment ho pots intensificar. Per això nosaltres diem «continuar», per acabar en el 100 per cent. No ho volen. Però, veu?, nosaltres sí que farem un exercici de generositat, i com que vostès no ho volen, nosaltres els acceptarem el punt 4 tal com vostès el tenen redactat.

Res més. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, si d'alguna manera hauríem de qualificar la forma en la que s'ha fet la transició de la televisió analògica a la televisió digital terrestre, jo crec que empraria les paraules «tard» i «malament». Bé, si m'ho permeten, amb la generositat que ens demanava el senyor Mòdol, «tard» i «millorable», molt millorable.

Perquè segur que aquest canvi de tecnologia, evidentment, és i era complicat, i òbviament es presenten problemes, no? Però primer comencem amb el «per que tard», no? Tard perquè vostès es van comprometre a fer l'apagada analògica abans que la resta d'Espanya. Vostès es van comprometre que el 2009 estaria feta l'apagada analògica, que ho estaria abans per aprofitar l'embranchada de la TDT i per tal d'impulsar les telecomunicacions. I la realitat ja veiem quina és, ara al final, i és que segons les previsions inicials l'apagada

analògica a Catalunya acabarà el 30 de març mentre que a la resta d'Espanya acabarà el 3 d'abril. És a dir, pocs dies d'anticipació, a diferència d'allò que vostès havien promès amb anterioritat.

Per cert, permetin-me que els digui que celebrem que el Govern i els grups que donen suport al Govern hagin posat també ja la Setmana Santa en el seu calendari i s'hagin adonat que, efectivament, l'apagada el 30 de març, en plena Setmana Santa, segurament pot representar un inconvenient afegit a molts altres ciutadans, no?

I dèiem que «malament». Doncs, malament perquè creiem que hi ha hagut temps més que suficient per fer les proves i per comprovar que l'encesa digital –perquè l'encesa digital és una realitat que ja sí que fa més temps– arribava amb qualitat i arribava amb garanties en aquelles zones en què havia estat desplegada. I entenem que això no s'ha fet, perquè si s'hagués fet i s'hagués fet bé, enguany no estariem parlant d'aquest problema i no estariem parlant de molts nuclis de població i moltes poblacions que, amb l'apagada analògica, s'han adonat que no tenen encesa digital i, per tant, s'han quedat sense el servei públic de televisió, sense el servei públic audiovisual. Per tant, s'ha fet sense la previsió, sense uns protocols..., sense la previsió a més a més d'intentar abordar amb eficàcia els problemes que es poguessin anar plantejant sobre la marxa. És a dir, en el moment en què hi ha l'apagada analògica, si hi han problemes de cobertura s'ha d'estar perfectament preparat per donar una resposta en aquests problemes.

De fet, nosaltres..., jo crec que la majoria de ciutadans –la majoria de ciutadans, com deia ahir una diputada en la sessió de control al Govern– no esperen ni molt menys que l'Administració els resolgui absolutament tots els problemes. El que sí que esperen els ciutadans és que l'Administració no els posi més problemes dels que ja tenen i que, per tant, si hi han problemes que són originats per l'actuació de l'Administració, sigui aquesta mateixa la que els els resolgui amb la major celeritat i amb la major eficàcia possible.

Nosaltres donarem suport a tota..., als punts que es plantegen en la moció del Grup de Convergència i Unió, i a més a més hi hem plantejat una esmena concreta. I aquesta esmena l'hem plantejada perquè hem detectat, hem comprovat que hi han problemes de comunicació entre els ciutadans i l'Administració per al cas d'incidències en la televisió digital terrestre. És a dir, quan un ciutadà no rep correctament el senyal, no sap amb qui posar-se en contacte. En el 012 li diuen que no, a Telecomunicacions li diuen que tampoc, l'adrecen en un altre lloc. I, per tant, entenem que hi ha d'haver un canal de comunicació adequat per tal que els ciutadans, però també els ajuntaments, que són els que coneixen la problemàtica de cobertura de la televisió digital terrestre en el seus municipis, puguin comunicar a l'Administració de la Generalitat a on estan els problemes, i trobin un interlocutor adequat a l'Administració de la Generalitat que els pugui dir: «Escolti'm, el problema que vostè té és un problema de la seva instal·lació», o: «El problema que vostè té és un problema que tenim detectat o que hem de resoldre nosaltres, que està en vies de solució i

que, per tant, serem capaços de resoldre en un termini de temps molt curt.»

Lamentablement, hi insisteixo, és tard, perquè estem parlant d'unes actuacions que s'haurien de fer d'aquí a una setmana, que és quan es produirà l'apagada definitiva de Collserola, i, per tant, s'hauria d'actuar amb rapidesa. Ho repeteixo, és tard –és molt tard–, però en cap cas no volem renunciar a intentar que les incidències per l'apagada analògica i, per tant, per aquest canvi de tecnologia que tants beneficis ha de portar a la ciutadania, es facin sense que els ciutadans la pateixin, i, en canvi, en puguin gaudir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Carmen de Rivera, del Grup Mixt, té la paraula.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Señoras y señores diputados, se ha puesto de manifiesto, y respecto de esta moción, que el despliegue de la red digital todavía no está resuelto en toda Cataluña. Pero además el problema es que no está garantizada la recepción de la señal a todos los ciudadanos. Aunque los ciudadanos sí se han preparado: se han preparado, han actualizado la televisión, han comprado el aparato de la TDT, en unos momentos que tampoco –que tampoco– son los más fáciles para ir comprando televisiones, para ir comprando aparatos que, la verdad, no son baratos. Y se ha hecho un esfuerzo por parte de personas mayores, que yo lo sé porque me ha pasado y porque lo he tenido en mi propia familia.

De todas maneras, ¿han hecho ustedes, el Govern, todo lo que podían hacer al respecto? Porque desde los ayuntamientos nos están advirtiendo, como se ha puesto aquí de manifiesto, de que los problemas existen; nos están advirtiendo de que hay gente a la que no le llegará siquiera la señal terrestre, aunque estén preparados para ello. No solo en zonas rurales, sino también en entornos urbanos.

Nos alegramos –nos alegramos– de que se haya aceptado aunque sea el punto 4 de la moción, porque al menos esto permitirá que esta Semana Santa no vuelva a ser como las de los años sesenta, en las que no había teles y había que ir a la procesión si es que se quería hacer algo. Así que celebramos esta aceptación del punto cuarto, para la tranquilidad de todos y para la de muchos ciudadanos que quieren descansar, hacer vacaciones, disfrutarlas en familia y así tener acceso a la televisión.

Gracias.

El president

Senyora Ortega, pot posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, gràcies, president. Per posicionar-me, en tot cas, sobre les esmenes. Senyor Mòdol, generositat sí. Veurà..., i reconeixement, aquell que podem, no? Miri, aquest dematí, quan jo sentia el conseller Saura, m'adonava

que vostès i nosaltres tenim un concepte molt diferent del que és la bona gestió. Vostès consideren que la gestió de les nevades ha estat bona. Nosaltres la considerem nefasta. Per tant, jo crec que això ja ens posa, en aquest sentit, a les antípodes.

És per això que no li podem acceptar l'esmena número 1 que vostè ens proposa, perquè deixi'm que li ho digui amb tot el «carinyo» i amb el màxim respecte: home, és una esmena un pèl narcisista, cofoia, autocomplaent, és allò que..., és una miqueta el segell del tripartit: «Tot ho fem bé, i el que no fem bé és que ho fan malament els altres», no? I en això sí que se'ls ha reconèixer un mèrit, perquè en això sí que són mestres. Uns més que d'altres, això també val la pena dir-ho.

Però, bé, bromes a part, del reconeixement..., des del reconeixement, perquè és cert que s'han fet coses en aquest procés de la digitalització..., s'han fet coses bé, prou bé, només faltaria, naturalment, i els ho reconeixem. Però no podem subscriure en cap cas que hagi estat una actuació meritòria. No ho podem dir quan encara hi ha gent que no veu la televisió, quan hi ha hagut un poble que en aquests moments encara no sabem si el dia 30 –o vostè encara tampoc sap quan s'apagarà Collserola–, doncs, veurà la televisió o no la veurà; quan arran de les nevades la gent que tenia llum tampoc veia la televisió; quan, depèn de com bufa la tramuntana, es veu la TDT o no es veu la TDT. En definitiva, nosaltres creiem que es podia fer millor, que s'ha de fer millor i que calia una mica més de modèstia i menys de triumfalisme.

Li agraeixo especialment que hagi acceptat l'esmena número 4. Jo crec que és important intensificar les actuacions contra l'esclatxa digital. Deixi'm que li reconegui que el Govern, en aquest sentit, hi està treballant, però crec que és bo que es pugui intensificar. A l'esmena número 2 els hem presentat una transacció que vostès accepten, i per tant en aquest sentit la votaríem a favor, igual que a l'esmena número 3, on vostès ja introdueixen inclús el concepte de la «satel·lització», per evitar aquelles zones fosques. I tenim una assignatura pendent aquí, a la digitalització, perquè sap que no tota la televisió catalana es podrà veure –tota la televisió pública catalana– amb la satel·lització, i a més a més tota l'oferta de canals locals tampoc es podrà veure i, per tant, aquí haurem d'avançar.

I pel que fa a l'esmena del Partit Popular, l'acceptaríem amb el benentès, sobretot, que és bo facilitar informació i participació i, en aquest sentit, tots aquells canals que ajudin a canalitzar les incidències que es vagin produint en aquest procés de l'apagada.

Per últim, agrair les seves aportacions, que sens dubte han millorat i complementat aquesta moció, i lamentar d'alguna manera, doncs, que la veu del Govern català no hagi pogut ser sentida amb més força per part del Govern *amic* de Madrid.

Gràcies, president.

El president

Senyora Ortega, concretem, si us plau. *(Pausa.)* Senyora Ortega, concretem les esmenes que vostè accepta. No que votarem, sinó que vostè accepta.

La Sra. Ortega i Alemany

Ah, no ha quedat prou clar?

El president

Les que no accepti no les votem.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, sí. Doncs, miri, l'esmena número 2, amb una transacció que ja hem presentat; l'esmena número 3 també l'acceptem –del tripartit–, i l'esmena única que ha presentat el Partit Popular.

El president

La del Partit Popular també l'accepten, eh?, entenc?

La Sra. Ortega i Alemany

Sí.

El president

D'acord, d'acord. Per tant, l'esmena número 1 i la número 4 no estan acceptades? *(Pausa.)* Moltes gràcies. El senyor Mòdol demanava la paraula?

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Per contradiccions i per aclarir el concepte.

El president

Té un minut.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Nosaltres entenem que és facultat de qui ha fet la moció, eh?, acceptar l'esmena número 1, del Partit Popular, però jo he manifestat que votaríem, en tot cas, el punt 4 dels proposants de la moció, no l'esmena número 1 del Partit Popular. Ho dic perquè... Vull dir que, si acceptés l'esmena, teòricament no... No, president?

El president

Això haurien d'aclarir-ho... És a dir, si l'esmena número 1 del Grup Parlamentari del Partit Popular és l'addició d'un nou punt 2 bis. Per tant, no té res a veure amb el punt número 4 que vostè planteja. Entenc que s'ha de fer una votació afegida. Per tant, votaríem el punt número 4 per un cantó, i l'esmena del Partit Popular com un nou punt 2 bis per un altre cantó. En tot cas, aclarirem els termes de la votació quan vostè acabi la seva intervenció.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Després havia demanat –gràcies, president– la paraula per contradiccions, perquè, a veure, ho diuen, no?,

«no hi ha pitjor cec que aquell que no vol veure». No reconèixer al Govern de la Generalitat l'immens esforç que ha fet per evitar la fractura digital en certa manera és un grau de miopia política. Inclús la senyora Ortega parlava de la satellització –el senyor Rodríguez s'ho ha deixat–, però inclús als nuclis aïllats arribarà la tecnologia. I no només la de la TDT, també la telefonia mòbil i també la banda ampla, que són complementàries a l'esforç inicial. Com deia, arribarà als nuclis aïllats *(remor de veus)* –arribarà als nuclis aïllats.

D'aquesta manera, senyores i senyors diputats, entenem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana que, fent honor a la feina dels diputats i les diputades, hauria estat bé que el grup que ha presentat la moció hagués reconegut aquesta feina feta pel Govern de la Generalitat.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies.

(Pausa llarga.)

Els plantejo la votació, a veure si hi estan conformes, de la manera que l'hauríem de fer. Votarem en primer lloc el punt número 1 i també el punt 2 bis, que seria l'esmena del Partit Popular acceptada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. És correcte? *(Pausa.)* Després votaríem el punt número 2, que és la transacció. Posteriorment votaríem el 3 i el 4 de manera..., el 3 amb l'esmena acceptada i el 4 tal com està a l'original. Correcte? *(Pausa.)*

Votem, doncs, primer el punt número 1 i el punt número 2 bis, que és l'esmena del Partit Popular acceptada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Votem seguidament el punt 2, que està transaccionat; el punt 3, que se n'accepta l'esmena, i el punt 4 en la seva versió original. Correcte? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor.

I amb aquesta moció acabem el Ple ordinari. I els recordo que aquesta tarda a les cinc està convocat un ple solemne de celebració dels trenta anys d'aquest Parlament.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i deu minuts.

SESSIÓ NÚM. 75

La sessió s'obre a les cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, i els consellers d'Innovació, Universitats i Empresa, i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sessió commemorativa del 30è aniversari del restabliment del Parlament de Catalunya (tram. 401-00049/08). Junta de Portaveus. Substanciació.

El president

Comença la sessió.

Sessió

commemorativa del 30è aniversari del restabliment del Parlament de Catalunya (tram. 401-00049/08)

Senyores diputades, senyors diputats, honorables membres del Govern, autoritats, senyores i senyors, comença aquesta sessió commemorativa del trentè aniversari del restabliment del Parlament de Catalunya.

El 10 d'abril de 1980, Heribert Barrera, acabat d'escollir president d'aquesta institució, s'adreçava a la cambra amb aquestes paraules: «Garantir la llibertat i el benestar dels catalans, recuperar per a la nostra nació la sobirania perduda, espero i confio que aquest Parlament farà passos decisius vers aquest objectiu.»

Trenta anys després podem dir que el Parlament ha fet uns quants d'aquests passos decisius que demanava el president Barrera; passos importants en l'autogovern, decisius per a la cohesió i la convivència de la nostra nació.

Al llarg d'aquestes tres dècades, 623 persones –490 homes, 133 dones– han representat el poble de Catalunya com a diputades i diputats, cinc de les quals m'han precedit en la presidència del Parlament. Permetin-me que saludi avui especialment Heribert Barrera i Joan Rigol, que ens acompanyen, així com els familiars de Miquel Coll i Alentorn, Joaquim Xicoy i Joan Reventós.

Aquest Parlament també ha escollit tres presidents de la Generalitat; ha celebrat 658 plens, en els quals s'han aprovat 578 lleis, s'han fet més de 2.000 interpellacions i més de 2.700 preguntes al Govern; anem camí de les cinc mil resolucions i de les mil mocions; s'han celebrat vint-i-sis debats de política general i trenta-nou debats monogràfics –el quarantè arribarà d'aquí a poques setmanes.

Darrere de totes aquestes xifres el que hi ha són moltes hores i molta i bona feina dels representants electes del poble català i dels treballadors i treballadores al servei d'aquesta institució. El que hi ha és el fet d'haver desenvolupat un marc legislatiu que ha ajudat a construir l'Administració del Govern de Catalunya. El que hi ha és un poder legislatiu consolidat que contribueix dia a dia a fer del nostre un país millor.

El Parlament ha impulsat i controlat l'acció del Govern de la Generalitat, i per a la història quedarà que va elaborar i aprovar el 30 de setembre de 2005 un nou estatut d'autonomia, modificat posteriorment per les Corts de l'Estat, però validat pel poble de Catalunya en referèndum; que ningú no ho oblidí: validat pel poble de Catalunya en referèndum.

El Parlament ha exercit amb rigor les seves funcions, i si mirem enrere, cap a la Catalunya de 1980, el balanç és sens dubte positiu. Ho és, tot i que el context de crisi actual pugui esbiaixar la percepció i alguns esdeveniments recents puguin contaminar valoracions.

És evident que, de cara a una ciutadania que espera respostes als seus problemes, ens perjudiquen les limitacions del marc competencial de les institucions catalanes. Ja succeïa en temps del Parlament de la República, aquell de què som hereus directes; ja succeïa també el 1980. Precisament per això hem de continuar treballant per a augmentar i millorar l'exercici de l'autogovern, des del convenciment que és fonamental per a defensar els interessos i el benestar de catalanes i catalans.

Insisteixo a remarcar la feina que ha portat a terme aquesta que és la primera institució de la Generalitat, la que s'escull de manera democràtica i directa per la ciutadania i de la qual neixen totes les altres.

El balanç és positiu, però això no ens ha de fer oblidar que arrosseguem deures pendants, com el de la llei electoral pròpia; ni tampoc que cal anar adaptant el Parlament a les noves exigències del segle XXI, i menys encara quan darrerament molta gent associa el terme «política» a desconfiança, descrèdit o desafecció.

Cal reivindicar el valor de la política. Cal ser conscients que en democràcia la política és un bé imprescindible per a la vida de les persones. La política és la gestió dels conflictes i de les diferents prioritats d'una societat; és la previsió dels reptes col·lectius; és l'impuls dels projectes de futur; és l'intent permanent de millorar el país. Cal que la ciutadania entengui que el que aquí fem i decidim té incidència en el dia a dia dels pobles, de les famílies, de les empreses, dels treballadors, de tothom. I cal que el Parlament estigui connectat de la manera més íntima possible a les realitats del país, que no es perdi en dinàmiques internes alienes als interessos del conjunt de la nostra nació.

En aquest sentit estic convençut que els propers anys es produiran molts canvis en la relació entre diputats i ciutadania, en els mecanismes de funcionament de la cambra; en definitiva, en l'exercici del parlamentarisme.

La nostra és una institució viva; ha de ser sòlida, ha de garantir rigor, però també ha d'adaptar-se i evolucionar per a continuar essent útil, eficaç i eficient a la ciutadania.

nia i al país, com ho ha estat aquests trenta anys, període de pau, democràcia, benestar i avenç social i nacional sense precedents en la nostra història.

Cal seguir innovant i modernitzant l'exercici del poder legislatiu i continuar desplegant l'autogovern de Catalunya. I per això vull acabar amb unes altres paraules de fa trenta anys; les va pronunciar el president de la mesa d'edat, el diputat montblanquí Josep Maria Poble. Acabava de declarar constituït el Parlament de Catalunya, i en la primera intervenció en sessió plenària deia: «L'esperança d'obtenir per als nostres germans un demà millor ha de ser el nostre nord, a base d'un treball constant, com si cada dia comencéssim de nou.»

Trenta anys després, podem recordar tot el que ha fet aquest Parlament, el que ha progressat el nostre país, però sobretot ens cal mantenir viu aquell pensament de Josep Maria Poble: ens cal treballar per a Catalunya i els catalans de manera constant, amb tota la intensitat, perquè el futur de la nostra nació, senyores diputades i senyors diputats, comença de nou cada dia.

Proseguirem aquesta sessió amb les intervencions dels presidents dels grups parlamentaris.

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. President, diputats, diputades, consellers, presidents també, antics diputats, totes les persones que ens acompanyen, és un honor i un orgull per a mi i per a Ciutadans poder inaugurar aquesta primera intervenció en aquest Ple solemne de trenta anys de commemoració de la democràcia a Catalunya.

El 23 d'octubre del 77 unes paraules van marcar el futur de Catalunya i també el futur de molts dels que encara no havíem nascut: «Ciutadans de Catalunya, ja sóc aquí.»

Aquelles paraules del president Tarradellas reflectien una voluntat d'una Catalunya determinada, d'una Catalunya que entrava en democràcia, d'una Catalunya que volia ciutadans tots de primera, d'una Catalunya que en definitiva volia aprofitar les eines de la democràcia i treballar per a un autogovern i per a un model d'estat que permetés el benestar per als ciutadans de Catalunya.

El 25 d'octubre del 79 es celebra el referèndum de l'Estatut, l'Estatut del 79, l'Estatut de tots –l'Estatut de tots–, l'Estatut que ningú no discutia, l'Estatut on tots els catalans érem presents, que tots els grups parlamentaris, tota la ciutadania es va llançar al carrer per a demanar un estatut d'autonomia. Els catalans volíem autogovern, els catalans volíem un reconeixement de l'oficialitat d'una de les nostres llengües, els catalans volíem un estat descentralitzat, autonòmic i cohesionat. Això és la realitat del que va passar aquell any 79.

Anys abans, o mesos abans, es votava, ho recordo, amb un 90 per cent a la província de Barcelona i quasi un 90 per cent de mitjana, un «sí» favorable a la Constitució espanyola, a la Constitució que ens permet estar aquí, a la Constitució que ens dona autogovern, a la Constitució que representa el pacte social, el contracte

entre tots els ciutadans espanyols que ens vam organitzar en un estat autonòmic descentralitzat, de cohesió social, de benestar social, però sobretot de pau i llibertat.

L'estat autonòmic que llavors volíem els catalans és allò que ens unia, el tret de sortida d'on començàvem tots, allò que unia tots, absolutament tots, els catalans. La participació en aquell primer referèndum de l'Estatut, de la Constitució, la cohesió de tota la ciutadania amb aquell model era lògicament una mostra d'aquesta realitat.

Però anys, o mesos després, l'any 80, precisament en aquest primer debat –ho deia abans, són paraules del president Benach referents al president Heribert Barrera–, es deia que Catalunya com a nació havia de recuperar la seva sobirania. Era tota una declaració d'intencions el que deia el senyor Barrera, era el punt de sortida en una determinada direcció que ens portaria a deixar ciutadans de Catalunya pel camí, que no tots els ciutadans de Catalunya volguessin ni una nació, ni sobirania, sinó en un determinat camí que començava allà. I després els governs successius del president Pujol i els governs que hem portat fins ara han dut una política determinada, una política no compartida per una part de la ciutadania.

I, lògicament, nosaltres creiem que aquest ha estat, entre molts encerts que hem tingut, possiblement, el major error que hem fet: intentar construir; com deia el professor Francesc de Carreras fa poc en un article, intentar fer país i no governar país; intentar construir tot el dia, però no dedicar-se a governar per als ciutadans de Catalunya. Aquest ha estat des del punt de vista de Ciutadans el gran error que s'ha comès. I hem d'aprendre d'això, i n'hem d'aprendre per les dades, per la realitat política, per la realitat econòmica i per a saber com és realment Catalunya.

L'any 2003, després dels successius governs del president Pujol, s'obre una oportunitat. Alguns pensem i molts pensem que ha d'haver-hi un canvi a Catalunya precisament per a obrir aquesta Catalunya plural, oberta, dinàmica; un canvi de paradigma, de comportament, de respecte per aquesta pluralitat de Catalunya. Però és la gran oportunitat perduda, la gran oportunitat perduda del progrés i de l'esquerra a Catalunya; oportunitat perduda perquè els anys que portem són exactament el mateix model, el mateix paradigma, el mateix continuisme de l'etapa del president Pujol.

Per tant, trenta anys –trenta anys– exactament conduint Catalunya cap a una direcció determinada, no una direcció consensuada, sinó una direcció determinada per una Catalunya oficial, per un catalanisme polític, que no és compartida per una part de la ciutadania.

Nosaltres creiem que un d'aquests instruments mostra d'aquest error va ser l'Estatut del 2006; un estatut que, com deia el president, ben cert, va ser aprovat en referèndum, aprovat en referèndum per un 36 per cent del cens electoral de Catalunya, un 36 per cent, un de cada tres catalans deia un sí en aquest referèndum. Per a fer-s'ho mirar. En tot cas, evidentment, legítim i jurídicament acceptable, però per a fer-s'ho mirar. I això també ens ho hem de fer mirar des d'aquest Parlament:

quines són les prioritats del Parlament, del catalanisme polític, de la Catalunya oficial, i quines són les prioritats de la Catalunya real, dels ciutadans.

Els ciutadans demanaven un nou estatut l'any 2006? Hi havien les mateixes manifestacions que els anys 77, 78, 79? No. I vostès ho saben; ho sabem tots. Per tant, era un instrument polític d'aquest Parlament que donava en part l'esquena o que no volia escoltar la realitat i utilitzava aquest Estatut com a sortida, com a fugida endavant de no poder i no saber escoltar les realitats socials que anaven canviant a Catalunya.

I això demostra, en definitiva, que el catalanisme polític entès com s'entenia al segle XIX, el vell catalanisme, no és aplicable a la Catalunya del segle XXI, senyors, no és aplicable. Catalunya té 7 milions i mig d'habitants, amb persones vingudes de diferents parts d'Espanya, de diferents parts del món, amb una pluralitat distinta, amb una diferència clara d'obertura, amb una globalització que ens porta a reinventar-nos, a redefinir quina és la Catalunya del futur. I la Catalunya del futur no és la del segle XIX, és la del segle XXI. I el vell catalanisme ha de comprendre que ha de passar a una etapa postnacionalista on tots ens sentim representats, on Catalunya treballi per a l'excel·lència, per a l'obertura a la resta d'Espanya i a Europa, en definitiva, per a obrir-nos al món i no per a tancar-nos.

No volem des de Ciutadans, creiem que seria un greu error, dividir els catalans entre bons i mals catalans, entre els que volen anar cap a la sobirania o la independència i els que no volen. Això seria un greu error. I això s'ha d'acceptar. Som els representants dels ciutadans de Catalunya i ho hauríem de saber.

Pero Catalunya, como les decía, es plural, y Catalunya, como les decía, es bilingüe, y Catalunya, como les decía, hay que conocerla para gobernarla y hay que aceptarla como es; no hay que intentar hacer ingeniería social ni cambiarla, hay que aceptarla y gobernar para los ciudadanos. Porque este Parlamento no es más, ni menos, que la representación de los ciudadanos de Cataluña; nosotros estamos al servicio de los ciudadanos y no los ciudadanos al servicio de este Parlamento. Nosotros no debemos construir aquello que queremos sino construir lo que nos piden los ciudadanos. Y hay que saber leer esa Catalunya.

Nosotros creemos que políticamente, sinceramente, Catalunya está tocando fondo, y es el momento de la esperanza y de cambiar las cosas, de mirar hacia el futuro, de entendernos. No todos pensamos igual, no todos tenemos el mismo modelo, no todos tenemos los mismos sentimientos. Pero es que no se vive ni se come de sentimientos, se come de economía, de progreso, de bienestar, de educación, de mejoras. Y ahí es donde nos encontramos todos los catalanes. Estoy convencido de que todos los representantes queremos una mejor educación, una mayor prosperidad, una mejor economía, una apertura de Catalunya y de nuestras empresas a España y a Europa.

Por tanto, ¿por qué no nos ponemos de acuerdo en aquello que estamos de acuerdo y abandonamos aquello que nos separa? Yo creo sinceramente que ese es

el futuro de Cataluña: ver en qué estamos de acuerdo todos y avanzar en ese camino. Y en aquello que no estamos de acuerdo, por sentimiento, por identidad, por cuestiones culturales... Señores, eso es de cada uno en su casa, de los ciudadanos, y hay que respetar eso y conocer nuestra pluralidad.

Por tanto, nosotros creemos que, en términos generales, podemos hacer balance: Cataluña y España han avanzado muchísimo. Gracias al Estado de las autonomías, gracias a la Constitución, gracias al Estatuto del 79, hemos hecho un gran avance y eso es evidente, eso lo saben los ciudadanos y lo sabemos nosotros, pero tenemos que pensar qué queremos para el futuro de Cataluña.

Y yo planteo y desde Ciudadanos planteamos una Cataluña de todos, y «todos» quiere decir «todos», los 7 millones y medio de catalanes; todos debemos sentirnos partícipes de nuestras instituciones. Y esa es y será la grandeza de Cataluña.

Hace poco se publicaba un libro, que nos hacían llegar, que decía: «Cataluña será impura o no será.» Y yo añadiría: será plural o no será, será más democrática o no será. No podemos seguir poniéndonos una venda en los ojos y pensar que lo estamos haciendo muy bien y que la ciudadanía nos comprende, porque eso no es la realidad.

Si el segundo problema de los catalanes, según la última publicación del CEO, es los políticos y la política, señores, tenemos un grave problema. Y lo tenemos que solucionar aquí, en las instituciones, reinventándonos, como decía el presidente Benach, tomando nuevas medidas, haciendo cambios valientes, de reformas democráticas, que nos lleven a que este Parlamento, como otros parlamentos autonómicos, como el Congreso, como el Senado, sirvan y estén al servicio de los ciudadanos. Ese es el verdadero trabajo que debemos hacer en el futuro de Cataluña.

Por tanto, estabilidad, excelencia, colaboración, lealtad con las instituciones y entre instituciones, liderazgo en España desde Cataluña como referente dentro España, no pidiendo perdón, no desde el victimismo, sino liderando, sin complejos, y colaborando con lealtad con el resto de comunidades, con el Estado, con las instituciones europeas. Ese es el papel. Y creo sinceramente que eso es lo que representa el espíritu y el *seny català*.

És això realment el que representa el seny català, aquesta visió pràctica de les coses, aquesta visió respectable en aquest cas amb la resta de persones. Aquesta Catalunya de tots és per a la que des de Ciutadans treballem i treballarem. Estem convençuts que aquesta es la línia. Hi insisteixo, no perquè ningú tingui la superioritat moral. Tots —els que puguin ser nacionalistes, independentistes, els que no ho som— hem de conïure en aquest Parlament i en aquesta societat. I nosaltres proposem aquest model obert. No volem convèncer ningú que deixi de ser nacionalista; no ho aconseguirem. Per tant, entenem que hem de conïure, entenem que és aquest, i posem els punts comuns per al futur de Catalunya. Aquest és el projecte de Ciutadans per a aquesta democràcia i per als propers trenta anys; portem trenta anys: per als propers trenta anys.

I vaig acabant, senyor president. Els llegiré una frase molt significativa, i dita en un dia que després els explicaré per què també per mi és significatiu; una frase publicada a *La Vanguardia* que deia: «Los catalanes nos caracterizamos por hacer política efectiva y no de ciencia ficción.» Això ho va dir el president Tarradellas en una visita a Navarra el 15 de novembre del 1979. El 15 de novembre de 1979 qui els parla naixia a la Clínica del Pilar.

Per tant, els dic que això és el que deia el president Tarradellas; subscric plenament el que deia el president Tarradellas: els catalans hem de fer política real, per als ciutadans, estar al servei dels ciutadans i no fer política ficció.

Moltíssimes gràcies, president. Ha estat un honor poder dirigir-me a tots vostès. Gràcies, president, diputats i diputades.

El president

Continuem aquest Ple solemne de commemoració dels trenta anys donant la paraula a l'illustre senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. President Montilla, presidents, autoritats, convidats i convidades, senyores i senyors diputats, recordar les primeres eleccions al Parlament de Catalunya després del franquisme, l'any 1980, implica tenir ben present que aquest Parlament, aquest hemicycle va ser tancat l'any 39 i continuà amagat a la ciutadania durant prop de quaranta anys. Una dictadura va voler esborrar del mapa i fins i tot de la memòria col·lectiva aquest Parlament, que representa la sobirania del poble català. Les eleccions generals de 1977 permeteren reobrir aquesta sala, que acollí la reunió dels parlamentaris catalans escollits llavors i que des d'aquell moment es posaren a treballar per a aconseguir un nou estatut d'autonomia per a Catalunya.

Per això, les eleccions de 1980 foren fruit de l'aprovació de l'Estatut de l'any 79, però també de la lluita de totes les persones que defensaren la Generalitat i la República davant les tropes franquistes i que després continuaren resistint la dictadura des de l'activitat política, sindical, cultural o cívica; una lluita de la qual el meu grup parlamentari, hereu del Partit Socialista Unificat de Catalunya, se sent especialment orgullós.

I una lluita que es concretà en l'esperit unitari que des de l'any 1971 representà l'Assemblea de Catalunya, constituïda formalment el 7 de novembre d'aquell any, tal com ens recorda l'obra d'Antoni Tàpies exhibida en aquest mateix edifici; una Assemblea de Catalunya que defensava, al costat de l'amnistia i les llibertats democràtiques, el restabliment provisional de les institucions i els principis configurats a l'Estatut de 1932 com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació, i alhora la coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Les eleccions de fa trenta anys permeteren, doncs, recuperar el Parlament de Catalunya. Fou una legislatura

marcada per l'inici del desplegament de l'Estatut i la creació del marc institucional que se'n derivava, i pel primer Govern, encapçalat pel president Jordi Pujol.

D'aquelles eleccions, el meu grup parlamentari vol fer especial esment de dues candidatures. La primera, lògicament, la del PSUC, encapçalada per Josep Benet, que obtingué vint-i-cinc escons; representà l'entrada al Parlament d'uns homes i dones que al costat de molts altres havien lluitat per a la recuperació de les llibertats nacionals i democràtiques, i l'accés a la institució parlamentària de representants del moviment obrer. Permeti'n-me recordar especialment l'Alfonso Carlos Comín, comunista i cristià, cristià i comunista, que va morir el mes de juliol d'aquell mateix any, poc després d'haver guanyat un escó que no pogué ocupar.

L'altra candidatura que vull recordar no obtingué representació parlamentària; fou la de Nacionalistes d'Esquerra, una força innovadora, que aportà idees renovadores a l'esquerra nacional catalana. Una part molt significativa d'aquell grup, en què es trobava el vicepresident Carod-Rovira, s'incorporà més tard a Esquerra Republicana, i una altra part, l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra, encapçalada per Joan Armet, contribuï al costat del PSUC a formar Iniciativa per Catalunya.

Més enllà dels elements simbòlics i sentimentals, la història sempre ens aporta lliçons de les quals hem d'aprendre. En aquella primera legislatura, Convergència i Unió governà en solitari malgrat que les forces polítiques que avui, trenta anys més tard, integren el Govern d'entesa disposaven d'una clara majoria parlamentària. Encara ressonen en aquesta cambra les paraules de l'Antoni Gutiérrez Díaz advertint que l'esquerra trigaria temps a tenir una altra oportunitat d'articular una altra majoria de govern. Va trigar vint-i-tres anys. Per això, quan dic que encara ressonen, vull dir que encara ressonen com a reflexió per al futur.

No tot en aquella legislatura foren flors i violes. Josep Benet, que l'any 1982 encapçalava una moció de censura al president Jordi Pujol, es preguntava des d'aquesta tribuna l'any 1981, un any després de les eleccions: «Què s'ha fet d'aquell capital enorme d'entusiasme, de fermesa, de fraternitat entre tots els ciutadans de Catalunya, sense distinció d'origen, que hi havia els anys 76 i 77 i que s'expressà especialment en la inoblidable manifestació de l'11 de setembre del 77? Què s'ha fet d'aquell respecte amb què era contemplada la política catalana pels altres pobles de l'Estat i fins i tot pel mateix Govern central?» Era, ho repeteixo, l'any 81.

L'aniversari que avui celebrem dibuixa un paral·lelisme clar entre la primera legislatura i aquesta. Són les primeres legislatures després dels corresponents estatuts, el del 79 i el del 2006. En tots dos casos, el Parlament ha rebut de la voluntat de la ciutadania, del dret a decidir de la ciutadania, l'encàrrec de desplegar un nou estatut. En tots dos casos, hem topat amb dificultats. Però en tots dos casos hem sabut tirar endavant.

L'any 2006, la voluntat del poble català d'avançar en l'autogovern es va concretar en un nou estatut que va substituir el del 79. Trenta anys després, aconseguíem incloure en l'Estatut el reconeixement de Catalunya

com a nació, la concreció d'un conjunt innovador de drets de la ciutadania i principis rectors de l'activitat de les administracions, i una nova relació competencial i econòmica amb l'Estat central que ens permet millorar la nostra capacitat d'autogovern. I un tribunal constitucional caducat no ens ho pot arrabassar.

Però avui voldria fer especial esment de la tasca de renovació del sistema institucional català. Trenta anys són un temps suficient per analitzar i millorar el funcionament de les institucions que es varen posar en marxa aquella primera legislatura. Avui s'ha renovat o s'està renovant el marc jurídic del Govern, del Síndic de Greuges, del Consell de Garanties Estatutàries, de la Sindicatura de Comptes i de moltes altres noves institucions.

Aquest paral·lelisme fa ressaltar la importància d'aquella primera legislatura i també la d'aquesta, encara que, de vegades, el soroll i l'activitat quotidiana no ens permetin analitzar amb perspectiva l'activitat legislativa del temps que estem protagonitzant.

I el fet que els processos de construcció de nous marcs institucionals hagin estat liderats per majories de govern diferents posa de manifest un dels valors essencials de la societat catalana i d'aquest Parlament: el pluralisme polític, que, per definició, fa més complicada l'estructuració i el funcionament de majories de govern, però que és molt més enriquidor per al país que les majories absolutes aclaparadores o els models bipartidistes, simplificadors de la voluntat popular.

També el Parlament ha evolucionat durant aquest temps. El nou Reglament de l'any 2005 ha introduït novetats com la possibilitat de delegació del vot de les diputades per baixa maternal o l'augment dels drets dels grups de l'oposició. A més, les noves tecnologies faciliten moltíssim el traspàs d'informació de l'activitat parlamentària a la ciutadania i obren les portes a noves formes de participació.

Tot això no vol dir, dissortadament, que el Parlament sigui avui més proper als neguits i aspiracions de la ciutadania que fa trenta anys. El debat polític desqualificador, de curta volada i simplista no n'és l'única causa però hi contribueix de manera destacada. La incapacitat per a consensuar una llei electoral catalana també constitueix un exemple del que no hauria de ser la política.

El gran repte del Parlament és saber fer de l'activitat política un exercici de transparència i de voluntat de representar amb rigor els anhels de la societat, perquè la societat catalana no és tampoc la mateixa de 1980, ni les seves preocupacions ni els seus anhels són els mateixos.

És cert que Catalunya continua lluitant per a incrementar el seu autogovern avui des d'una posició millor gràcies al nou Estatut i que som dins una nova realitat política, la Unió Europea, però avui l'estructura social catalana té molt poc a veure amb la de fa trenta anys: som al voltant de 7.400.000 persones, i el fenomen migratori dels darrers temps ens ha de portar a actualitzar la idea de «Catalunya, un sol poble» i a barrar el pas a tot índex de posicions racistes i xenòfobes.

La crisi econòmica profunda i amb característiques diferents a crisis anteriors posa de manifest els límits d'un

sistema econòmic que alguns creien perfecte i obliga aquest Parlament a treballar a fons per a combatre els seus efectes i a protegir l'estat del benestar, i el canvi climàtic situa els reptes ecològics al bell mig del debat polític, amb una importància que l'any 80 tan sols començàvem a albirar.

Acabo. És un honor per a tots i totes nosaltres poder retre homenatge als diputats i diputades d'aquella primera legislatura. Hem d'aprendre dels seus encerts i dels seus errors; hem de treballar per a apropar el Parlament a una ciutadania que ens veu cada vegada més allunyats de les seves preocupacions, i alhora hem de recordar les persones que varen precedir els diputats i diputades de 1980, començant pels dels anys trenta, encapçalats pels presidents Macià i Companys, i els milers de persones que varen fer possible la recuperació de les institucions democràtiques des de l'exili o la clandestinitat, des de la supervivència quotidiana en anys difícils, des de les fàbriques, el camp o les universitats.

Dissabte passat, el Govern, fent honor als seus compromisos, inaugurava l'espai del Memorial Democràtic a Barcelona. Allà es pot trobar el rastre dels sacrificis i les esperances que varen fer possibles les eleccions de 1980. Per molta gent, la inauguració del memorial haurà estat la millor manera d'honorar aquelles eleccions de fa trenta anys, i la seva satisfacció i la nostra serà encara més gran si es confirmen les darreres notícies que indiquen que la Junta de Fiscals de Sala del Tribunal Suprem ha declarat aquest matí, per fi, la nul·litat del judici sumaríssim al president Lluís Companys.

Senyores i senyors diputats, aquest any commemorarem també el vint-i-cinquè aniversari de la mort de Salvador Espriu, un poeta de primer ordre, no prou recordat, punt de referència literari i cívic de tot un país.

Voldria acabar amb unes paraules seves que són una reflexió general però que podrien ser aplicables a l'activitat política i parlamentària: «En la llei i en el pacte / que sempre guardaràs, / en la duresa del diàleg / amb els qui et són iguals, / edifica el lent temple / del teu treball, / alça la nova casa / en el solar / que designes amb el nom / de llibertat.»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, honorable president. Il·lustres senyores i senyors diputats d'aquesta legislatura i de legislatures passades, molt honorable president de la Generalitat, presidents del Parlament i de la Generalitat, honorables consellers, autoritats, senyores i senyors, avui commemorarem amb aquest acte el trentè aniversari de les primeres eleccions autonòmiques i del restabliment del Parlament de Catalunya, per aquest motiu vull iniciar la meua intervenció amb un record, un record per a seixanta-tres ciutadans de Catalunya que no podran

commemorar avui amb nosaltres aquest aniversari; ells van donar la vida per tots nosaltres, per la llibertat, per la democràcia, ells van donar la vida perquè uns fanàtics se les van emportar, fanàtics que no coneixen límit a la seva crueltat ni al seu afany destructiu. La seva absència avui és una realitat que s'imposa en les nostres consciències, més enllà de qualsevol altra consideració. A totes aquestes víctimes del terrorisme vull, precisament en aquest acte, retre homenatge i oferir-los el record que mereixen perquè la seva memòria no pateixi el silenci i desaparegui en l'anonimat.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes coses han canviat a Catalunya en els darrers trenta anys. Fa trenta anys jo en tenia dotze, formo part d'una generació que no ha conegut cap altre sistema polític que el que va néixer de la Constitució de la concòrdia, de la Constitució del 1978. Per això volem commemorar aquest aniversari mirant la Catalunya de fa trenta anys, la Catalunya d'avui i també la Catalunya del 2036.

Avui una immensa majoria de catalans no té cap hipoteca en un passat que, malauradament, segueix massa present en el discurs d'alguns. Per això, en fer anàlisi dels darrers trenta anys de la història de Catalunya cal distingir entre dues etapes clarament diferenciades.

En un primer moment la posada en marxa de les nostres institucions d'autogovern va ser una tasca apassionant i molt engrescadora, fruit de l'esforç, però també de la complicitat i també de les renúncies de tota una generació que va saber canalitzar perfectament els desitjos de llibertat i d'autonomia de la societat catalana. Del crit «llibertat, amnistia i Estatut d'autonomia» hem passat al nivell d'autogovern més gran dels darrers segles. Trenta anys després, Catalunya, la Generalitat, gestiona un pressupost de 40.000 milions d'euros i té competències en matèries com ara l'ensenyament, la seguretat, la cultura, el turisme, el benestar social, però, malgrat aquest avenç en el nostre autogovern, la permanent insatisfacció d'alguns, el divorci entre molts dels debats que es celebren en aquesta cambra i la realitat del carrer han fet que Catalunya s'hagi convertit en la comunitat autònoma en què cada vegada és més gran el nombre de ciutadans que s'allunyen de les urnes. I és precisament aquest divorci el que ens hauria de preocupar a tots en un aniversari com el que avui ens convoca.

Un divorci, senyores i senyors diputats, entre la Catalunya real, la que cada dia ha d'obrir les portes de la seva botiga, de la seva empresa, la Catalunya de l'esforç, la que lluita per mantenir la seva feina i la Catalunya oficial. Un divorci que ens ha convertit en la comunitat més abstencionista d'Espanya: més de la meitat dels catalans no van anar a votar el nou Estatut i només un de cada tres hi va donar suport. A més a més, només cinc de cada nou catalans van a votar a les darreres eleccions al Parlament.

Els ciutadans, senyores i senyors diputats, donen l'esquena al poder polític perquè el relat que s'imposa com a oficial res no té a veure amb les seves vides quotidianes, la Llei de vegueries o la de referèndums en són un clar exemple.

Trenta anys després alguns continuen culpant Espanya com l'origen de tots els mals que pateix Catalunya, com si ells no en tinguessin cap responsabilitat. Han aprofitat la crisi econòmica, com abans van aprofitar la crisi de les infraestructures per abonar el discurs rupturista, ja sigui el de l'autodeterminació o el del dret a decidir. Davant d'aquesta visió de Catalunya, nosaltres en tenim una de ben diferent; davant dels que aposten per una Catalunya independent, nosaltres volem donar veu als que creuen en una Catalunya que aspira a liderar i a integrar dins d'Espanya una Catalunya entusiasta i plena de confiança en si mateixa i en el projecte global espanyol del qual forma part.

Del que es tracta, senyores i senyors diputats, no és d'oferir referèndums d'autodeterminació, sinó d'oferir als catalans un autogovern més eficaç, que generi prosperitat, riquesa i benestar per a tots; un autogovern que permeti a Catalunya tornar a ser, com ha estat en el passat, un referent en l'economia, en la cultura, en la capacitat d'innovació. Avui, senyores i senyors diputats, trenta anys després, cal recuperar de nou l'esperit de la transició democràtica.

El desenvolupament de l'autogovern passa per la superació de la lògica de l'enfrontament, cal donar pas a una nova cultura política basada en la participació, en la lleialtat institucional i en la cooperació entre les diferents administracions i partits polítics. Catalunya no pot perdre més temps en debats estèrils, no podem jugar més amb el futur de la nostra gent, la contínua redefinició del que som no ajuda a crear ocupació ni a generar riquesa ni a distribuir-la, només ajuda a dividir els ciutadans; malbaratar més energies en això no em sembla una bona idea.

Tenim, senyores i senyors diputats, de superar les sinergies que no condueixen més que a l'immobilisme, a continuar amb aquesta dolça decadència; tot això contribueix encara més a augmentar la distància entre els ciutadans i la política. Per lluitar, senyores i senyors diputats, contra la desafecció, la resignació i l'apatia dels ciutadans cal una ruptura, cal trencar amb els debats polítics que no ens porten enlloc, cal trencar amb les polítiques de divisió. No es tracta, senyores i senyors diputats, d'una qüestió d'esquerres o de dretes, ni de nacionalistes o no nacionalistes, la solució als problemes que avui té Catalunya passa per retornar a la política el sentit comú i la voluntat de fer bé les coses.

Senyores i senyors diputats, és hora, trenta anys després, de mirar el futur amb l'ambició pròpia de la nostra societat, és hora d'aprofitar les nostres oportunitats perquè Catalunya avanci, perquè Catalunya torni a ser, com ja ho ha estat, motor d'Espanya, i per fer d'Espanya peça clau a Europa. És hora, senyores i senyors diputats, d'aixecar-nos contra els que plantegen somnis que mantenen anestesiada la nostra societat; ha arribat l'hora, senyores i senyors, de fer que Catalunya desperti.

La Catalunya que nosaltres volem és la mateixa Catalunya que vol la immensa majoria de catalans i catalanes. Volem una Catalunya plural perquè Catalunya és plural, volem una Catalunya que s'expressi en català i en castellà, que se senti catalana i espanyola, que no tingui cap mena de problema existencial. Volem una Catalu-

nya innovadora, on es creï ocupació, i volem també una Catalunya respectuosa amb la seva història, amb la seva cultura, amb totes les seves tradicions.

Senyores i senyors diputats, no volem una Catalunya confusa i convulsa, no volem una Catalunya impossible ni utòpica que generi frustració, volem una Catalunya segura d'ella mateixa, que tingui una idea clara del que és, del que vol ser i del que ha de ser, i que, precisament, per tenir clara aquesta idea participi lleialment i activament en el projecte comú d'Espanya, perquè avui, com fa trenta anys, Espanya necessita Catalunya com Catalunya necessita també Espanya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de Catalunya, honorables consellers i conselleres, il·lustres diputats i diputades, il·lustres ciutadans, no puc ni vull començar la meua intervenció a la commemoració de les tres dècades complertes des de la recuperació del Parlament de cap altra manera que retent homenatge a tots aquells que ens han precedit en la lluita per la democràcia i per les nostres llibertats nacionals. Avui celebrem la recuperació del Parlament de fa tres dècades, com fa setanta-vuit anys els nostres predecessors celebraven la recuperació d'una cambra legislativa després de més de dos-cents anys sense institucions d'autogovern. Deia aleshores el president Francesc Macià, un 6 de desembre de 1932, en la constitució del Parlament, que aquest es tornava a reunir per «celebrar-hi de nou corts nostres que hi dictaran lleis nostres, en llengua nostra». Efectivament, corts nostres, corts que el Principat de Catalunya va deixar de celebrar no pas per voluntat pròpia sinó perquè el Decret de Nova Planta de 1716 va posar-hi fi. Com el Decret de 1707 havia posat fi a les Corts valencianes i a les Corts d'Aragó, i el Decret de 1715 havia posat fi a les institucions de les Illes Balears.

Dos segles van haver de passar perquè els catalans tornessin a gaudir del dret a decidir lliurement el nostre futur, tal com ens correspon com a poble. Dos segles de lluites sense defallir, tal com ens recorden dos mallorquins, fills d'Algaida: el poeta Pere Capellà i el cantautor Biel Majoral: «Estim Catalunya perquè té un passat de lluita incansable per la llibertat.» I aquest és per a mi el sentit fonamental del compromís polític: la lluita incansable per la llibertat.

Per això avui, aquí, vull ser políticament incorrecte pels temps que corren, vull adreçar-me a tots els nostres conciutadans i fer una defensa de la política, una apologia de la seva dignitat i noblesa, del que representa de legítima i democràtica confrontació d'idees per a millorar la societat, per assolir majors quotes de benestar i llibertats. Titulava molt encertadament el president Jordi

Pujol una conferència seva el 2002: «Grandesa i misèria de la política». De misèria a la política, com en tots els àmbits de la vida, evidentment, n'hi ha, i els mitjans ja acostumen a informar-nos-en, però de grandesa, que també n'hi ha, no se n'acostuma a parlar gairebé mai. Crec que aquesta és una bona ocasió per a fer-ho, i ho faig repassant breument la trajectòria política dels quatre presidents de la Generalitat republicana, atès que tots ells ens donen exemple de la grandesa de la política.

Grandesa és la valentia de Francesc Macià, coronel de l'exèrcit espanyol que abandonà la carrera militar per no donar suport als fets del *Cu-cut!* Arriscà la seva vida i posà tot el seu patrimoni econòmic al servei de la lluita del somni col·lectiu: una Catalunya lliure, socialment justa, econòmicament pròspera i espiritualment gloriosa.

Grandesa és el sacrifici de Lluís Companys, fill de família benestant, advocat de formació, que ho tenia tot a favor per gaudir d'una vida plàcida i acomodada, però li va tocar viure una època marcada per importants injustícies i falta de llibertats, i la seva consciència social i compromís polític el van fer triar la defensa dels més febles, encara que comportés una vida plena de sacrificis i perdre sovint la seva pròpia llibertat. Companys va patir una dotzena d'empresonaments al llarg de la seva vida, en tots els règims polítics que va conèixer: la monarquia parlamentària d'Alfons XIII, la dictadura de Miguel Primo de Rivera, la república espanyola i la dictadura de Francisco Franco, que el va afusellar com a president de Catalunya. Avui encara hem vist com la Fiscalia de l'Estat rebutja instar que es revisi el procés contra el president Companys, rebutja que es pugui anul·lar aquest procés; no s'hi val el maquillatge, volem la nullitat definitiva.

Grandesa és el coratge de Josep Irla, que en una França ocupada pels nazis va assumir la presidència de la Generalitat, sabent que podia córrer la mateixa sort que el seu predecessor, el president Companys, fet presoner per la policia militar alemanya, lliurat a l'Espanya de Franco i afusellat.

Grandesa és la lleialtat de Josep Tarradellas, mantenint durant vint-i-tres anys, a l'exili de Saint-Martin-le-Beau, la Generalitat, la nostra màxima institució d'autogovern.

Grandesa és, en definitiva, el compromís anònim de milers de ciutadans que al llarg de la *longa noite de pedra*, de la dictadura franquista, tal com la va qualificar magistralment el poeta gallec Celso Emilio Ferreiro, van lluitar per recuperar de nou els nostres parlaments.

Sí, senyories, la política pot ser sovint misèria, però la política és també, molt més sovint del que es reconeix, grandesa.

Defensem, doncs, la política perquè sense compromís polític no hi ha societat democràtica. I defensem-la en el seu temple en una societat democràtica, el Parlament; un parlament que en la seva darrera etapa històrica, les tres dècades que avui celebrem, ha protagonitzat la vida política d'aquest bocí de la nostra nació, com li correspon a una societat democràtica, i l'ha protagonitzada complint el paper de seu de la sobirania popular, expressada lliurement i periòdicament pel sufragi universal en

unes eleccions, controlant i impulsant l'acció política i de govern, però, sobretot, legislant. En trenta anys han vist la llum lleis fonamentals per al nostre redreçament nacional, algunes en la primera dècada: Televisió de Catalunya –TV3–, immersió lingüística, Mossos d'Esquadra - Policia de Catalunya; d'altres s'han aprovat o estan en tràmit de fer-ho en aquesta legislatura: Llei de serveis socials, d'acollida de la immigració, d'educació, Llei del cinema, vegueries, consultes, Oficina Antifrau.

El 1980, quan aquest Parlament tornava a obrir les seves portes, qui els parla tenia tretze anys. Com podran comprendre, vaig viure aquest moment amb la distància d'aquell que encara no ha arribat a una edat política. I pocs anys després, en la meua presa de consciència política, vaig considerar, com molts, que la transició política havia contingut massa renúncies. Avui continuo pensant igual, però alhora valoro i reconec l'esforç fet durant aquests trenta anys per la generació que ha liderat la sortida del franquisme i sobretot la lluita contra el franquisme. Un esforç per a bastir un país i les seves institucions, un esforç que ha permès edificar una realitat política i institucional que ens resulta imprescindible per a fer un nou pas endavant.

Gràcies per tota la vostra feina d'aquests trenta anys de reconstrucció. Gràcies a tots els que, des d'aquesta cambra, des dels ajuntaments, des del Govern de Catalunya, des de les entitats i associacions, sindicats, universitats, des de l'àmbit de la cultura heu fet possible l'actual Catalunya. Gràcies als ciutadans i ciutadanes anònims del nostre país, nascuts aquí o fora. Entre tots hem preparat el país i la societat per a fer garantir un futur català de llibertat i justícia per a les properes generacions.

De ben segur que tenim debilitats i amenaces: la dependència energètica, la falta de productivitat, la crisi de valors. Però som un poble decidit i capaç de sortir-nos en estimant la gent i mirant endavant. Però, d'aquests trenta anys, voldria destacar dues iniciatives aprovades en aquesta cambra: la Resolució, aprovada el 12 de desembre de 1989, per la qual el Parlament de Catalunya va declarar, per primer cop, que Catalunya no renuncia al dret a l'autodeterminació, i el nou Estatut, aprovat el 30 de setembre de 2005, que lamentablement va ser laminat per la manca d'ambició política i pel ribot del centralisme.

Aquest és el camí que ens cal continuar fins aconseguir que aquest Parlament sigui veritablement una cambra plenament sobirana, que decideixi sobre tot allò que afecta els catalans i les catalanes, sobre els nostres impostos, sobre les nostres infraestructures, sobre el nostre marc energètic, sobre la nostra política social i internacional. Aquest és el nostre compromís: fer d'aquesta cambra el parlament de la república de Catalunya, un estat independent, membre de ple dret de la Unió Europea. I així serà quan una majoria social i electoral del nostre poble ho manifesti lliurement en una consulta democràtica.

Senyores i senyors diputats, senyors i senyores del Govern, ciutadans i ciutadanes, visca Catalunya lliure!

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Manuela de Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, president. Molt honorable president de Catalunya, honorables presidents de Catalunya, expresident i expresidents d'aquest Parlament, autoritats, membres del Govern, senyores i senyors, el 6 de desembre celebrem el dia de la Constitució perquè en un dia com aquest, però de l'any 1978, va ser aprovada en referèndum per la ciutadania. Recordem cada any aquella fita democràtica com a reconeixement al marc de llibertats i de drets que la Constitució garanteix i que va significar també el reconeixement a la personalitat política de Catalunya i al seu dret a l'autogovern. La votació va ser un dels grans moments il·lusionants de la nostra història i, a Catalunya, amb una enorme participació, va rebre el suport de més del 90 per cent dels catalans i de les catalanes. Si avui celebrem trenta anys de Parlament és també perquè ja hem celebrat trenta anys de Constitució.

L'atzar de la història, sempre tan inspirador, tan subtil, va fer que un altre 6 de desembre, però de 1932, s'inaugurés oficialment el Parlament de Catalunya en l'autonomia restaurada i recuperada de la Segona República. Dos 6 de desembre inoblidables, relligats en la història. En una al·locució del president Macià dies abans d'aquella data de l'any 32 i per a significar la importància democràtica en la recuperació de l'autogovern que va suposar la inauguració del Parlament, va dir –ho cito–: «El Parlament de Catalunya és la representació de tots els ciutadans i la seva labor ha de ser feta per a tots. Però ha de ser feta més per a aquells que tenen menys, per als que pateixen de l'escassetat dels béns materials i espirituals. En la mesura de les seves facultats i de les seves possibilitats, el nostre Parlament ha d'estendre a les classes treballadores la seguretat normal de la vida, la part del benestar que correspon a la civilització contemporània, l'usdefruit del creixent patrimoni de la cultura. Anem a fer» –deia el president Macià–, «amb la Catalunya de sempre, una Catalunya de tots.» Acaba la cita.

El president Macià, amb aquelles bellíssimes paraules va fonamentar per a aquells que ens sentim hereus del catalanisme popular una doble legitimitat social i nacional. Com a característica bàsica de la nostra cambra, el Parlament de Catalunya ha estat, és i ha de ser en el futur el Parlament del poble de Catalunya, de tots i cadascun dels seus ciutadans i ciutadanes i dels que han fet de Catalunya la seva llar, Parlament de la política i de la societat catalanes.

Senyores i senyors diputats, us parlo en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. És un moment important per a la institució, trenta anys servint el país. Parlant des d'aquest faristol, des del qual han parlat centenars de representants de la sobirania popular, i en aquesta darrera legislatura algun membre de la ciutadania catalana en exercici de l'aprovació de la Llei de les ILP, convé recordar que formem part d'una

història compartida, que quan parlem des d'aquest faristol ho fem per a milers de ciutadans que han confiat en les forces polítiques que integrem el Parlament, dipositaris de la voluntat nacional. També per això vull que aquestes paraules siguin un reconeixement a tots els diputats i les diputades que al llarg d'aquests trenta anys –alguns ens acompanyeu dins de la sala, altres a la sala de vídeo–, doncs, aquest reconeixement els vull donar les gràcies perquè han contribuït a dignificar la política i el servei al país.

Però vull recordar, de manera molt especial, i vull fer un reconeixement a la primera pedra moral i política del que va ser el Parlament actual. Recorden l'Assemblea de Parlamentaris? Aquella va ser la primera pedra moral i política del que és avui el nostre Parlament. La primera reunió de l'Assemblea, a proposta dels Socialistes de Catalunya, liderats pel nostre inoblidable Joan Reventós, com a primera força política catalana, i amb el suport de la resta de forces polítiques i del president Tarradellas, va tenir lloc a la seu del vell Parlament el 25 de juny de 1977, en un acte que va tenir un altíssim valor simbòlic. Amb un acurat repartiment de papers previ a la reunió, els diferents líders dels partits polítics varen anar fent propostes, que es van recollir en un comunicat final, aprovat a proposta de Joan Reventós, no sense que abans Josep Tarradellas hagués estat nomenat president de l'Assemblea. La política també són formes i les formes són molts cops el fons de les coses.

Tres anys després les primeres paraules també que un socialista va pronunciar en aquesta cambra després del restabliment de la Generalitat les va dir, precisament, en Joan Reventós. En aquella sessió solemne del 22 d'abril de 1980 en Reventós digué: «Els socialistes hem estat punta de llança de la recuperació democràtica i de la recuperació de l'autogovern de Catalunya. És el procés polític que, a partir de les eleccions del 15 de juny de 1977, transformà la reforma política en un procés constituent amb el qual s'aconseguí, primer, el restabliment de la Generalitat i, amb el retorn del president Josep Tarradellas, un govern d'unitat a la Generalitat provisional. Després, l'elaboració de l'Estatut de Sau i la seva defensa a Madrid, també la democratització i posada en marxa dels nous ajuntaments de Catalunya.»

Han passat trenta anys, efectivament. Les coses han canviat. La nostra societat ha canviat, però encara queda..., però molts encara tenim les mateixes conviccions sobre la justícia, la fraternitat, la igualtat, la solidaritat. És entre aquestes parets on aquestes paraules prenen tot el seu sentit i la seva dimensió. És aquí, en aquest hemicicle, on les paraules fan història, on les paraules fan presidents i governs, on les paraules fan lleis i estatuts, com el nostre, referendat efectivament per la majoria del poble de Catalunya. És aquí on les paraules, més que mai, són l'element central, fonamental, fundacional de la nostra arquitectura institucional i de la nostra cultura democràtica i nacional. Paraules que fan institucions, paraules que fan nació, paraules que són drets i deures. Paraules que s'inspiren en el batec constant i ininterromput d'un poble –el nostre–, d'un país –el nostre–, de la seva gent –la nostra–, que ens demana estar a l'alçada en tot moment, per donar resposta a les seves

necessitats, als seus neguits, i també de ser capaços de generar il·lusió per a avançar plegats en un camí comú de futur i de projecte del nostre país, Catalunya. Paraula per servir la nació i per a representar els seus ciutadans. Aquesta és la casa de les paraules.

Però, trenta anys després la política passa per un moment delicat, d'un cert descrèdit. Hem fet moltes coses –moltes–, moltes que han canviat la realitat de milions de catalans i de catalanes, però algunes d'elles no les hem fetes prou bé. Una part de la nostra societat pensa que parlem per parlar o que no parlem del que toca i del que preocupa, que parlem de les nostres coses, com si les nostres no fossin les seves. I ens pregunten: «Per a què serveix el Parlament?» I aquesta pregunta ens interpella. Per això convindria que ens comprometéssim, novament, a seguir l'exemple dels que ens han precedit en aquesta digna funció de representants parlamentaris per a augmentar i recuperar la confiança de la nostra societat i per explicar més i millor el que fem i ser conscients, en tot moment, de la transcendència de les nostres paraules i dels nostres gestos.

Senyores i senyors diputats, d'avui i d'ahir, molt honorables expresidents, molt honorable president del Parlament de Catalunya, molt honorable president de Catalunya, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que tinc l'honor de presidir, en aquesta solemne sessió, en aquesta data solemne es posa un cop més al vostre servei i al servei de tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya per seguir contribuint, des de l'orgull de pertànyer a un poble i a un projecte que ha defensat sempre la llibertat, a fer indivisible nació i comunitat, política i societat.

Rebeu, en nom del nostre grup parlamentari, les felicitacions més sinceres per aquest aniversari, i, a tots els homes i les dones d'aquest gran poble, a tots ells, ciutadans i ciutadanes de Catalunya, alguns d'ells que ens deuen estar seguint des dels mitjans de comunicació, el nostre afecte i la nostra més sincera gratitud.

Visca el Parlament! Visca Catalunya!

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Molt honorables presidents de la Generalitat i del Parlament de Catalunya, honorables conselleres i consellers, il·lustres diputades i diputats, president Jordi Pujol, president Heribert Barrera, president Joan Rigol, autoritats, senyores i senyors, avui aquest Parlament pot celebrar amb legítim orgull l'aniversari d'una data emblemàtica per al mateix Parlament i per al conjunt del país: els trenta anys de la plena recuperació del Parlament de Catalunya, sortit de les primeres eleccions catalanes celebrades després de la Guerra Civil i del franquisme. Celebrem així, a la vegada, la recuperació de les nostres institucions com a poble, la recuperació de la possibilitat d'expressar la nostra veu individual i col·lectiva a través d'unes eleccions democràtiques d'àmbit català

i celebrem, també, els trenta anys de continuïtat i de normalitat democràtica, que es va iniciar llavors.

Per a valorar la transcendència històrica dels episodis que commemorem, cal fer una constatació essencial: no parlem d'un començament, sinó d'una represa; no parlem d'un moment fundacional de les nostres institucions i de la nostra voluntat de ser com a poble, sinó d'un moment important i rellevant però que s'inscriu en un llarg corrent que ve de lluny i que no s'atura aquí.

Si Catalunya va culminar fa trenta anys la recuperació de les seves institucions, és perquè el corrent de la catalanitat, de la voluntat de ser com a poble, el corrent del catalanisme, que ha estat un dels motors essencials del país els últims segles, no s'havia aturat del tot. De fet, podem dir que la història d'aquest Parlament certifica que la història de Catalunya està íntimament vinculada a la llibertat.

Per nosaltres, el Parlament que es va recuperar fa avui trenta anys no és un parlament autonòmic, és un parlament nacional. No és estrictament la part que correspon a Catalunya de la creació de l'Estat de les autonomies després de la Transició. És el producte d'un llarg procés històric, d'un corrent que de vegades ha estat visible i altres vegades ha hagut de ser subterrani, de compromís amb la nació, amb la seva identitat, amb el seu autogovern, amb el benestar dels seus ciutadans.

Així, la restauració d'aquest Parlament ens relligava amb la Generalitat republicana i amb la Mancomunitat de Catalunya, però ens relliga també amb una llarga història institucional que arrenca en l'edat mitjana, fa 650 anys, amb una Generalitat que ha tingut 128 presidents des de llavors; en l'etapa democràtica: el president Jordi Pujol, el president Pasqual Maragall i el president José Montilla. Amb una consciència col·lectiva que, per tant, ve de lluny i que es fonamenta en una personalitat pròpia, en una voluntat de ser, i que ha travessat reforçada les grans transformacions econòmiques i socials, i també –per què no dir-ho?– els grans trasbalsos polítics dels segles XIX i XX, i arriba fins a nosaltres, fins avui mateix.

Celebrem, per tant, més una continuïtat que no pas una fundació, la continuïtat que es reprenia ara fa trenta anys i que es remetia a grans precedents històrics, la continuïtat també d'aquests trenta anys de normalitat democràtica. Celebrar la continuïtat pot semblar menys èpic, menys emotiu que commemorar grans inicis o lamentar finals dramàtics, però després de dècades d'història convulsa la continuïtat democràtica i institucional és especialment entre nosaltres un bé, i un bé molt preuat, a celebrar.

Per als catalans la idea de continuïtat, de perseverança, de tenacitat, ha estat la nostra força principal. La perseverança en els ideals democràtics i nacionals durant els temps difícils, la normalitat de trenta anys amb institucions pròpies, que, de ben segur, seran valorats com a essencials en la història del nostre país quan hi hagi una mica més de perspectiva històrica, però també una continuïtat que mira cap endavant.

El corrent que ens ha dut fins aquí, el corrent de la catalanitat, el corrent del catalanisme, no s'ha aturat. Es

planteja avui nous reptes i nous objectius, perquè els temps i els entorns canvien, perquè la identitat i el benestar i l'autogovern dels catalans necessiten respostes canviant en moments també canviant.

No és avui el dia per a entrar en debats de conjuntura ni per a fer-nos crítiques o retrets. Fa cinc anys, quan celebràvem el vint-i-cinquè aniversari d'aquest Parlament, vivíem immersos en el procés d'elaboració d'un nou estatut per a Catalunya. Aquesta legislatura havia de ser la del ple desplegament d'aquest Estatut. Entendran que el nostre grup parlamentari pot ser crític amb la manera com s'està aplicant l'Estatut, però no és el moment, ho reitero, d'entrar en judicis d'aquesta mena.

El fet és que aquest Estatut, l'expressió en un moment concret i en unes circumstàncies concretes d'aquest corrent continu del qual venim i en el qual participem, va ser referendat pel poble de Catalunya i és, per tant, ara per ara, l'expressió de la seva voluntat col·lectiva, com ho és aquest Parlament, que el va proposar i el va aprovar inicialment.

Per respecte a aquestes institucions, per respecte a l'expressió de la voluntat del poble de Catalunya, per respecte a aquesta llarga continuïtat històrica de la qual participem, per respecte als valors de l'autogovern i de la democràcia, per respecte a tot allò que va impulsar fa trenta anys la restauració d'aquest Parlament, no es pot retallar allò que aquest poble ha volgut i ha decidit, l'expressió dels seus anhels i de les seves ambicions actuals. Fer-ho seria entrar en una espiral de recels, de decepcions i de desconfiances de resultats polítics i morals molt negatius.

Commemorem els trenta anys d'aquest Parlament trobat en circumstàncies difícils per al país; vivim una crisi econòmica que afecta la vida quotidiana dels nostres conciutadans, sovint de manera dramàtica. Això pot provocar un clima desinflat, sense confiança en el futur. Davant d'això, des d'aquest Parlament el nostre missatge ha de ser i pot ser de confiança en la capacitat de reacció del país i en les fórmules que n'han permès el progrés i el benestar, fins i tot en circumstàncies tan difícils com ho són les actuals.

Aquest corrent, que ve de lluny i que no s'ha aturat els últims segles, que ha permès la recuperació en temps de crisi i l'empenta en temps de bonança, és també avui la recepta per a encarar el futur, amb l'avantatge que avui tenim institucions pròpies que abans no teníem que ho han de poder liderar.

Aquest corrent continu del catalanisme que ha vertebrat la societat catalana dels últims segles no és tan sols una demanda d'autogovern o una defensa de la identitat cultural pròpia. Aquests dos pilars del catalanisme s'han combinat sempre d'una manera íntima amb dos altres grans valors: el respecte a la democràcia i les llibertats, i l'aspiració d'un progrés econòmic que repercutís en el benestar del conjunt dels ciutadans. Són components indestriables del mateix corrent, tots ells, del corrent del qual aquest Parlament va néixer i renéixer. Són la nostra fórmula com a país, també per al futur, el camí per a sortir de les dificultats del present i sortir-ne –per què no?– reforçats.

Celebrem avui, més que un aniversari, la constatació, com els deia, d'una perseverança, d'una voluntat perseverant, d'un corrent que ha començat abans de nosaltres, en el qual participem amb entusiasme i que ens porta cap al futur. En aquest aniversari hi ha d'haver una hora també per als reconeixements i per als agraïments. Aquest Parlament no existiria sense una llarga història prèvia al seu renaixement, ara fa trenta anys; no existiria sense l'esforç i el sacrifici dels qui van lluitar en circumstàncies adverses per la democràcia i per les llibertats nacionals. Els ho hem de reconèixer i agrair.

En són exponents els presidents de la Generalitat republicana, Lluís Companys i Francesc Macià; els presidents de la Generalitat a l'exili, Josep Irla i Josep Tarradellas. Però al costat d'aquests exponents, al seu bell costat, milers i milers i milers de persones anònimes que amb el seu testimoni, moltes vegades silenciosos, varen literalment salvar el país, molt sovint sense demanar pràcticament res o res a canvi: ni glòria, ni plaques, ni homenatges. Simplement ens demanaven, i ens demanen avui aquest record i aquest fil roig de la nostra història, que sapiguem estar a l'alçada de les circumstàncies de la Catalunya del present i de la Catalunya del futur.

Hem de reconèixer i agrair també la seva feina a totes les persones que n'han format part aquests trenta anys, tots els seus presidents, tots els membres de les successives meses, totes les diputades i els diputats que han representat aquí el poble de Catalunya, al Govern o a l'oposició.

Un record molt especial –i ho entendran– pel president Jordi Pujol, que va esdevenir per primera vegada president de la Generalitat ara fa precisament trenta anys. Crec que compartiran amb mi, fins i tot aquells que més han discrepat d'ell, legítimament, que la seva petjada ha estat profunda i que el seu compromís amb el país ha estat i és, ara per ara també, exemple per a tots nosaltres.

Aquest Parlament, el Parlament de Catalunya, les persones que l'han format, els ciutadans que l'han escollit, som els dipositaris d'un llegat històric, però també els protagonistes d'un projecte de futur, un llegat i un projecte que s'uneixen en nosaltres i que tenen fonaments sòlids: la catalanitat, la democràcia, el progrés i el benestar dels ciutadans. Avui en som tots plegats els dipositaris, amb l'honor i el reconeixement als qui ens han dut fins aquí, però sobretot amb el compromís de servir i de fer més forts els principis, els anhels i les virtuts que ens han llegat i que van ser el que per damunt de tot va fer possible que, avui fa trenta anys, Catalunya recuperés el seu Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Seguidament és el torn del molt honorable senyor José Montilla, president de la Generalitat de Catalunya.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Molt honorable senyor president del Parlament, molt honorables presidents Jordi Pujol, Heribert Barrera,

Joan Rigol, honorables consellers, senyores i senyors diputats, autoritats, senyores i senyors, la commemoració dels primers trenta anys del segon període contemporani del Parlament de Catalunya és una oportunitat per a recordar i afirmar la nostra voluntat d'autogovern. Una voluntat d'autogovern arrelada en una trajectòria històrica, una voluntat convertida en una realitat viva i operativa, una voluntat projectada cap al futur, gràcies a l'esforç de tots els demòcrates catalans de l'exili i de l'interior, en el procés –llarg període, llarg procés– de recuperació de la democràcia i de les nostres institucions, gràcies als que van donar la vida en defensa d'aquestes institucions, començant pel president Companys. Avui sembla que la Junta de Fiscals del Tribunal Suprem ha considerat nul el judici sumari fet per un tribunal il·legítim. Això s'afegeix a la reparació ètica, política i històrica de la seva figura, tantes vegades reivindicada.

Avui, però, no cal insistir en les arrels històriques del nostre autogovern, ni en una tradició parlamentària d'origen medieval i que travessa la nostra història moderna, amb les Corts Generals de Catalunya, fins a la seva interrupció el 1714, ni en la recuperació de l'autogovern amb l'Estatut del 32, amb les seves institucions i amb el Parlament de Catalunya al centre. Però aquests antecedents històrics ens han de recordar que el fet viu de Catalunya i la nostra voluntat d'autogovern no són un disseny passatger, sinó una determinació col·lectiva capaç de resistir i superar les més dures adversitats. Una voluntat de superació simbolitzada en la història mateixa del Palau del Parlament, que ha passat de ser un símbol de l'opressió de la nació catalana a ser la seu de la sobirania del poble de Catalunya.

En aquest significat històric profund del Parlament es fonamenta la solidesa del nostre autogovern, un significat que el president Macià evocava el 1932 en el decret de convocatòria de les primeres eleccions al Parlament de Catalunya tot afirmant: «No es tracta d'un poble que neix a la història, sinó d'un que hi reneix», un significat que van copsar els diputats i senadors catalans elegits a les primeres eleccions democràtiques el 15 de juny de 1977, en constituir-se en assemblea de parlamentaris i celebrar la seva primera reunió en aquest Palau del Parlament, simbolitzant d'aquesta manera un nou renaixement de l'aspiració a la llibertat del poble de Catalunya.

Però de ben poc ens serviria un passat gloriós si avui les nostres institucions d'autogovern no haguessin esdevingut uns instruments útils i eficaços per a complir les seves funcions amb plena solvència. I, certament, ningú no pot negar que el nostre sistema institucional ha estat capaç aquests trenta anys d'organitzar la participació política dels ciutadans per mitjà dels processos electorals, de constituir periòdicament un parlament representatiu del pluralisme de la societat catalana, que al seu torn ha possibilitat majories estables per a elegir un president de la Generalitat i donar suport al seu Govern.

No podem, per tant, negligir de cap manera la contribució decisiva a l'estabilitat democràtica del país que ha fet un parlament funcionant amb perfecta normalitat i d'acord amb les regles establertes. No es distingeix precisament la nostra història pel predomini de situacions

d'estabilitat i de normalitat, i aquesta és una conquesta irrenunciable que només pot ser degudament valorada amb la necessària perspectiva històrica.

Una perspectiva històrica que ha d'honorar justament els successius presidents del Parlament, els molt honorables Heribert Barrera, Miquel Coll i Alentorn, Joaquim Xicoy, Joan Reventós, Joan Rigol i Ernest Benach, i els presidents de la Generalitat que ha tingut el nostre país des de la recuperació de l'autogovern, amb l'etapa provisional, amb el president Tarradellas, el president Pujol i el president Maragall; polítics diversos, representatius del pluralisme polític de la societat catalana, que han servit amb dignitat la institució parlamentària i que han mantingut un fil conductor i de rigor institucional i tolerància política en l'exercici de la seva responsabilitat.

Ara bé, aquesta constatació positiva de la trajectòria institucional del nostre autogovern i del Parlament en particular no pretén ni pot ignorar la insatisfacció latent o explícita que afecta la vida política fins al límit del descrèdit en determinats moments i situacions.

Es tracta d'una insatisfacció que entre altres raons està relacionada amb la distància excessiva que es dona entre les institucions polítiques formals i la realitat social; una distància que sovint fa que la centralitat política i la centralitat social no coincideixin. I aquesta sensació afecta de manera particular les institucions parlamentàries en formes, ritmes i procediments que difereixen de les de les institucions executives i encara més de les d'una societat exposada permanentment al vertigen de la informació instantània.

Hem avançat molt en trenta anys; ha estat el període més llarg i més fecund de progrés i d'autogovern de Catalunya. Però alguna cosa hem perdut en el camí, que hem d'afanyar-nos a recuperar si volem reconnectar la política i la societat.

La crítica desproporcionada, el taticisme excessiu, la falta de moderació i ponderació en la gesticulació comunicativa, la dificultat per assolir consensos de fons en grans temes de país, ens allunyen del sentit d'utilitat, de servei i de cohesió social i cívica que els ciutadans reclamen i esperen de la política i dels seus representants.

Quan una part important dels nostres conciutadans pensa que la política actual no sempre respon a la veritat o als interessos generals, cal acceptar que hem de millorar i rectificar.

També hem de reconèixer que, encara que siguin minoritaris, els casos també de corrupció que afecten la política generen una ombra de sospita negativa amb efectes malauradament generals que lesionen la credibilitat i la confiança. I, sense credibilitat i confiança, un sistema democràtic difícilment pot funcionar adequadament. Ens cal, per tant, reaccionar; cadascú de nosaltres des de la seva responsabilitat i tots conscients de la dimensió col·lectiva de l'acció política i de l'efecte positiu o negatiu de l'exemplaritat personal.

Els demano que ens enfrontem a cada moment polític i parlamentari com si fos el moment més important de la nostra trajectòria, que cuidem els detalls i les formes,

que busquem l'acord i mantinguem el respecte democràtic a l'adversari, més com a norma moral i ètica que no pas de cortesia parlamentària. No és el moment dels reglaments només; és el moment d'expressions sinceres de compromís, de veure com som capaços, tots plegats, de revertir aquesta situació que provoca la valoració negativa de l'acció política per part dels ciutadans, que la veuen més com un problema que part de les solucions.

La insatisfacció política, en el que té d'inquietud raonable, demana una resposta democràtica que ha d'anticipar-se i neutralitzar les perilloses derives cap al populisme i la demagògia; una resposta que ens obliga a vigoritzar les institucions democràtiques, les nostres institucions d'autogovern; una resposta que ens obliga a estar en tensió permanent per legitimar quotidianament les institucions. En primer lloc, una tensió creativa i estimulante entre el poder legislatiu i el poder executiu, entre el Parlament i el Govern, entre la majoria i la minoria, que doni com a resultat un equilibri entre el temps de l'acció i el temps de la reflexió, entre l'eficàcia exigida al Govern i el control democràtic inherent al Parlament, vetllant sempre pels drets també de les minories parlamentàries.

Només si el conjunt de les institucions polítiques optimitzen el seu funcionament podrem afrontar amb garanties d'èxit la tensió entre política i societat, de manera que siguem capaços de reduir significativament la insatisfacció política.

Una tensió que també ha de ser creativa i estimulante, a la recerca d'un altre equilibri: l'equilibri entre unes demandes socials accelerades i uns processos de decisió i d'execució polítics sotmesos a períodes de reflexió i de maduració.

La imprescindible receptivitat a l'evolució social ha de ser compatible amb la reflexió necessària per decidir i legislar de la manera més justa, preservant al màxim el rigor i les garanties de l'Estat de dret.

Trobar en cada moment l'equilibri adequat entre les institucions polítiques i entre aquestes i la societat ens demana estar sempre oberts a processos de reforma i millora. I això ens porta a la necessitat de projectar el nostre autogovern cap al futur, amb la tasca ingent de desplegar tot el potencial del nou Estatut, amb l'obligació d'extreure el màxim rendiment a les nostres institucions, amb el propòsit de convertir en el dia a dia la legitimitat històrica, jurídica i política del nostre autogovern en una legitimitat de resultats.

Es tracta de fer honor al repte que el president Macià, en el mateix text que he citat abans, plantejava a la societat catalana de fa gairebé vuitanta anys, quan deia: «Catalans, de vosaltres depenen les possibilitats del camí que se us obre.»

Crec, sincerament, que ens hauríem de sentir directament interpellats per aquesta exhortació de l'«avi» Macià. I, molt concretament, com a parlamentaris d'aquesta VIII legislatura, la primera amb el nou Estatut en vigor, admetem que tenim deures pendents, que culminin l'arquitectura del nostre sistema polític; l'exemple més evident –hi ha fet referència el molt honorable president del Parlament– la Llei electoral. La

nostra legítima exigència cara enfora de respecte cap al nostre autogovern hauria d'anar acompanyada d'una autoexigència coherent.

Em perdonaran que trenqui així el caràcter protocol·lari d'aquest acte, però estic convençut que només amb l'exemplaritat de la coherència superarem, com abans els deia, aquesta distància entre la política i la societat que tant ens amoïna a tots plegats. Provem-ho una altra vegada, encara tenim temps, tanquem aquesta legislatura donant una prova contundent de la nostra fe en la nostra capacitat d'autogovernar-nos.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, abans d'acabar aquesta sessió solemne, vull recordar-los que tot seguit

tindrà lloc, a la planta baixa del palau, la inauguració de l'exposició «Catalunya en temps de guerra: El front i la rereguarda als cartells de la col·lecció Fornas», una valuosa col·lecció donada al Parlament el 1985 per l'il·lustre senyor Josep Fornas, que va ser diputat d'aquesta cambra en la primera legislatura.

I acabo fent esment d'una llei. El 17 de febrer de 1993 s'aprova la Llei 1/1993, del 25 de febrer, sobre l'himne nacional de Catalunya.

Els convido a cantar *Els segadors*, el nostre himne nacional.

(La cambra, dempeus, canta Els segadors.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i catorze minuts.

